

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Alternativ titel | Alternative title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Lowndes, Marie Belloc.; autoriseret

Oversættelse af E. Hørup Nielsen.

Den Logerende. (The lodger)

The lodger.

[Kbh.] : Steen Hasselbalch, [1923]

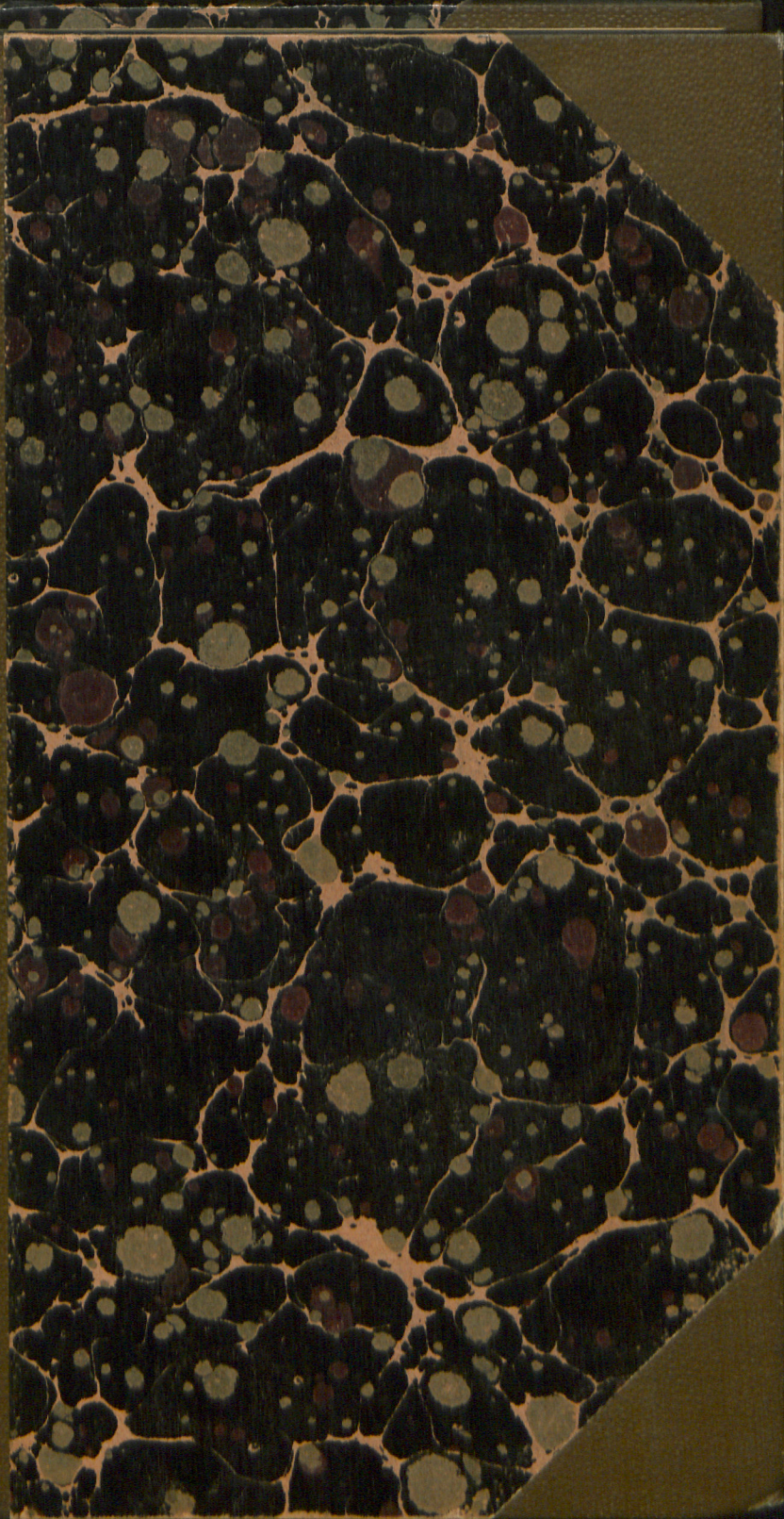
144 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, - 121

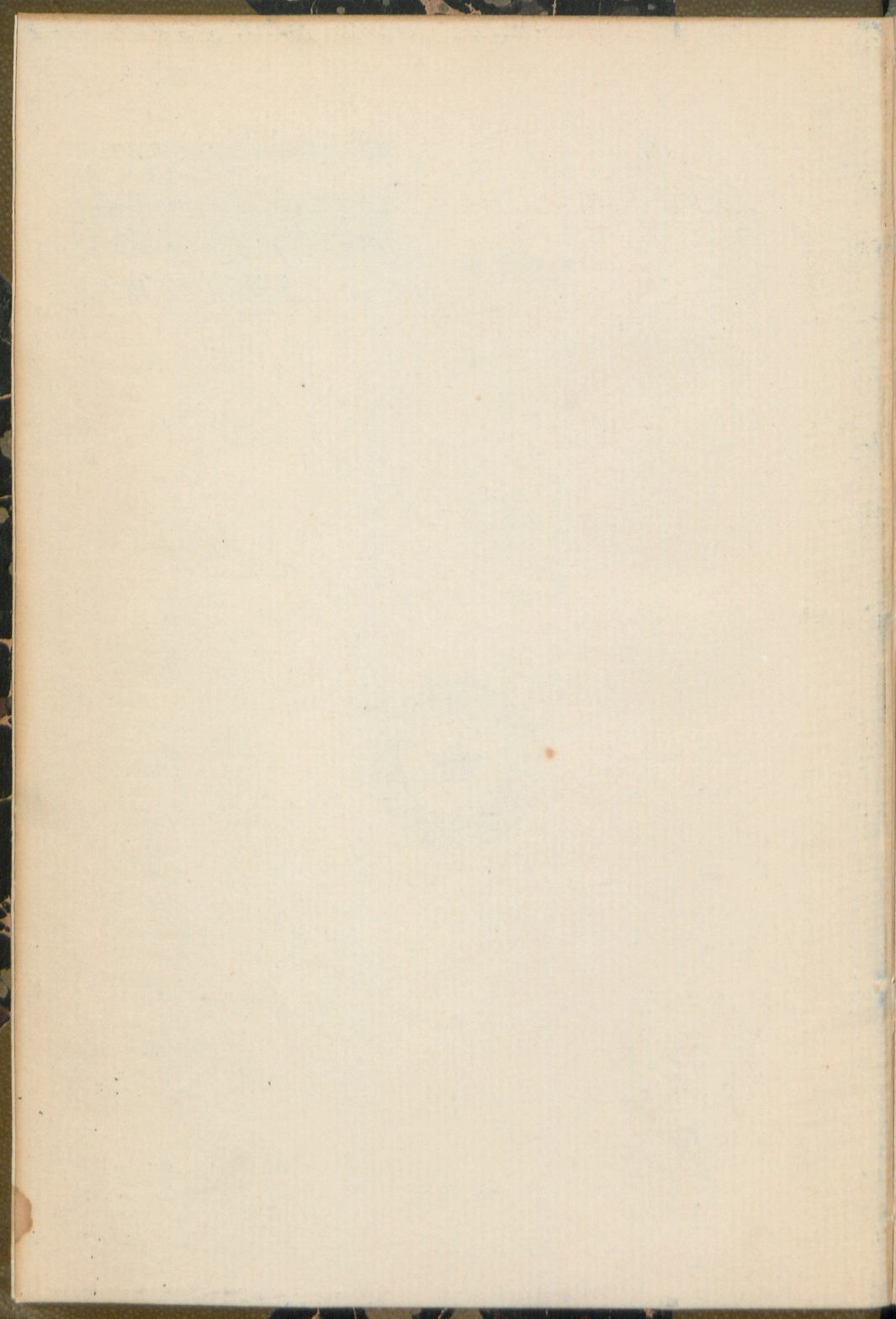
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 05880 X

+ Rex

DEN LOGERENDE

M. BELLOC LOWNDES

DEN LOGERENDE

BELLOC LOWNDES

DEN LOGERENDE
(THE LODGER)

AUTORISERET
OVERSÆTTELSE

af

E. HØRUP NIELSEN

STEEN HASSELBALCHS FORLAG

HASSELBALCHS BOGTRYKKERI

I.

Robert Bunting og hans Kone Ellen sad foran deres Kamin og vaagede omhyggeligt over de søvnige ulmende Gløder.

Værelset var ualmindelig rent og pænt holdt, især i Betragtning af, at Huset laa i en af Londons mange grimme, snavsede Gader. En tilfældig Fremmed, der havde stukket Hovedet ind ad Døren, vilde have antaget Hr. og Fru Bunting for et tilfreds, hyggeligt Ægtepar, der havde deres paa det Tørre.

Men det gamle Ord om Skinnet, der bedrager, passer ikke saa sjældent paa, hvad man ser i England. Hr. og Fru Bunting sad i et rigtig pænt Værelse, og der var en Gang, for ikke saa længe siden, hvor baade Mand og Kone havde været stolte af deres omhyggelig valgte Ejendele. Alt, hvad der fandtes derinde, var solidt og godt, og hvert Møbel var blevet købt paa en ordentlig Auktion i et privat Hus.

Men Menneskenes Børn forlanger mere end det rent materielle, selv om det er i temmelig høj Kurs hos denne Verdens Bunting'er. Og paa Væggene i Dagligstuen hang der da ogsaa i Glas og Ramme lidt falmede Fotografier af Hr. og Fru Buntings forhenværende Herskaber og deres elegante Villaer, hvor de hver for sig havde tilbragt mange Aar af deres Liv i forholdsvis Tilfredshed og Lykke.

Men som sagt, Skinnet bedrager, og det var mere end almindelig bedragerisk, hvad disse ulykkelige Stakler angik. Trods deres gode Bohave — det haandgribelige, ydre Tegn paa Velstillethed, som er det sidste, forstandige Folk, der er i Forlegenhed, prøver paa at gøre i Penge — var disse to Mennesker næsten helt uden Hjælpekilder. At sulte havde de allerede lært; og nu skulde de begynde at lære at fryse ogsaa. Tobakken, som er den sidste Luksus, en ædruelig Mand giver Afkald paa, havde Bunting for nogen Tid siden fortaget.

Der var kun ét Menneske i Verden, som maaske kunde formaas til at hjælpe dem. Det var en Tante til Buntings første

Kone. Hos hende boede Daisy, Buntings og hans første Kones eneste Barn, og de sidste to lange Dage havde han ogsaa prøvet paa at beslutte sig til at skrive til den gamle Dame, der var Enke efter en velhavende Mand, skønt han havde en Anelse om, at han ikke vilde opnaa andet end et haardt, grusomt Afslag.

Hvad deres faa Bekendtskaber blandt forhenværende Kolleger angik, saa var de i Aarenes Løb kommet bort fra dem. De havde kun én Ven, som ofte kom og saa til dem i deres Ulykke. Det var en ung Mand, der hed Chandler, under hvis Bedstefader Bunting for mange Aar siden havde været Tjener. Joe Chandler havde aldrig været ude at tjene. Han var ansat i Politiet. Eller for at sige det rent ud, uden at pynte paa det: Unge Chandler var Opdager.

I den første Tid efter, at de havde lejet dette Hus, som de nu syntes var Skyld i al deres Ulykke, havde Bunting stadig opfordret den unge Mand til at besøge dem. Det, han havde at fortælle, var vel værd at høre paa — undertiden ligefrem spændende. Men nu var det en anden Sag. Nu brød Bunting sig ikke om at høre hans Historier, allesammen Historier om Folk, der enten ved en glimrende lagt Plan var gaaet i Fælden eller ved en utrolig Taabelighed fra Politiets Side havde undgaaet den Skæbne, som de efter unge Chandlers Mening allesammen ærlig fortjente.

Men Joe blev trofast ved at komme en eller to Gange om Ugen og indrettede sine Besøg saa betimeligt, at Vært og Værtinde ikke behøvede at bede ham til Maaltiderne, hvad de ogsaa daarligt kunde, da de kun havde et Par Kroner tilbage nu. Alt hvad de ejede af Smaating, der kunde gøres i Penge, var blevet solgt. Fru Bunting havde en sand Rædsel for Pantelaanerbutikken. Hun havde aldrig sat sine Ben i saadan en Butik, og hun agtede heller ikke at gøre det, saa hellere dø af Sult, erklærede hun.

Men hun havde ikke sagt noget, da der lidt efter lidt forsvandt forskellige Ting, som hun vidste, Bunting satte Pris paa, især den gammeldags Guld-Urkæde, som han havde arvet efter sin første Herre, hvem han havde passet trofast og venlig under en langvarig, frygtelig Sygdom. Der var ogsaa forsvundet en snoet Guld-Slipsnaal og en bred Guldring, begge Dele Gaver fra tidligere Herskaber.

Naar Folk ser, at de glider nærmere og nærmere hen til Kanten af den dybe Afgrund, der adskiller den sikre, betrygge-

de Tilværelse fra det uvisse, tilfældige, er de gerne tilbøjelige til at falde hen i langvarig Tavshed, selv om de ellers kan være temmelig snakkesalige. Bunting havde altid haft et godt Snakketøj, nu talte han ikke mere. Det gjorde Fru Bunting heller ikke, men hun havde altid hørt til de Stille. Og det var maaske en af Grundene til, at Bunting havde følt sig tiltrukken af hende lige fra det første Øjeblik, han saa hende.

Men nu gjorde hendes Tavshed, hendes Stumhed den ulykkelige Mand nervøs. Han havde ikke mere Lyst til at gaa ind i de forskellige Butiker i Nærheden, som han i de bedre Tider havde undt sin Søgning. Fru Bunting var derfor den, der nu besørgede de smaa Indkøb, der var nødvendige hver eller hveranden Dag, hvis de ikke bogstavelig talt skulde dø af Sult.

Pludselig blev den mørke Novemberaftens Stilhed afbrudt af den dumpe Lyd af hurtige Skridt og høje, skingrende Raab udenfor. Det var Avisdrengene, der raabte med den sidste Aftenudgave.

Bunting drejede sig utilfreds i sin Stol. Næstefter Tobakken var det værste, han havde maattet opgive, sin Avis. Og Avisen var en endnu ældre Vane end Tobakken, for Tjenestefolk er ivrige Avislæsere.

Han rejste sig, gik hen til det nærmeste Vindue og lyttede anspændt. Op af den forvirrede Raaben og Skrigen derude dukkede den ene Gang efter den anden ganske tydelig Ordet: Mord.

Lidt efter lidt fik Bunting sat de høje, utydelige Raab sammen, saa der kom Mening i dem. Jo, saadan var det: Rædselsfuldt Mord! Mord i Sct. Pancras. Bunting havde en svag Erintring om et andet Mord nær ved Sct Pancras. Det var en gammel Dame, der var blevet myrdet af sin Tjenestepige. Det var mange Herrens Aar siden, men Bunting huskede det endnu, fordi det var en af hans egen Klasse, der havde begaaet Mordet.

Avisdrengene — der var imod Sædvane mere end én af dem i Marylebone Gaden — kom nærmere og nærmere. Nu var det noget andet, de raabte, men han kunde ikke rigtig faa fat paa, hvad det var. Han hørte de hæse, hidsende Raab og et enkelt Ord nu og da. Men pludselig lød det ganske tydeligt: Hævnen har taget fat igen!

I Løbet af de sidste fjorten Dage var der begaaet fire besynderlige ualmindelig brutale Mord i London i ikke lang Afstand fra hinanden.

Det første havde ikke vakt synderlig Opmærksomhed, selv det andet var der ikke blevet anvendt mere end en lille Notits paa i den Avis, Bunting plejede at læse.

Men saa kom det tredje, og dermed var Nysgerrigheden og Ophidselsen vakt — for paa den myrdede Kvindes Kjole var der med en Knappenaal fæstet en trekantet Lap Papir, hvor der med rødt Blæk var prentet Ordet: „Hævneren“.

— — —

Bunting gik tilbage til Kaminen og kiggede ned paa sin Kone med et Udtryk af mild Forfærdelse. Men da han saa hendes blege, ligegyldige Ansigt, hendes stive, haabløse Blik, blev han saa irriteret, at han havde mest Lyst til at tage fat i hende og ordentlig ruske hende.

Skønt Fru Bunting holdt meget af Historier om Kærlighed og Lidenskab og med spændt Opmærksomhed kunde lytte til alle Biomstændighederne i en Beretning om et brudt Ægteskabsløfte, gik hun altid af Vejen for Historier om Forbrydelser og Voldsomheder.

Men nu var han baade for sløv og for nedtrykt til at bryde sig om hendes Fornemmelser.

Han tog et langsomt prøvende Skridt hen imod Døren. Da han var naaet saa langt, vendte han sig halvt om, og hans glat-ragede runde Ansigt fik samme underfundige Udtryk som et Barns, der kigger hen til sine Forældre, naar det skal til at være uartig.

Men Fru Bunting rørte sig ikke. Hendes smalle Skuldre naaede lige op over Stoleryggen, og hun sad ret op og ned og stirrede frem for sig uden at se op.

Bunting vendte sig, lukkede Døren op og gik ud i den mørke Entré, hvor de for nogen Tid siden havde holdt op at tænde, og smuttede ud ad Gadedøren...

Han gik ned ad den lille flisebelagte Sti udenfor Døren og rev Gitterlaagen op, der førte ud til det fugtige Fortov. Men der blev han staaende og betænkte sig.

Saa kom der en Dreng i fuld Fart med Aftenaviserne under Armen. Fristelsen var for stor. Bunting sagde barsk: „Kom med „Sun“ eller „Echo“!“

Men Drengen, der knap gav sig Tid til at standse og trække Vejret, rystede paa Hovedet. „Kun 10 Øres Blade tilbage,“ pusede han. „Hvad for én vil De ha?“

Ivrig og skamfuld trak Bunting en 10 Øre op af Lommen og

tog en Avis — det var „Evening Standard“ — ud af Haanden paa Drengen.

Saa lukkede han ganske langsomt Laagen og gik i den raa-kolde Aftenluft gysende, men fuld af glad Iver og Spænding op ad den flisebelagte Sti.

Takket være de 10 Øre, han saa letsindig havde givet ud, ventede der ham nu en lykkelig Time, hvor han for en Gangs Skyld skulde glemme sine Bekymringer og sin Elendighed. Kun ærgrede det ham, at hans stakkels, bekymrede, forgrædte Kone ikke skulde dele disse Øjeblikkes Ro og Sorgløshed med ham.

Buntings Samvittighedsnag voksede, og han følte sig ilde til Mode. Ellen vilde aldrig have givet de ti Øre ud paa sig selv — det vidste han saamænd godt nok.

Pludselig blev Døren, han stod ved, lukket op, og han hørte en velkendt Stemme, der paa én Gang barsk og bekymret sagde til ham: „Hvad i Herrens Navn staar du herude og bestiller, Bunting. Kom dog ind! Du faar dig jo en Lungebetændelse i den Hundekulde! Det manglede bare, jeg ogsaa skulde have dig syg foruden alt det andet!“ Det var sjældent, Fru Bunting sagde saa mange Ord paa én Gang i denne Tid.

Han gik ind i det triste Hus. „Jeg var ude at købe en Avis,“ sagde han i en affejende Tone og skruede saa helt op for Gassen ude i Entréen.

„Hvordan skal vi bære os ad med at faa Lejere, naar de ikke en Gang kan se Plakaten?“ raabte han arrig.

Og noget var der i det. For nu, da Gassen var tændt, kunde den aflange Plakat derude i al Fald tydelig ses ved Lyset fra det halvrunde Vindue over Døren. Hvad der stod paa den, kunde ingen se, men enhver gætte.

Fru Buntings blege Kinder blev en lille Smule rødere. Hun var ikke vant til at blive forhaanet paa den Maade. For Bunting var, naar han ikke var helt ude af sig selv, den blideste Mand, man kunde tænke sig.

Men som han sad der fordybet i sin Avis, ærgrede han hed? Hun og Bunting var lige ude over den Alder, som fine Folk

Aldrig havde hun følt sig saa haabløs, saa knust som nu. Hvad kunde det saa nytte, at man hele sit Liv igennem havde været et retskaffent, hæderligt Menneske, naar det ikke førte til andet end denne ynkelige, fornedrende Fattigdom og Elendighed? Hun og Bunting var lige ud over den Alder, som fine Folk finder passende for et Ægtepar, der søger Plads sammen, naar da ikke Konen tilfældigvis er en udlært Kokkepige. En Kokke-

pige og en Tjener kan altid faa en god Plads. Men Fru Bunting var ingen udlært Kokkepige. Hun kunde simpel, daglig Madlavning saa godt, som nogen Pensionær hos hende kunde forlange det, men det var ogsaa det hele.

Pensionærer! Taabeligt af hende at tænke paa at faa Pensionærer! For det var hende, der havde villet det. Bunting havde været som Voks i hendes Hænder.

Og dog havde Begyndelsen været god. De havde haft et Hotel Garni ved et Badested. Det havde gaaet godt, ikke saa godt som de havde haabet, men alligevel rigtig godt. Saa var der kommen Skarlagensfeber, og det havde ruineret dem og Hundreder af andre ulykkelige Mennesker. Saa havde de forsogt med en Forretning. Det var gaaet endnu værre. De havde siddet tilbage med en Gæld til en af deres tidligere skikkelige Herrer, saa stor, at de aldrig kunde haabe at betale den tilbage.

I Stedet for saa at søge Tjeneste igen, hvad de maaske kunde have gjort, enten hver for sig eller begge samme Sted, havde de besluttet sig til at gøre en sidste Kraftanstrengelse og havde for den Smule Penge, der var tilbage, lejet dette Hus i Marylebone-Gaden.

Pludselig, mens Fru Bunting sad der i sine egne sørgelige Tanker, lød der ude fra Entrédøren en tøvende, usikker Banken.

II.

Fru Bunting rejste sig nervøst. Hun stod et Øjeblik og lyttede i Mørket, der blev endnu tættere ved den Stribe Lys under Døren ind til Dagligstuen, hvor Bunting sad og slugte sin Avis.

Saa kom den igen, den tøvende, usikre Banken. Det var ikke en Banken, der lovede noget godt, sagde Fru Bunting til sig selv. Folk, der kommer for at leje, bankede anderledes hurtig og fordringsfuldt. Nej, det var nok en Tigger. Det var de underligste Folk, der kom paa alle mulige Tider af Døgnet og bad grædende eller truende om Penge.

Hun gik saa ud i Entréen og aabnede langsomt Døren.

Paa det øverste af de tre Trin, der førte op til Døren, stod en høj, slunken Mandsperson, klædt i Havelock og en gammel-dags høj Hat. Han stod et Øjeblik og saa paa hende, maaske blændet af Gaslyset ude fra Entréen. Fru Buntings erfarne Blik sagde hende straks, at denne Mand, hvor underlig han end

saa ud, var en Gentleman, der ved Fødslen hørte til den Klasse, som hun i sin Tjenestetid var kommet i Berøring med.

„Er det ikke rigtigt, at De lejer Værelser ud?“ spurgte han med en skinger Stemme og i en famlende, tøvende Tone.

„Jo,“ svarede hun lidt usikkert — det var meget længe siden, der havde været nogen at spørge efter deres Værelser, i alt Fald nogen der kunde være Tale om at tage ind i et ordentligt Hus.

Instinktmæssigt gik hun lidt til Side, og den Fremmede gik forbi hende ind i Entréen.

Saa først lagde Fru Bunting Mærke til, at han havde en Taske i Haanden. Den var ganske ny af solidt brunt Læder.

„Jeg søger nogle rolige Værelser,“ sagde han, og saa gentog han „rolige Værelser“ i en drømmende, fraværende Tone og saa sig i det samme nervøst om.

Saa klarede hans gustne Ansigt op, for Entréen var net udstyret og skinnende ren.

Der var et rigtig pænt Paraplystativ, og den Fremmedes trætte Fod hvilede paa en blød, mørkerød Løber, der passede i Farve til Tapetet.

Et ualmindeligt pænt Hus lod det til, og sikkert nok en ualmindelig Værtinde.

„Mine Værelser er meget rolige,“ sagde hun venlig. „Og for Øjeblikket har jeg fire ledige. Huset er tomt med Undtagelse af min Mand og mig.“

Fru Bunting talte i en høflig, lidenskabsløs Tone. Det var næsten alt for godt til, at det kunde være sandt! Denne Lejer, der pludselig var kommet, og som oven i Købet talte i den venlige, belevne Tone, som mindede den stakkels Kone om den fjerne, lykkelige Tid, hvor hun var ung og uden Bekymringer.

„Det lyder meget godt,“ sagde han. „Fire Værelser — jeg skulde vel egentlig ikke have mere end to; men jeg vilde gerne se dem alle fire, før jeg traf mit Valg.“

Hvor var det dog heldigt, at Bunting havde tændt Gassen! Havde han ikke gjort det, var den Herre gaaet forbi, det var sikkert nok!

Hun belavede sig til at gaa op ad Trappen og glemte i sin Iver, at Yderdøren stod aaben. Og det var den Fremmede, som hun allerede i Tankerne havde døbt „Lejeren“, der vendte sig om og med en vis Hurtighed gik hen og lukkede den.

„Aa, mange Tak!“ udbrød hun. „Det skulde jeg da have gjort.“

Et Sekund mødtes deres Øjne.

„Det er altfor risikabelt at lade sin Yderdør staa aaben i London,“ sagde han i en skarp Tone. „Det haaber jeg ikke, De har for Vane at gøre. Det vilde jo være en let Sag for hvem som helst at smutte ind.“

Fru Bunting var ganske forvirret. Den Fremmede havde hele Tiden været høflig; men dette havde tydeligt nok gjort et uheldigt Indtryk paa ham.

„Jeg lader ellers aldrig min Yderdør staa aaben, kan jeg forsikre Dem,“ skyndte hun sig at svare, „det behøver De ikke at være bange for.“

Gennem den lukkede Dør ind til Dagligstuen lød nu Buntings Hoste — en lille kort Hoste, der ikke desto mindre fik Fru Buntings nye Lejer til at fare sammen.

„Hvem var det?“ sagde han og greb hende i Armen.

„Det var bare min Mand. Han var ude at købe en Avis for lidt siden, og saa er han vel blevet forkølet, tænker jeg.“

„Deres Mand —?“ Han saa ivrigt og mistænksomt paa hende. „Hvad er Deres... om jeg maa være saa fri at spørge... hvad er Deres Mand.“

Fru Bunting rettede sig. Hvad Buntings Levevej var, kom ingen andre ved. Men det var nok bedst, hun ikke var for prikken paa det. „Han gaar ud og varter op,“ sagde hun lidt kort. „Han har været Kammertjener. Han kunde godt gaa Dem til Haande, hvis De skulde ønske det.“

Saa vendte hun sig og gik foran op ad den smalle, stejle Trappe.

Første Sal var, hvad Fru Bunting kaldte „Lejligheden“. Den bestod af en Dagligstue og bagved et Soveværelse. Hun aabnede Døren og skyndte sig at tænde Gaskronen.

Denne forreste Stue var ganske tiltalende, maaske lidt overlæst. Paa Gulvet var der et mosgrønt Tæppe, midt paa Gulvet stod Bordet med fire Stole udenom, og i Krogen lige overfor Indgangsdøren stod en stor, gammel Chiffonnière.

Men hvad var nu det? Den Fremmede stod og saa sig om med et tvivlraadigt Udtryk i Ansigtet.

„Dette her er lidt for — lidt for stort til mig,“ sagde han endelig. „Jeg vilde gerne se Deres andre Værelser, Fru — hm —“

„Bunting,“ sagde hun venligt, „Bunting.“

Og mens hun talte, lagde Bekymringernes tunge Læs sig igen som en Vægt over hendes forpinte Hjerte.

„Vil De ikke lige se Soveværelset?“

„Nej,“ sagde han, „jeg tror hellere, jeg vil se, hvad De har højere oppe, Fru —“, og med en Kraftanstrengelse lykkedes det ham denne Gang at faa Navnet frem. „Bunting“, kom det som et Gisp.

De to øverste Værelser laa selvfølgelig lige oven over „Lejligheden“, men de saa tarvelige og grimme ud. Buntings havde ikke gjort sig megen Ulejlighed med at pynte paa dem. De saa omtrent ud, som da de havde faaet dem.

Forøvrigt er det saamænd heller ingen let Sag at faa en pæn, hyggelig Dagligstue ud af et Rum, hvis væsentligste Prydelse er en Vask og en stor Gasovn. Gasovnen, der var af en forældet Konstruktion, blev forsynet med Gas gennem en kedsommelig Automat, hvor der skulde lægges en Krone i, naar Gassen gik ud. Det var noget, den forrige Lejer havde efterladt sig sammen med noget andet Skrammel. Nogen Værdi havde den ikke, det vidste de.

Hvad der var af Møbler i Stuen, var solidt og rent som alt, hvad der tilhørte Fru Bunting, men det var et nøgent, uhyggeligt Rum, og Værtinden var nu ked af, at hun ikke havde gjort noget for at faa det til at se mere indbydende ud.

Stor var derfor hendes Forbavselse, da den Fremmedes mørke, magre Ansigt ligefrem straaled af Henrykkelse.

„Glimrende! Glimrende!“ udbrød han og satte for første Gang Tasken fra sig ned paa Gulvet og gned sig i Hænderne med hurtige, nervøse Bevægelser.

„Dette her er akkurat tilpas for mig. Det er netop saadan noget, jeg har søgt efter.“ Han gik med lange ivrige Skridt hen til Gasovnen. „Ja, fortræffeligt. Kunde ikke være bedre. Jeg skal sige Dem, Fru — Bunting — jeg er Videnskabsmand, jeg har derfor mange Eksperimenter, og jeg har tit Brug for meget stærk Varme.“

Han pegede paa Gasovnen med den lange, magre Haand, som hun saa rystede lidt. „Ogsaa den vil være mig til Nytte — til megen Nytte,“ og han rørte ved Kanten af Vasken med en dvælende, kærtegnende Bevægelse.

Hun sendte ham et hurtigt, ængsteligt Blik, og hun kom saa med det Spørgsmaal, der var saa vigtigt for hende: „Det er altsaa Deres Mening at leje mine Værelser?“

„Dette Værelse — afgjort,“ sagde han og saa sig om. „Det er akkurat det, jeg i de sidste Dage har søgt efter og længtes efter,“ og saa skyndte han sig at tilføje: „Jeg mener, det er

saadan noget, jeg altid har ønsket, jeg havde, Fru Bunting. De gør Dem ingen Forestilling om, hvor vanskeligt det er at faa noget i den Retning. Men nu er Gudskelov min majsomme- lige Søgen forbi, og det er en Lettelse, en stor, stor Lettelse for mig.“

Han rejste sig og saa sig om med et drømmende, adspredt Udtryk. Saa sagde han pludselig med en vrede og forskrækket Stemme: „Hvor er min Taske?“ Han stirrede paa den rolige, stilfærdige Kone, der stod foran ham, og i samme Øjeblik løb der en Gysen igennem hende, og hun ønskede, at Bunting ikke havde været saa forfærdelig langt borte, helt nede i Stueetagen.

Men Fru Bunting var ikke uvidende om, at Ekscentricitet var en særlig Luksus, der kun dyrkedes blandt Mennesker af god Familie og med en god Opdragelse. Hun vidste godt, at lærde Folk aldrig er som andre Mennesker, og hendes nye Lejer var utvivlsomt en Lærd.

„Jeg er sikker paa, jeg havde en Taske, da jeg kom ind,“ sagde han i en forskrækket og bekymret Tone.

„Her er den,“ sagde hun beroligende og bukkede sig ned efter den og rakte ham den. Da hun havde den i Haanden, lagde hun Mærke til, at den slet ikke var tung. Den var sikkert ikke nær fuld.

Han tog den ivrig ud af Haanden paa hende.

„Ja, undskyld,“ mumlede han, „men der er noget i den Taske, som er meget værdifuldt for mig, noget, som jeg har haft den største Møje med at skaffe mig, og som jeg aldrig kunde faa igen uden at udsætte mig for stor Fare, Fru Bunting. Det maa tjene til Undskyldning for min Ængstelse.“

„Og saa var det Prisen,“ sagde hun lidt frygtsomt og vendte tilbage til det Emne, der var af saa uhyre stor Betydning for hende.

„Ja, Prisen,“ gentog han. Og saa blev der en Pavse. „Mit Navn er Sleuth,“ sagde han pludselig — „S—l—e—u—t—h. Jeg kunde godt give Dem nogle Referencer, men jeg saa hellere, vi kunde blive enige uden det, hvis De ikke har noget imod det. Jeg er meget villig til at betale Dem — skal vi sige en Maaned forud?“

Der kom lidt rødt op i Fru Buntings Kinder. Hun følte sig næsten svimmel af Lettelse — nej, af en Glæde saa stor, at den næsten gjorde ondt. Lige til dette Øjeblik havde hun ingen Anelse haft om, hvor sulten hun var — hvor hun længtes efter et godt Maaltid Mad.

„Ja, det vilde være udmærket,“ mumlede hun.

„Og hvor meget skal jeg saa betale?“ Hans Stemme havde faaet en nænsom, næsten venlig Klang. „Opvartning iberegnet. Jeg vil sætte Pris paa, at De sørger for mig, og jeg behøver vist ikke at spørge Dem, om De kan lave Mad, Fru Bunting.“

„Det kan jeg godt,“ svarede hun. „Jeg laver rigtig god Mad. Hvad mener De om 40 Kr. om Ugen?“ Hun saa paa ham, som om hun bad om Undskyldning, fordi hun forlangte saa meget, og da han ikke svarede, tilføjede hun usikkert: „Det lyder jo nok lidt meget, men De kan være vis paa, der skal blive sørget godt for Dem med Mad og med al Ting — og min Mand vil med Fornøjelse se efter Deres Tøj.“

„Næ, saadan noget sætter jeg slet ikke Pris paa,“ sagde Hr. Sleuth hurtig. „Jeg foretrækker at passe mine Klæder selv. Jeg er vant til at være min egen Kammertjener. Men en anden Ting, Fru Bunting — det er mig meget ubehageligt at bo i Hus sammen med andre Lejere —“

Hun afbrød ham ivrigt: „De kunde godt faa begge Etager for samme Pris — til vi fik en anden Lejer naturligvis. Jeg synes heller ikke om, at De sover heroppe i det bagerste Værelse. Det er saadan et daarligt lille Hummer. De kunde jo gøre, som De selv sagde — arbejde med Deres Eksperimenter heroppe og saa spise nede paa første Sal.“

„Ja,“ sagde han lidt tøvende, „det var vist ikke nogen daarlig Plan. Og hvis jeg nu bød Dem 50 — eller 60 Kroner? Kunde jeg saa stole paa, at De ikke tog nogen anden Lejer?“

„Ja,“ svarede hun stille, „jeg skulde være meget tilfreds med kun at have Dem at sørge for.“

„De har vel en Nøgle til den Dør, Fru Bunting? Jeg holder ikke af at blive forstyrret, naar jeg arbejder.“

„Ja, det har jeg rigtignok — en rigtig pæn lille Nøgle. De Folk, der boede her før os, fik en ny Laas sat paa Døren.“ Hun gik hen til Døren og viste ham, at der oven over det gamle Nøglehul var en ny, rund Metalplade.

Han nikkede og stod lidt tavs, som om han var faldet i Staver. Saa sagde han: „60 Kr. om Ugen? Ja, det vil passe udmærket. Og jeg vil begynde med at betale forud for den første Maaned. Altsaa fire Gange 60 Kr., det bliver —“ han kastede Hovedet tilbage og stirrede paa sin ny Værtinde, og for første Gang kom der et underligt, skævt Smil paa hans Ansigt — „det bliver nok akkurat 240 Kr., Fru Bunting!“

Han stak Haanden ind i Havelockens Inderlomme og tog en

Haandfuld Sedler frem. Saa begyndte han at tælle dem op. „Her er 250 Kr. Det er bedst, De beholder Dem alle, Fru Bunting, for jeg vilde gerne bede Dem besørge nogle Ærinder for mig i Morgen tidlig. Jeg har haft et kedeligt Uheld i Dag. Jeg mistede min Bagage,“ han sænkede pludselig Stemmen, „de faa Ting, det lykkedes mig at faa med mig?“ Saa sagde han højere: „Der var nogen, der sagde til mig: De kan ikke faa noget Værelse, naar De ingen Bagage har. Der er ingen, der tager imod Dem. Men De har taget imod mig, Fru Bunting, og jeg er Dem meget taknemlig for den Venlighed, De har vist mig.“ Han saa paa hende med et hjerteligt og bedende Blik, og Fru Bunting blev rørt. Hun begyndte at nære meget venlige Følelser overfor sin nye Lejer.

„Trænger De ikke til at vaske Deres Hænder nu, og vil De ikke sige mig, hvad De vil have at spise til Aften. Vi har ikke meget i Huset.“

„Aa, det er ganske ligegyldigt,“ svarede han hurtigt. „De skal saamænd ikke gaa ud for min Skyld, Fru Bunting. Det er rigtig koldt, taaget, ækelt Vejr. Hvis De bare har lidt Brød og Smør og en Kop Mælk, saa er jeg godt tilfreds.“

„Jeg har en rigtig god Pølse,“ sagde hun tøvende.

„Pølse, siger De! Næ, det tror jeg ikke, De skal give mig. Kød rører jeg aldrig,“ sagde han. „Det er meget længe siden, jeg har smagt et Stykke Pølse, Fru Bunting.“

„Er det det, ja, ja,“ hun betænkte sig lidt, saa spurgte hun lidt kort: „Ønsker De, jeg skal skaffe Vin til Dem eller Øl?“

Hr. Sleuths blege Ansigt fik pludselig et Udtryk af ubændigt Raseri.

„Afgjort nej. Jeg troede, jeg havde sagt Dem Besked om den Sag, Fru Bunting. Jeg havde ogsaa haabet, at De var Totalafholdende.“

„Det er jeg ogsaa, det har jeg altid været. Og Bunting ogsaa, lige siden vi blev gift.“

Saa gik hun ned og viste Hr. Sleuth Soveværelset bag ved Dagligstuen. Det var Magen til Fru Buntings eget Værelse neden under, kun havde alt heroppe været en lille Smule dyrere og var derfor af lidt bedre Kvalitet.

Den nye Lejer saa sig om i det hyggelige Værelse, mens et besynderligt Udtryk af Fred og Hvile gled over hans medtagne Ansigtstræk.

„En Fredens Havn,“ mumlede han og tilføjede: „Han fører dem til den sikre Havn! Smukke Ord, Fru Bunting!“

„Ja“. Fru Bunting var lidt forbavset. Det var første Gang, nogen havde citeret Biblen for hende i mange Herrens Tider. Men i alt Fald var det da et Bevis mere paa, at Hr. Sleuth var et hæderligt og ordentligt Menneske.

Og hvor det var dejligt, at hun kun havde én Lejer og oven i Købet en Herre at sørge for i Stedet for et Ægtepar! Det var nogle højst mærkelige Ægtepar, der var rykket ind og ud af Hr. og Fru Buntings Værelser ikke blot her i London, men ogsaa paa Badestedet...

Hvor havde de dog ogsaa været uheldige! Siden de var kommet til London, havde de ikke haft et eneste Par Lejere, der blot var nogenlunde ordentlige, skikkelige Mennesker. De sidste havde næsten alle hørt til den Slags Eksistenser, om hvem det hedder, at de „har kendt bedre Dage“, og som nu kun kan holde sig oven Vand ved Plattenslageri.

„Jeg skal komme om et Øjeblik med varmt Vand og nogle rene Haandklæder,“ sagde hun og gik hen til Døren.

Saa vendte Hr. Sleuth sig hurtig. „Fru Bunting,“ han stammede lidt i det — „jeg — jeg vil bede Dem ikke tage det for bogstaveligt med at sørge for mig. De skal ikke løbe Benene af Dem for min Skyld. Jeg er vant til at passe mig selv.“

Og paa en aparte, ubehagelig Maade følte hun sig sat paa Porten. „Som De vil,“ sagde hun, „saa skal jeg blot lade Dem vide, naar Deres Aftensmad er færdig.“

Men hvad havde det at sige, om man blev lidt fejlet af, i Sammenligning med den Lettelse og Glæde, det var at kunne gaa ned og fortælle Bunting om den mirakuløse Lykke, der var dumpet ned til dem.

Den adstadige Fru Bunting tog næsten den stejle Trappe i ét Spring. Udenfor Døren samlede hun sig imidlertid og prøvede at blive rolig. Hun havde aldrig kunnet udstaa, at man viste sine Følelser. Det var noget, hun foragtede dybt. Hun kaldte det at skabe sig.

Da hun havde aabnet Døren ind til Dagligstuen, blev hun staaende et Øjeblik og saa paa sin Mands bøjede Ryg, og hun følte et Stik af Smerte, da hun lagde Mærke til, hvor de sidste Par Uger havde gjort ham gammel.

Bunting vendte sig pludselig om, og da han saa sin Kone, rejste han sig op. Han lagde Avisen, som han havde i Haanden, fra sig paa Bordet.

„Naa,“ sagde han, „hvem var det saa, Ellen?“

„Vi har faaet en ny Lejer,“ raabte hun. „Og — Bunting, Bunting — det er en rigtig Herre, en reel Herre! Han tilbød at betale fire Uger forud, 60 Kr. om Ugen!“

„Det er ikke sandt!“

Bunting gik rundt om Bordet hen til sin Kone. Saa stod de dør ved Siden af hinanden og stirrede betaget paa Sedlerne.

„Ja, men der er jo 250 Kr.,“ sagde han pludselig.

„Ja, Herren sagde, der var noget, jeg skulde købe for ham i Morgen. Og ved du, Bunting — han taler saa pænt, saa jeg ligefrem følte — jeg følte —“ og saa gik Fru Bunting et Skridt eller to, satte sig ned, slog sit lille sorte Forklæde op over Hovedet og brast i Graad.

Bunting klappede hende lidt ængstelig paa Ryggen, „Ellen,“ sagde han meget rørt over hendes voldsomme Bevægelse. „Ellen, du maa ikke saadan give dig over, hører du —“

„Nej, nej, jeg skal nok holde op,“ hulkede hun. „Jeg er en Tosse — jeg ved det nok. Men — aa Herregud, jeg troede, vi aldrig mere skulde komme paa ret Køl!“

Saa fortalte hun ham — eller rettere sagt prøvede at fortælle ham, hvad det var for en Lejer. Fru Bunting var ikke meget øvet i lange Beskrivelser, men én Ting fik Bunting da ud af det, nemlig at Hr. Sleuth var en Særling, som saa mange fremragende Folk er det — han var ekscentrisk, det vil sige paa en ganske uskyldig Maade — og det maatte der tages Hensyn til.

„Han siger, at han bryder sig ikke om at blive meget vartet op,“ sagde hun tilsidst og tørrede sine Øjne, „men jeg kan nok se, at han trænger til, at man sørger godt for ham alligevel, Stakkel.“

I samme Øjeblik blev der ringet, noget der ikke var hændet i lange Tider. Det var Klokken oppe fra Lejligheden, hvor der blev kimet den ene Gang efter den anden.

Bunting saa paa sin Kone: „Det er vist bedst, jeg gaar. Hvad mener du, Ellen?“ sagde han. Han var meget nysgerrig efter at se deres nye Lejer. Og forresten vilde det ogsaa ligefrem være en Lettelse for ham at faa noget at bestille igen.

„Ja,“ svarede hun, „gaa du kun. Lad ham bare ikke vente. Gud ved, hvad det er, han vil? Jeg sagde til ham, jeg skulde lade ham vide, naar hans Aftensmad var færdig.“

Et Øjeblik efter kom Bunting ned igen med et underligt Smil paa Ansigtet.

„Hvad tror du, han vilde?“ hviskede han hemmelighedsfuldt.

Og da hun ikke svarede, sagde han: „Han bad mig, om han maatte laane Bibelen.“

„Naa ja, hvad underligt er der egentlig i det,“ skyndte hun sig at sige, „især hvis han ikke er rask. Nu skal jeg gaa op med den til ham.“

Og Fru Bunting gik hen til et lille Bord, der stod mellem de to Vinduer, og tog en stor Bibel, som hun havde faaet i Bryllupsgave af en Dame, hvis Moder hun havde tjent hos i flere Aar.

„Han sagde, det var tidsnok, naar du kom op med Aftensmaden,“ sagde Bunting og vedblev: „Hør du, Ellen, det var da en underlig Snegl — han ligner ikke nogen af de Gentlemen, jeg har været ude for.“

„Han er en Gentleman,“ sagde Fru Bunting ivrig og bestemt.

„Ja, ja, saa er han det,“ men han saa stadig noget tvivlende ud. „Jeg spurgte ham, om jeg med det samme skulde pakke hans Klæder ud. Men ved du, hvad han svarede: Han havde ingen Klæder!“

IV.

Fru Bunting vaagnede næste Morgen og følte sig lykkeligere, end hun havde gjort i lange Tider.

Lige i det første Øjeblik stod det hende ikke klart, hvad Grunden var — saa huskede hun det pludselig.

Hvor var det dejligt at vide, at ovenpaa lige over hendes Hoved i den Seng, hun havde været saa henrykt over at finde paa en Avktion i et Hus i Bakergaden, laa en Lejer, der betalte 60 Kr. om Ugen! Hun havde paa Fornemmelsen, at Hr. Sleuth vilde blive en „fast“ Lejer. Hendes Skyld skulde det i alt Fald ikke blive, om han ikke blev det.

Men efter at hun var staaet op, og den ene Time efter den anden forløb, uden at den ny Lejers Klokke ringede, begyndte hun at blive ængstelig.

Endelig Kl. 12 lød Klokken oppe fra hans Dagligstue.

Fru Bunting skyndte sig derop. Hun fandt sin Lejer oppe og fuldt paaklædt. Han sad ved det runde Bord midt i Stuen, og hans Værtindes store Bibel laa opslaaet foran ham.

Da Fru Bunting kom ind, saa han op, og det gjorde hende ondt at se, hvor træt og forslidt han saa ud.

„De skulde ikke tilfældigvis have en Konkordans, Fru Bunting — en Bibelordbog, ved De?“

Hun rystede paa Hovedet. Hun havde aldrig hørt Tale om en Konkordans, hun var ganske sikker paa, at hun ikke var i Besiddelse af noget af den Slags.

Saa gik den nye Lejer over til at fortælle hende, hvad han ønskede, hun skulde købe til ham. Hun havde troet, at hans Taske indeholdt alle de Smaating, der var nødvendige for et civiliseret Menneske, som f. Eks., Kam og Børste, Tandbørste og Barbértøj, for ikke at tale om et Par Natskjorter — men nej, der havde hun øjensynlig taget fejl, for alle de Ting bad Hr. Sleuth hende om at købe.

Da hun havde lavet hans Frokost, skyndte hun sig ud at købe de Ting, han saa haardt trængte til.

Hr. Sleuth var tilfreds med det altsammen og takkede hende paa det bedste. Men da hun spurgte, om hun ikke skulde gøre hans Sovekammer i Stand, rynkede han Panden og saa ganske forskrækket ud.

„Kunde De ikke vente til i Aften med det, Fru Bunting,“ sagde han hurtig. „om Dagen er jeg altid hjemme. Jeg bryder mig kun om at gaa ud, naar Lygterne er tændt. De maa bære over med mig, selv om De synes, jeg er lidt anderledes end de Lejere, De var vant til. Og saa én Ting til: De maa endelig sørge for, jeg ikke bliver forstyrret, naar jeg arbejder.“ Han brød pludselig af, sukkede og tilføjede saa højtidelig: „Det er de store Problemer, jeg tumler med — Livets og Dødens Problemer.“

Da Hr. Sleuths Værtinde kom ned igen, ventede der hende en Overraskelse, men denne Gang var det en behagelig Overraskelse. Mens hun havde været oven paa og talt med Lejeren, var Buntings unge Ven, Opdageren Joe Chandler, kommet.

Joe Chandlers kønne, rare Ansigt skinnede af Glæde over den gode Nyhed om den pludselige Forandring til det bedre, som en ny, ideel Lejers Ankomst havde bevirket.

Fru Bunting var i et sjældent godt Humør den Dag, saa godt, at hun havde Lyst til at være glad for Alt og Alle. Og da Bunting begyndte at spørge Joe Chandler ud om det sidste af Hævnerens frygtelige Mord, var hun saa venlig stemt mod den unge Mand, at hun med en vis modstandsløs Interesse lyttede til alt, hvad han havde at fortælle.

„Man siger,“ sagde Bunting prøvende, „man siger, Politiet har en Nøgle, Joe, som de ikke vil ud med.“ Han saa forvent-

ningsfuldt paa sin Gæst. I Buntings Øjne var Chandler omgivet med en uhyggelig Nimbus, fordi han var ansat i Politiets Detektivafdeling — især i disse Dage, hvor hele Byen var rædsslagsen over disse forfærdelige, uopklarede Mord.

„Hvis nogen siger det, lyver han,“ svarede Chandler langsomt, og et Udtryk af Ærgrelse og Modløshed gled over hans kønne, lidt dumme Ansigt. „Det vilde betyde ikke saa lidt for mig, hvis Politiet havde en Nøgle.“

Saa blandede Fru Bunting sig i Samtalen: „Hvorfor det?“ spurgte hun med et overbærende Smil; den unge Mands Iver i Tjenesten tiltalte hende. Og paa sin langsomme, solide Maade var Joe Chandler virkelig ivrig og tog sit Arbejde meget alvorligt.

„Jo, ser De,“ forklarede han, „fra i Dag af har jeg selv med den Sag at gøre. Og det er en ærgerlig Historie for Politiet — skal jeg sige Dem, det gjorde mig skam ligefrem ondt for den stakkels Fyr, der patruljerede i den Gade, hvor det sidste hændte —“

„Hvad for noget!“ sagde Bunting vantro, „De vil da ikke bilde mig ind, der var en Betjent dér, kun faa Meter derfra?“

Det havde der ikke staaet noget om i Aviserne.

Chandler nikkede. „Jo, det er netop det, der var, Hr. Bunting, og det kan godt være, Manden faar sin Afsked. Han hørte ogsaa et Skrig, siger han, men han tog ingen Notits af det — der er saa mange, der skriger i det Nabolag, kan De nok tænke. Der er jo altid nogle, der skændes og slaas dér.“

„Har De set de Stumper graat Papir, Uhyret skriver sit Navn paa?“ spurgte Bunting ivrig.

„Ja, jeg har,“ sagde Joe kort. „Jeg skal aldrig glemme, hvad jeg har faaet at se i den Sag. Og hvad den lille Stump graat Papir angaar, Hr. Bunting — eller rettere sagt de smaa Stumper graat Papir — vi har tre nu paa Politikammeret, ved De nok — naa ja, mig faar de ligefrem til at gyse.“

Og saa rejste han sig i en Fart: „Det minder mig om, at jeg har andet at gøre end at sidde her og have det hyggeligt sammen med Dem —“

Da han var kommet hen til Døren, vendte han sig om og spurgte let henkastet: „Er der nogen Udsigt til, at Frøken Daisy snart kommer til London igen?“

Bunting rystede paa Hovedet, men hans Ansigt klarede op. Han holdt umaadeligt meget af sin Datter, var kun ked af, at han saa hende saa sjældent. „Nej,“ sagde han, „jeg tror des-

værre ikke, Joe. Gamle Tante, som vi kalder hende, lader nødig Daisy komme længere bort, end hendes Forklædebaand rækker. Hun var helt ude af det den Uge, Barnet var inde hos os sidste Juni.“

„Ja, ja! Farvel saa længe!“

Henad fem, da Lygterne var tændt, gik Hr. Sleuth ud, og samme Aften kom der to Pakker, adresseret til hans Værtinde. Pakkerne indeholdt Klæder. Men Fru Bunting var ikke længe om at opdage, at det ikke var nye Klæder. De var tydeligt nok købt i en Marskandiserforretning. Det var nu alligevel noget underligt noget for en Herre som Hr. Sleuth! Det viste i alt Fald, han havde opgivet ethvert Haab om at faa sin Bagage tilbage.

Da Lejeren gik ud, havde han ikke sin Taske med sig, det var Fru Bunting aldeles sikker paa. Ikke desto mindre kunde hun ikke finde, hvor Hr. Sleuth havde gemt den, skønt hun ledte alle Vegne. Havde hun ikke været en Kone med et klart Hoved og en god Hukommelse, vilde hun have været mest tilbøjelig til at tro, at den Taske aldrig havde eksisteret andre Steder end i hendes egen Fantasi.

Efterhaanden som Dagen gik, tænkte Fru Bunting tit og mangan Gang paa den Taske, for saa underligt det end lyder: Fru Bunting saa aldrig Hr. Sleuths Taske mere. Men naturligvis dannede hun sig en Teori, om hvor den var henne. Den brune Lædertaske, der var Hr. Sleuths eneste Stykke Bagage, den Aften han kom, var uden al Tvivl laaset inde i det inderste Rum i Sekretæren. Hr. Sleuth havde øjensynlig altid Nøglen til det Rum hos sig. Fru Bunting havde ogsaa ledt overalt efter den Nøgle, men det gik med den som med Tasken: begge Dele var og blev borte, og hun saa aldrig mere noget hverken til den ene eller den anden.

Fredeligt og fornøjeligt gik de næste Dage, den ene som den anden, uden at der hændte det mindste. At passe Hr. Sleuth, det var netop, hvad Fru Bunting let kunde overkomme uden at overanstreng sig.

Det var aabenbart lige fra Begyndelsen, at Lejeren foretrak kun at have én Person om sig, og at denne ene Person var hans Værtinde. Og det var ikke meget, han forlangte af hende. Hun syntes godt om at have en Lejer at passe, ja, hun syntes endog godt om, at han ikke var som andre; for det optog hendes Tanker, og det morede hende paa en vis Maade. Saa meget

mere, som Hr. Sleuths Særheder slet ikke havde noget at gøre med den ubehagelige, pirrelige Fordringsfuldhed, som synes at være et Særkende for de Individder, der er henvist til at være Lejere. For kun at nævne et Punkt: Hr. Sleuth forlangte ikke at blive vækket upassende tidligt. Bunting og hans Ellen havde vænnet sig til at ligge temmelig længe om Morgenens, og det var en stor Behagelighed ikke at være nødt til at fare op Kl. 7 eller 7½ for at lave The til Lejeren. Hr. Sleuth forlangte sjælden noget før elleve.

Men en underlig En var han unægtelig.

Den anden Aften efter Hr. Sleuths Ankomst havde han haft en Bog med sig hjem, der havde den mærkelige Titel: Crudens Konkordans. Den og Biblen — Fru Bunting havde hurtig opdaget, at der var en vis Sammenhæng mellem de to Bøger — lod til at være det eneste, Lejeren læste. Han tilbragte flere Timer hver Dag efter at have spist Frokost, der tillige var Morgenmad, med at hænge over det underlige Register til Biblen.

Hvad det lidt pinlige og dog saa betydningsfulde Penge-spørgsmaal angik, opfyldte Hr. Sleuth alle de Fordringer, som den mest nøjeregnende Værtinde kunde stille. Der fandtes ikke mere tillidsfuld Gentleman end han. Den allerførste Dag, han havde boet hos dem, havde han ladet sine Penge — den ikke ubetydelige Sum af 1500 Kr. — ligge og flyde paa sit Toiletbord, pakket ind i smaa Stumper af Avispapir. Det havde ligefrem forarget Fru Bunting. Hun havde taget sig den Frihed i al Ærbødighed at gøre ham opmærksom paa, at den Slags Ting var det dumt, for ikke at sige forkert, at gøre. Men han havde bare let ad hende, og hun var blevet ganske forbavset over, at den høje, skærende Latter kunde komme ud mellem de tynde Læber.

„Jeg ved nok, hvem jeg kan stole paa,“ havde han svaret lidt kort for Hovedet, som han altid var, naar der var noget, der rørte ham. „Jeg behøver knap at tale med et Menneske — især en Kvinde — før jeg ved paa en Prik, hvad Slags Person jeg har for mig; jeg tager ikke fejl, det kan jeg forsikre Dem, Fru Bunting.“

Fru Bunting havde ikke været længe om at opdage, at hendes Lejer nærede en besynderlig Angst og Uvilje mod Kvinder. Naar hun gjorde rent ude paa Trappen, kunde hun tit høre Hr. Sleuth læse Steder af Biblen højt for sig selv, der var alt andet end smigrende for hendes Køn. Men Fru Bunting havde ikke selv meget høje Tanker om sit eget Køn, saa det tog hun sig

ikke nær. Desuden, naar det drejer sig om Ens Lejer, saa er Uvilje mod Kvinder bedre end — naa ja, bedre end det modsatte.

— — —

Det var fuldkommen mørkt, fuldkommen stille — den mørkeste, roligste Time paa Natten, da Fru Bunting pludselig blev vækket af en dyb, drømmeløs Søvn ved en Lyd, som paa én Gang var velkendt og aldeles uventet. Det var Lyden af Hr. Sleuth, der kom ned ad Trapperne og gik paa Tæerne — forbi hendes Dør og endelig sagte lukkede Yderdøren efter sig.

Fru Bunting kunde ikke falde i Søvn igen. Hun prøvede og prøvede, men forgæves. Saa laa hun da dér lysvaagen, angst for at røre sig, saa Bunting ogsaa vaagnede, lige til Hr. Sleuth, tre Timer efter, kom listende hjem igen og gik i Seng.

Saa først faldt hun i Søvn igen. Men næste Morgen var hun meget træt, saa træt, at hun var blevet henrykt, da Bunting godmodig foreslog, at han hellere skulde gaa ud og købe ind den Morgen.

Parret havde hurtig opdaget, at Hr. Sleuth, hvad Føde angik, slet ikke var saa let at gøre tilpas, og det skønt han altid gjorde sig Umage for at lade tilfreds. Denne ideelle Pensionær havde, set fra en Værts Synspunkt, en meget graverende Fejl: han var underlig nok Vegetarianer. Han vilde ikke spise Kød under nogen som helst Form. En enkelt Gang nedlod han sig til en Kylling, og naar det hændte, foreslog han ædelmodigt Ægteparret at dele den med ham.

Den Dag — hvis Begivenheder Fru Bunting meget længe skulde mindes, var det blevet bestemt, at Hr. Sleuth skulde have noget Fisk til Frokost og Levningerne stuves til hans tarvelige Middag.

Fru Bunting, der vidste, at hendes Mand vilde blive borte mindst en Time — han var selskabelig anlagt og holdt af at faa sig en Passiar i de Butiker, hvor han handlede — stod op og klædte sig paa og gik saa ind og gjorde i Stand i Dagligstuen.

Hun følte sig mat og sløj, som man gør, naar Ens Nat er blevet afbrudt, og hun var glad over, at Hr. Sleuth sandsynligvis ikke ringede før tolv.

Men længe før tolv lød pludselig Klokken højt og lydeligt i det stille Hus. Hun hørte straks, det var paa Yderdøren, det ringede.

Fru Bunting rynkede Panden. Det var naturligvis en af

disse kedsommelige Fyre, der gaar rundt og køber gamle Støvler og saadan noget Stads.

Hun gik uvillig ud til Døren. Saa klarede hendes Ansigt op, for det var deres rare unge Ven, Joe Chandler, der stod udenfor.

Han var lidt forpustet, som om han havde gaaet for hurtigt i den fugtige, taagede Luft.

„Hvad for noget! Er det Dem, Joe?“ sagde Fru Bunting forbavset. „Værs'go og kom indenfor! Bunting er ikke hjemme, men han kommer straks. Vi har jo ikke set et Glimt af Dem de sidste Par Dage!“

„De véd nok hvorfor, Fru Bunting —“

Hun stirrede et Øjeblik paa ham uden at forstaa, hvad han mente. Saa kom hun pludselig i Tanker om det. Det var jo sandt, Joe havde med en vigtig Sag at gøre i denne Tid — det var jo Hævneren, de skulde prøve at faa fat i! Hendes Mand hentydede til det Gang paa Gang, naar han læste nogle smaa Uddrag højt for hende af den fem Øres Aftenavis, han nu igen købte.

Hun gik i Forvejen. Det var godt, Bunting havde holdt paa, at han vilde tænde op i Kakkelloven, før han gik, for nu var der varmt og hyggeligt derinde — og det var netop skrækkelig koldt udenfor. Det havde gyst i hende af Kulde, da hun havde staaet bare det Øjeblik ude i den aabne Dør.

Fru Bunting lagde Mærke til, at den unge Mand baade saa træet og forfrossen ud. Han var bleg, saa næsten gusten ud, trods sin sunde, vejrbidte Ansigtifarve — den Farve en Mand faar, der er meget ude i fri Luft.

„Vil De ikke have, jeg skal lave Dem en Kop varm Te?“ sagde hun.

„Tak, naar jeg skal være ærlig, siger jeg skam ikke nej.“ Saa sad han lidt og saa sig om.

Han havde saadan en underlig, tyk Stemme, saa hun skyndte sig at vende sig om og se paa ham. „Hvad er det, Joe,“ spurgte hun.

„Fru Bunting, der har været et til af dem!“

Hans Stemme sank næsten til en Hvisken. Han stirrede paa hende med et Par ulykkelige Øjne, som hun syntes var fulde af Rædsel.

„Et til af dem?“ Hun saa forvirret og fortabt paa ham. Saa fo'r det endelig igennem hende, hvad han mente — „et

til af dem“ betød et til af disse frygtelige, mystiske uopklarede Mord.

Fru Bunting var næsten mod sin Vilje blevet ivrig interesseret i den Række ubegribelige Forbrydelser, som alle Londons lavere Klasser var optaget af. Selv hun, der var mere dannet, havde de sidste to—tre Dage tumlet med dette gaadefulde Problem, som Bunting hele Tiden gik og snakkede om — for nu, da de ingen Bekymringer havde længere, generede han sig ikke for at vise den mest aabenlyse Interesse for „Hævneren“ og hans Bedrifter.

Hun tog Kedlen af Gasapparatet. „Det er Skade, Bunting ikke er hjemme,“ sagde hun og trak Vejret dybt, „han vilde nok gerne høre Dem fortælle alt, hvad De vidste om det, Joe.“

Mens hun talte, hældte hun kogende Vand paa den lille Tepotte.

Men Chandler svarede ikke, og hun vendte sig om og saa paa ham.

„De ser jo helt daarlig ud,“ udbrød hun.

Og det var sandt nok. Den unge Mand saa virkelig daarlig, rigtig daarlig ud.

„Jeg kan ikke gøre for det,“ sagde han med et Gisp. „Denne Gang var jeg en af de første paa Stedet, ser De, og jeg fik ligefrem Kvalme — ja, det gjorde jeg. Aa, det var saa afskyeligt, Fru Bunting, lad os ikke snakke om det.“

Han begyndte at slubre den varme Te i sig.

Hun saa deltagende og interesseret paa ham. „Jeg havde da aldrig troet, Joe, at noget kunde gøre saadan et Indtryk paa Dem — med alle de skrækkelige Ting, De faar at se.“

„Dette her ligner ikke noget af alt det andet,“ sagde han, „og saa — aah, Fru Bunting — saa var det mig, der opdagede den Stump Papir denne Gang.“

„Saa er det altsaa sandt,“ raabte hun ivrig. „Det er Hævnerens Stykke Papir! Ja, det har Bunting jo sagt hele Tiden. Han har aldrig troet paa, at det var en, der lavede det for Spøg.“

„Det har jeg,“ sagde Chandler uvillig. „Der er saa mange underlige Fyre til, selv — selv (han sænkede Stemmen og saa sig om, som om han troede, Væggene havde Øren) — selv i Politiet, Fru Bunting, og de Mord, de har gjort os noget nervøse.“

„Det er da umuligt!“ sagde hun. „Saadant noget kan en Politibetjent da ikke finde paa?“

Han nikkede utaalmodigt, som om det var noget, det ikke var Umagen værd at svare paa. „Det er den Stump Papir, jeg fandt, mens Staklen var helt varm endnu, der er Skyld i, at jeg er kommet herud nu til Morgen,“ sagde han gysende. „Der er en af vore Overordnede, der bor tæt herved paa Prins Alberts Terrace, og ham skulde jeg ud og fortælle det hele. Jeg har en forbandet lang Dag for mig. Været oppe siden fire.“

„Fire!“ sagde hun. „Var det, da De fandt —“ hun betænkte sig lidt og sagde saa: „det?“

Han nikkede. „Det var et rent Tilfælde, at jeg var lige ved. Havde jeg været der et halvt Minut før, saa var jeg rendt lige paa det — det Uhyre. Men der var en to—tre Stykker, der mente, de havde set ham luske af.“

„Hvordan saa han ud?“ spurgte hun nysgerrig.

„Ja, det er ikke saa let at sige. Det var jo en forfærdelig Taage, ser De. Men en Ting er de alle enige om: Han havde en Taske i Haanden —“

„En Taske?“ gentog Fru Bunting sagte. „Hvad mon det var for en Slags Taske, Joe?“

Hun havde lige paa én Gang faaet saadan en underlig Fornemmelse, en underlig Skælven, et Ryk, der var farende igennem hende.

„Saadan en almindelig Haandtaske,“ sagde Joe Chandler. „En Kone, jeg fik fat paa, som var vis paa, hun havde set ham, og som jeg ordentlig spurgte ud, sagde, det var en lang, tynd Skygge af et Mandfolk — med en Taske i Haanden.“

„Med en Taske,“ gentog Fru Bunting aandsfraværende. „Det var da højst mærkværdig —“

„Næ, det var der da ikke noget mærkværdigt i. Et Sted maa han da gemme den Genstand, han begaar Forbrydelsen med, Fru Bunting. Vi har aldrig kunnet begribe, hvordan han bar sig ad med at skjule den. Ellers plejer de altid at kaste Kniven eller Revolveren fra sig, ved De nok.“

„Saa, gør de det?“ sagde Fru Bunting, stadig optaget af sine egne Tanker. Hun stod og tænkte paa, at hun skulde se at finde ud af, hvor hendes Pensionær havde gjort af Tasken. Det var jo muligt — ja, naar man tænkte over det, var det i høj Grad sandsynligt, at han simpelthen havde mistet den, saa glemsom og adspredt han altid var, paa en af sine Spadsereure i Regents Park, hvor hun vidste, han holdt meget af at gaa.

„Der vil blive udsendt en Beskrivelse om et Par Timer,“

fortsatte Chandler. „Maaske det kan hjælpe til at fange ham. Jeg tror ikke, der er en eneste Mand eller Kvinde i London, som ikke vilde give en hel Del for at faa nappet den Fyr. Naa, nu maa jeg se at komme af Sted.“

Et Par Minutter efter kom Bunting hjem. Da han hørte, at Joe havde været død, blev han gal i Hovedet over, at Fru Bunting ikke havde faaet mere ud af Chandler om den grufulde Begivenhed, der havde fundet Sted den Morgen.

„Du vil da vel ikke bilde mig ind, at du ikke en Gang ved, hvor det var, det hændte?“ sagde han forbitret, „Du stoppede vel oven i Købet Munden paa ham, hvad? Det kunde i alt Fald ligne dig! Hvad i Alverden tror du, Chandler kommer her for, hvis det ikke er for at fortælle os, hvad han ved?“

„Han kom for at faa noget at spise og drikke, naar du endelig vil vide det,“ vrissede Fru Bunting. „Det var det, den stakkels Fyr kom for, skal jeg hilse dig og sige. Han kunde næsten ikke holde ud at snakke om det — saadan havde det taget paa ham. Han sagde ikke et Ord om det, før han var kommet herind og havde faaet sat sig ned. Og det var mere end nok, det, han fortalte!“

Nu kom Avisdrene ned gennem Marylebone Gaden raabende med den gruopvækkende Opdagelse, der var blevet gjort den Morgen — Hævnerens femte Mord!

Bunting gik ud for at købe en Avis, og hans Kone tog hans Indkøb og gik ned i Køkkenet med dem.

VI.

Hr. Sleuths Klokke ringede.

Hans Frokost var fiks og færdig, men Fru Bunting havde for første Gang, siden hun fik sin Pensionær, ikke saa travlt med at komme, da han ringede. Men da der anden Gang blev trukket utaalmodig i Klokkestrengen — elektriske Ringeapparater var der ikke i det gammeldags Hus — saa besluttede hun at sætte sig i Bevægelse.

Da hun fra Køkkentrappen var naaet op i Entréen, hørte Bunting, der sad og havde det godt inde i Dagligstuen, hvordan hans Kone kom slæbende med den tunge Bakke.

„Vent et Øjeblik,“ raabte han, „saa skal jeg komme og hjælpe dig, Ellen,“ og saa kom han ud og tog Bakken for hende.

Hun sagde ingen Ting, og de fulgtes saa op ad Trappen.

Udenfor Døren standsede hun ham. „Saa,“ hviskede hun hurtig, „giv saa mig den, Bunting. Lejeren vilde ikke synes om, at du kom med ind.“

Han aabnede Dagligstuedøren uden at sige noget, og saa snart han var begyndt at gaa ned, gik Fru Bunting ind.

I det samme Øjeblik kom der over hende den underligste Fornemmelse af Befrielse, af Lettelse.

Hendes Pensionær sad som sædvanlig paa sin gamle Plads og læste i Biblen.

Af en eller anden Grund — hun kunde ikke have sagt hvorfor — havde hun ventet, at Hr. Sleuth havde set anderledes ud. Men nej! Han saa ud akkurat som ellers — ja, da han saa op paa hende, lyste der et venligere Smil end sædvanlig paa hans smalle, gustne Ansigt.

„Ja, Fru Bunting,“ sagde han mildt, „jeg sov over mig i Dag, men det har gjort mig godt at hvile mig.“

„Det glæder mig,“ svarede hun sagte. „En af de Damer, jeg en Gang tjente hos, plejede at sige: Hvile er et gammeldags Middel, men det er det bedste Middel af alle.“

Hr. Sleuth flyttede selv Biblen og Bibelordbogen og stod og saa, hvordan hans Værtinde lagde Dug paa.

Pludselig begyndte han igen. Han var ellers ikke meget talende om Morgenens. „Jeg syntes, Fru Bunting, der var nogen med Dem heroppe lige før.“

„Ja, det var der ogsaa. Det var min Mand, der hjalp mig op med Bakken.“

„Jeg er bange for, at jeg gør Dem ikke saa lidt Ulejlighed,“ sagde han tøvende.

Men hun svarede hurtig: „Ak nej, tværtimod. Det er ikke længere siden end i Gaar, at jeg sagde, at vi aldrig havde haft en Lejer, der gjorde os saa lidt Ulejlighed som De.“

„Det er jeg rigtig glad over at høre. For jeg ved nok, jeg har adskillige Vaner, som kan synes noget underlige.“

Han saa stift paa hende, som om han ventede, hun skulde sige ham imod. Men Fru Bunting var en retskaffen og sanddru Kone, og det faldt hende ikke ind at rokke ved den Kendsgerning. Hr. Sleuth havde mange underlige Vaner. Hvad skulde man f. Eks. kalde det, at han rendte ud midt om Natten eller rettere sagt, lige før Dagen gryede?

Saa hun sagde ingenting.

Da hun havde dækket Frokostbordet, lavede hun sig til at gaa.

„Jeg skal vel ikke gøre Deres Værelse i Stand, før De gaar ud?“

Hr. Sleuth saa gennemtrængende paa hende.

„Nej, nej,“ sagde han. „De skal aldrig gøre mit Værelse i Stand, naar jeg er optaget af at studere den hellige Skrift, Fru Bunting. Men i Dag gaar jeg ikke ud. Jeg har et temmelig indviklet Eksperiment at foretage — ovenpaa. Hvis jeg i det hele taget gaar ud“ — han ventede et Øjeblik og saa igen stift paa hende — „saa bliver det i alt Fald ikke før sent i Aften.“ Saa vendte han tilbage til hendes Spørgsmaal og tilføjede hurtigt: „Maaske kunde De gøre mit Værelse i Stand ved Femtiden, mens jeg er ovenpaa, hvis det da passer Dem.“

Saa gik Fru Bunting ned, og paa Vejen tog hun sig selv ordentlig i Skole, men — end ikke i sit inderste Hjerte — tilstod hun for sig selv den underlige Angst, der var faret igennem hende. Hun sagde kun den ene Gang efter den anden til sig selv: „Jeg er saa ophidset — det er Sagen,“ og saa sagde hun højt: „Jeg skal dog se at faa mig noget beroligende paa Apoteket næste Gang, jeg gaar ud.“

Ligesom hun var ved det sidste Ord, blev der banket to Gange paa Yderdøren.

Det var ikke andet end Postbudet, men han var en sjælden Gæst i det Hus, og Fru Bunting fo'r sammen. Ja, hun var jo nervøs, det var det, der var i Vejen med hende — sagde hun til sig selv. Det var naturligvis et Brev til Hr. Sleuth. Et eller andet Sted i Verden maatte han vel have Slægtninge eller Bekendte. Det havde jo alle bedre Folk. Men da hun tog Brevet op fra Gulvet ude i Entréen, saa hun, at det var fra Daisy, hendes Mands Datter.

„Bunting,“ raabte hun i en lidt skarp Tone ind til ham, „her er et Brev til dig.“

Hun lukkede Døren op ind til deres Dagligstue og kiggede ind. Ja, der sad hendes Mand magelig installeret i sin Lænestol og læste sin Avis. Og da hendes Blik faldt paa hans brede, noget runde Ryg, følte hun sig pludselig i høj Grad irriteret. Dér sad han og drev. Ingenting bestilte han, eller rettere sagt, det, han bestilte, var værre end ingenting. Sidde der og fylde sig med alle de afskyelige Mordhistorier!

Hun lagde Brevet til sin Mand paa Bordet, lukkede sagte Døren og gik ned i Køkkenet. Der var forskellige Ting at ordne og vaske op og saa deres Middagsmad at lave. Og hele Tiden, mens hun gik dernede, spekulerede hun over Bunting

og grundede over, hvad hun skulde finde paa at gøre for at faa Gang i ham igen.

Da hun endelig kom op igen, skammede hun sig en lille Smule over de Tanker, hun havde gjort sig om Buntings Dovenskab, for han havde baade dækket Bordet rigtig pænt og trukket deres Stole hen til Bordet.

„Ellen,“ udbrød han ivrig, „her skal du bare høre! Daisy kommer i Morgen! Der er Skarlagensfeber i Huset. Gamle Tante syntes saa, at det var bedre, hun kom væk et Par Dage. Hun kommer til at holde Fødselsdag her hos os. Atten Aar bliver hun d. 19de! Ja, man gaar og bliver gammel, inden man ved et Ord af det.“

Fru Bunting satte Bakken ned. „Jeg kan ikke have Pige-barnet i denne Tid,“ sagde hun kort. „Jeg har akkurat, hvad jeg kan overkomme. Pensionæren giver mig adskilligt mere at bestille, end du tænker.“

„Vrøvl,“ sagde han vredt, „Pensionæren skal jeg nok hjælpe dig med. Det er din egen Skyld, naar jeg ikke har gjort det før. Selvfølgelig skal Daisy være her. Hvor i Alverden skulde hun ellers være, maa jeg spørge.“

Bunting var rigtig oplagt til et lille Skænderi — han var i straalende Humør. Men da han saa paa sin Kone, gik det over. Ellen var saa underlig smal og stram i Ansigtet i Dag. Hun saa daarlig ud — daarlig og forfærdelig træt. Hvad var det nu for noget at finde paa, ligesom de var begyndt at faa det lidt godt igen.

„For den Sags Skyld,“ sagde han pludselig, „kan da Daisy hjælpe dig med dit Arbejde, Ellen, og hun vil da ogsaa muntre os begge lidt op.“

Fru Bunting svarede ikke. Hun satte sig tungt ned ved Bordet. Saa sagde hun i en mat Tone: „Lad du mig hellere se Pigebarnets Brev.“

Han rakte hende det, og hun læste det langsomt igennem for sig selv.

„Kære Far, jeg haaber, du har det lige saa godt som jeg. Fru Puddle's mindste har faaet Skarlagensfeber, og Tante synes, det er bedst, jeg kommer væk med det samme og er hos Jer et Par Dage. Vil du sige til Ellen, at jeg ingen Ulejlighed skal gøre hende. Jeg rejser Kl. 10, hvis jeg ikke hører noget fra dig.

Din hengivne Datter

Daisy.“

„Ja, Daisy maa vel komme saa,“ sagde Fru Bunting langsomt. „Hun kan ogsaa have godt af for en Gangs Skyld at faa lidt at bestille.“

Det var en noget tvær Indvilligelse, men Bunting maatte lade sig nøje med, hvad han fik.

— — —
Resten af den begivenhedsrige Dag forløb stille og rolig. Da Mørket faldt paa, hørte Fru Bunting sin Pensionær gaa ovenpaa og huskede, at det betød, at hun nu kunde gaa op og gøre hans Værelse i Stand.

Det var en pillen og ordentlig Mand, den Pensionær. Han lod ikke sine Ting ligge og flyde over hele Værelset, som saa mange Herrer har for Skik at gøre. Næ, han holdt alt i den mest minutiøse Orden. Hans Klæder og de forskellige Ting, Fru Bunting havde købt for ham de første to Dage, han var der, var omhyggeligt ordnet og lagt ned i Skufferne. Det sidste, han havde købt, var et Par Støvler. Det var noget underligt Fodtøj, han havde haft paa, da han kom: Bøffellædersko med Gummisaaler. Og han havde sagt til sin Værtinde straks den første Dag, at hun aldrig maatte tage dem ned og pudse dem.

En underlig Idé og en underlig Vane at rende ud og spadserere efter Midnat i et Hundevej, hvor alle andre Folk var glade over at ligge hjemme i deres gode, varme Seng. Naa, Hr. Sleuth indrømmede jo ogsaa selv, at han var en sær Patron.

Da hun havde gjort i Stand i hans Sovekammer, gik hun ind i Dagligstuen og støvede grundig af derinde. Den Stue saa ikke nær saa pæn ud, som hun gerne vilde have. Fru Bunting længtes efter at give den en ordentlig Omgang; men Hr. Sleuth kunde ikke lide at have hende derinde, naar han selv var i Sovekamret. Og naar han først var staaet op, sad han der næsten hele Tiden. Skønt han havde været saa henrykt over det øverste Værelse, var han der dog aldrig, undtagen naar han havde disse mærkelige Eksperimenter for, og det var aldrig om Dagen.

Nu gik hun derinde og saa længselsfuldt paa den Rosentræs Chiffonière — hun gav endogsaa det nydelige Møbel et lille Skub. Bare dog Døren vilde springe op, som laasede Døre i gamle Skabe sommetider gør, selv om de er nok saa godt lukkede. Hun vilde føle sig ganske anderledes vel til Mode!

Men Chiffonieren vilde ikke ud med sin Hemmelighed.

Henad otte samme Aften kiggede Joe Chandler indenfor for at faa sig en lille Passiar. Han havde helt overvundet sin Ner-

vøsitet fra om Morgenens og var nu bare ivrig optaget af Sagen. Fru Bunting sad stille og lyttede, hun kunde ikke lade være at interessere sig for, hvad han og Bunting snakkede om.

„Ja,“ sagde han, „jeg er saa frisk som en Fisk igen! Jeg har faaet mig et ordentlig Hvil — sovet hele Eftermiddagen. Politiet mener, der vil ske noget i Nat, ser De. Han har altid gjort dem to og to.“

„Naa, saa det har han,“ udbrød Bunting forundret. „Naa, det har han! Det har jeg saamænd aldrig tænkt paa. Saa De tror altsaa, Uhyret vil være ude igen i Nat, Joe?“

Chandler nikkede. „Ja, og jeg tror ogsaa, der er stor Chance for, at han bliver nappet; der skal ekstra Vagter over det hele. Politidirektøren vil have en Ende paa det nu.“

„Ja, det ser nu ogsaa underligt ud, at Politiet ikke kan faa fat i ham, det maa De da indrømme,“ sagde Bunting.

„Næ jeg synes ikke, det er Spor af underligt,“ sagde unge Chandler skarpt. „Hør nu her! Her staar da endelig noget, der er Mening i — i en Avis!“ Saa læste han langsomt: „Opdagelsen af Forbrydelser i London minder nu mest af alt om at lege Blindebuk, hvor Opdageren har Bind for Øjnene og Hænderne bundet. Saadan slippes han løs i en stor Bys Fatigtkvarter for at jage en Morder. — Der er forresten nogle af vore Folk, som mener, det er en Bande,“ sagde Chandler. „De siger, det er umuligt, at det kan være én, der gør det.“

Han rejste sig. „De behøver ikke at følge mig ud. Jeg skal nok selv lukke Døren. Farvel saa længe! Jeg ser maaske indenfor i Morgen.“

Saa stoppede Hr. og Fru Buntings unge Gæst ved Døren ligesom den foregaaende Aften. „Er der noget Nyt fra Frøken Daisy?“ spurgte han i en let henkastet Tone.

„Ja, der er. Hun kommer i Morgen,“ svarede hendes Fader. „De har faaet Skarlagefsfeber i Huset, saa Tante mente, det var bedre, hun kom af Sted.“

— — —
Mand og Kone gik tidlig i Seng den Aften, men Fru Bunting mærkede straks, at hun ikke kunde falde i Søvn. Hun laa vaagen og hørte Uret i det gamle Kirketaarn tæt ved slaa baade hel og halv.

Og saa, ligesom hun var ved at falde hen — Klokken var vel omtrent et — hørte hun den Lyd, hun halvt om halvt havde ligget og ventet paa: Pensionærens listende Fodtrin ned ad Trapperne lige udenfor hendes Dør.

Han sneg sig langs Væggen ude i Entréen og lukkede sig ganske sagte ud...

Men skønt Fru Bunting prøvede at holde sig vaagen, faldt hun dog kort efter i dyb Søvn, saa hun ikke hørte ham komme hjem igen.

Underlig nok var hun den første, der vaagnede næste Morgen. Og endnu underligere var det, at det var hende og ikke Bunting, der først kom op af Sengen og ud i Entréen og hentede Avisen, der lige var blevet kastet ind gennem Sprækken.

Men da Fru Bunting havde faaet Avisen, gik hun ikke straks ind i Sovekammeret igen. I Stedet for tændte hun Gassen ude i Entréen og lukkede Avisen op, mens hun rystende af Træthed og Kulde lænede sig op ad Væggen.

Ja, der stod den Overskrift, hun søgte:

„Hævnerens Mord.“

Men det kan nok være, det lettede, da hun læste følgende:

„Indtil nu, hvor Avisen gaar i Trykken, er der intet væsentlig Nyt at melde om den enestaaende Række Forbrydelser, der har sat ikke alene London, men ogsaa hele den civiliserede Verden i Forfærdelse, og som lader til at være en fanatisk Kvindehad og Afholdsmands Værk. Siden i Gaar Morges, hvor det sidste af disse fejge og gemene Mord blev begaaet, er der ikke fundet noget Spor af Gerningsmanden eller Gerningsmændene, skønt der blev foretaget forskellige Arrestationer i Dagens Løb. De arresterede var imidlertid alle i Stand til at bevise deres Alibi.“

Langsomt og omhyggeligt foldede Fru Bunting Avisen sammen igen, bukkede sig ned og lagde den paa Maatten, hvor hun havde taget den, saa slukkede hun Gassen, gik ind i Sovekammeret igen og lagde sig ved Siden af sin sovende Mand.

En Time senere stod de begge to op glade og fornøjede. Bunting glædede sig til sin Datters Ankomst, og selv Daisys Stedmoder sagde til sig selv, at det kunde maaske ikke være saa galt at have Pigebarnet her, saa hun kunde hjælpe En lidt i Huset.

Ved Titiden gik Bunting ud for at besørge nogle Ærinder. Han kom hjem med et pænt lille Stykke Flæsk til Daisys Middagsmad og tre smaa Kødpostej. Han havde endogsaa husket et Par Æbler til Saucen.

Paa Slaget tolv kørte en Droske op foran Husets Gitterlaage.

Inden i den sad Daisy — en rødmosset, glad smilende Daisy, som enhver Fader kunde være stolt af.

„Tante sagde, jeg skulde tage en Vogn, hvis Vejret var daarligt,“ raabte hun fornøjet.

Mens Kusken og Bunting skændtes lidt om Betalingen, løb Daisy op ad den flisebelagte Sti til Døren, hvor hendes Stedmoder stod og ventede paa hende.

Mens de gav hinanden et temmelig køligt Kys — Fru Buntings var ikke meget andet end et Strejf, lød der pludselig høje Raab gennem den stille, kolde Luft, Underlig bedrøvelige og langtrukne lød de, saa de snart brød gennem og snart druknede i Gadens Vognrummel.

„Hvad er det,“ udbrød Bunting forbavset. „Hvad i Alverden er det?“

Kusken sænkede Stemmen: „Det er dem, der løber og raaber med den forfærdelige Historie ved Kings Cross. Denne Gang har han gjort det af med to. Folk er strømmet til fra hele London i de sidste fem—seks Timer. Masser af fine Folk ogsaa — men der er ikke noget at kigge efter nu.“

„Hvad for noget? Er der en Kvinde til myrdet i Nat?“

Bunting var aldeles betaget. Hvad skulde de mange ekstra Betjente til, naar saadan noget forfærdeligt alligevel kunde hænde?

Kusken gloede forbavset paa ham. „To har jeg jo sagt Dem. Den ene et Par Meter fra den anden. Han er ikke bange — men naturligvis — fulde var de jo. Drik kan han nu ikke taale!“

„Har de fanget ham?“ spurgte Bunting ligegyldig.

„Aa Gud nej! Ham faar de saamænd aldrig fat i! Det var sket mange, mange Timer før — de var iskolde begge to, da de blev fundet. En i hver Ende af det lille Stræde, der ikke bruges mere. Det var derfor, de ikke fandt dem før.“

De hæse Raab kom nærmere og nærmere — to Avisdrenge skreg omkap.

„Frygtelig Opdagelse i Nærheden af Kings Cross,“ brølede de. „Hævneren paa Færde igen!“

Og Bunting løb med sin Datters Kurvekuffert i Haanden ud paa Gaden og gav flot en Dreng en Tiøre for et femøres Blad.

Han var i høj Grad ophidset og betaget. Hans Bekendtskab med Joe Chandler fik ham til at betragte disse Mord som noget, der berørte ham personlig. Han haabede, Chandler snart vilde komme ind og fortælle dem alt, ligesom han havde gjort i Gaar, da Bunting ulykkeligvis ikke var hjemme.

Da han kom ind i Entréen, hørte han Daisy med høj, ivrig

Stemme give sin Stedmoder en lang Forklaring om Skarlagensfeberen og om gamle Tantes Naboer, der først slet ikke havde troet, det var Skarlagensfeber, men bare Nældefeber.

Men da Bunting lukkede Dagligstuedøren op, lød hans Datters Stemme ganske forskrækket, og han hørte hende raabe: „Men hvad er der dog i Vejen, Ellen? Du ser saa daarlig ud,“ og hans Kone svarede sagte: „Luk Vinduet op, hvad!“

„Frygtelig Opdagelse i Nærheden af Kings Cross — endelig et Spor!“ lød Avisdrengenes Raab.

Og saa begyndte Fru Bunting at le ganske ubehersket. Hun lo og lo, hun rokkede frem og tilbage paa Stolen, som om det var hende umuligt at bekæmpe sin Munterhed.

„Far, hvad er det dog, hun fejler,“ spurgte Daisy ganske forvirret.

„Det er et hysterisk Anfald, kan du nok se,“ sagde hendes Fader kort. „Jeg gaar lige ud og henter Vandøsen. Vent bare lidt.“

Bunting kunde slet ikke forstaa det. Det var jo latterligt af Ellen at give sig saadan over.

Pludselig kimede Pensionærens Klokke gennem det stille Hus. Enten var det den Lyd eller Vandet fra Vandøsen, der havde en magisk Indvirkning paa Fru Bunting, for hun rejste sig straks op, rystende over hele Kroppen, men ganske rolig og fattet.

„Jeg skal nok gaa op,“ sagde hun og rømmede sig lidt forlegen, „og du, Barn, kunde løbe ned i Køkkenet. Jeg har et Stykke Flæsk over, og du kunde saa skrælle Æblerne til Saucen.“

Da Fru Bunting gik op ad Trappen, havde hun en Fornemmelse, som om hun havde Vat i Benene. Hun rakte rystende Haanden ud og greb fat i Gelænderet. Saa tog hun sig sammen med en Kraftanstrengelse og følte sig straks lidt bedre. Hun ventede et Øjeblik udenfor, og saa bankede hun paa Døren.

Hr. Sleuths Stemme lød ud til hende inde fra Sovekamret. „Jeg er ikke rask,“ sagde han gnavent. „Jeg tror, jeg har forkølet mig. Vil De ikke være saa venlig at bringe mig en Kop Te og sætte den udenfor min Dør, Fru Bunting.“

„Jo.“

Fru Bunting gik ned igen. Hun følte sig endnu saa underlig og svimmel, saa i Stedet for at gaa ned i Køkkenet lavede hun hans Te paa det lille Gasapparat, hun havde deroppe.

Mens de spiste til Middag, snakkede Ægteparret om, hvor

Daisy skulde ligge om Natten. De havde for øvrigt været enige om, at der skulde slaas en Seng op i det bageste Kvistværelse, men Fru Bunting havde sine Grunde til at faa den Plan forandret. „Jeg tror, det er bedre, at Daisy ligger inde hos mig, Bunting, og du sover ovenpaa.“

Bunting saa noget forbavset ud, men gjorde ingen Indvendinger. Ellen havde sikkert Ret, Pigebarnet laa noget ensomt deroppe, og naar alt kom til alt, kendte de jo heller ikke noget videre til Pensionæren, skønt han da lod til at være en meget respektabel Herre.

Daisy var en god Pige. Hun vilde gerne give sin Stedmoder en Haandsrækning. „Jeg skal nok vaske op, du behøver slet ikke at komme ned,“ sagde hun fornøjet.

Bunting begyndte at gaa op og ned i Stuen. Hans Kone saa stjaalent hen til ham: hun gad vide, hvad han gik og tænkte paa.

„Fik du ikke en Avis?“ spurgte hun omsider.

„Jo, naturligvis,“ svarede han rask. „Men den har jeg puttet af Vejen. Jeg troede, det var bedre, du ikke saa den, naar du har det saadan med at blive nervøs.“

Igen skævede hun hurtigt til ham, men han saa ud ganske som sædvanlig — han mente tydelig nok, hvad han sagde, og ikke andet.

„Jeg synes, de raabte noget nede paa Gaden — jeg mener, lige da jeg blev daarlig.“

Nu var det Buntings Tur til at kaste et hurtigt og stjaalent Blik til sin Kone. Han havde været aldeles vis paa, at hendes pludselige hysteriske Anfald — eller hvad man nu skulde kalde det — skyldtes de Raab ude paa Gaden. Hun var nok ikke den eneste Kvinde i London, der var blevet nervøs af Hævn-Mordene. I hans Morgenavis havde der staaet et langt Stykke om Kvinder, der var bange for at gaa alene ud. Var det virkelig muligt, at det underlige Anfald ikke havde haft noget at gøre med Raabene udenfor?

„Ved du virkelig ikke, hvad det var, de raabte?“ spurgte han langsomt.

Fru Bunting saa hen paa ham. Hun vilde ikke have givet saa lidt for at kunne lyve nu, saa hun kunde have ladet, som om hun ikke vidste, hvad de afskyelige Raab betød. Men da det kom til Stykket, kunde hun ikke.

„Jo,“ sagde hun trevent, „jeg hørte nok et Ord nu og da. Det var et Mord til, ikke?“

„To Mord til,“ sagde han rolig.

„To! Det er værre endnu!“ Hun blev saa bleg — næsten grøn — at Bunting blev bange for, hun skulde besvime.

„Ellen,“ sagde han bekymret, „Ellen, du maa passe lidt paa! Jeg kan ikke forstaa, hvad der gaar af dig. Du maa se at lade være at tænke paa de Mord! Vi skal heller ikke snakke saa meget om det — det behøves jo ikke —“

„Jamen, jeg vil netop snakke om dem!“ udbrød Fru Bunting hysterisk.

Mand og Kone stod hver paa sin Side af Bordet, Manden med Ryggen til Kaminen, Konen med Ryggen til Døren.

Bunting stirrede forvirret og forskrækket over paa sin Kone. Det lod jo til, hun var rigtig syg; hun saa ligefrem ud, som hun var blevet mindre. For første Gang saa han mismodig, at hans Kone begyndte at se gammel ud. Hun havde krampagtig taget fat i Bordkanten med sine smalle Hænder, der stadig var bløde og hvide som hos én, der aldrig havde haft groft Arbejde.

Bunting syntes slet ikke om hendes Udseende. „Jeg vil da ikke haabe, Ellen gaar hen og bliver syg,“ sagde han til sig selv, „det vilde saamænd være en rar Redelighed netop nu.“

„Naa, fortæl mig saa om det,“ kommanderede hun sagte. „Kan du ikke se, jeg staar og venter, skynd dig nu, Bunting!“

„Der er ikke noget videre at fortælle,“ sagde han uvillig, „der staar næsten ingenting i den Avis i Dag. Men Kusken, som kørte for Daisy, fortalte mig —“

„Naa!“

„Ja, hvad jeg sagde lige før. At der er to denne Gang, og at de begge to havde drukket, de Stakler.“

„Var det samme Sted som de andre?“ spurgte hun og saa angst paa sin Mand.

„Nej,“ sagde han undvigende, „nej, Ellen, det var det ikke. Det var et godt Stykke nærmere vestpaa — ikke saa meget langt herfra, Kings Cross — det var derfor, Kusken vidste noget om det, ser du. De skal nok være begaaet i en Passage, der ikke bruges mere.“

Saa skyndte han sig at tilføje, da han syntes, hans Kones Øjne fik saadan et underligt Udtryk: „Saa, nu kan det være nok for denne Gang! Vi faar vel snart noget mere at vide om det af Joe Chandler. Vi kan være vis paa, han møder nok op i Dag. Forøvrigt mener Politiet, at de nu har et Spor.“

„Et Spor, Bunting?“ Fru Bunting talte i en svag, hendøende

Tone og faldt med et stønnende Suk om paa Gulvet. Der laa hun besvimet. Bunting løb, aldeles ude af sig selv, hen til Døren og raabte ned i Køkkenet: „Daisy! Daisy! Kom op, Barn. Ellen er besvimet!“

Og Daisy kom farende og viste saa meget Omløb og praktisk Sans, at hun endogsaa i det pinlige Øjeblik vakte sin gode Faders Beundring.

„Hent en vaad Svamp, Far,“ raabte hun, „skynd dig lidt — og hvis du har noget af den Slags, saa kom med en Draabe Brændevin. Jeg skal nok tage mig af hende saa længe.“ Og da han saa kom med en lille Medicinflaske, sagde hun grundende: „Jeg kan ikke begribe, hvad der er i Vejen med Ellen. Jeg synes, hun lod til at have det rigtig godt, straks da jeg kom. Hun stod og hørte saa pænt paa alt, hvad jeg fortalte, og saa pludselig — ja, du saa jo selv, hvordan hun saa blev, Far. Det ligner slet ikke Ellen, vel.“

„Nej,“ hviskede han, „det gør det ikke. Men ser du, Barn, vi har haft en drøj Tid — saa slem, at jeg ikke havde i Sinde at fortælle dig det, min Ven. Og se, det er det, Ellen faar at mærke nu. Hun sagde jo ingenting, for Ellen er jo ikke af den Slags, der klager, hun er saamænd tapper nok — men det har taget paa hende, det har taget meget paa hende.“

Nu aabnede Fru Bunting langsomt Øjnene og satte sig op og følte uvilkaarlig op til Hovedet, om hendes Haar sad, som det skulde.

Helt borte havde hun ikke været. Det vilde have været bedre for hende, om hun havde. Hun havde bare haft en væmmelig Følelse af, at hun ikke kunde holde sig oppe mere — at hun maatte lade sig falde. Buntings Ord rørte den stakkels Kone i hendes inderste Hjerte, og da hun slog Øjnene op, var de fulde af Taarer. Hun havde ikke troet, hendes Mand vidste, hvad hun havde gaaet igennem i de Uger, hvor de havde sultet og ventet.

Daisy stod og saa fra den ene til den anden med et bekymret Udtryk i sit kønne, friske Ansigt. „Jeg havde ingen Anelse om, at I havde haft saadan en slem Tid,“ sagde hun varmt. „Hvorfor kunde I dog ikke lade mig det vide? Jeg kunde da have prøvet at faa noget ud af Tante.“

„Vi vilde ikke have noget af den Slags,“ sagde hendes Steðmoder hurtig. „Men det kan naturligvis godt være, det er noget Eftersmæk efter den Tid. Det lader ikke til, jeg kan glemme

det. Disse Dage, hvor vi sad der og ventede og — og —“ Hun var lige ved at sige sultede, men tog sig i det.

„Ja, men nu gaar alting, som det skal,“ sagde Bunting ivrig, „takket være Hr. Sleuth.“

„Ja,“ gentog hans Kone med en underlig tonløs Stemme, „ja, nu gaar det godt, takket være Hr. Sleuth, som du siger, Bunting.“

Hun gik hen til en Stol og satte sig ned. „Jeg er bare lidt forstumlet endnu,“ mumlede hun.

I en venligere Tone end ellers bad hun Daisy gaa ned i Køkkenet igen.

„Jeg synes, Barnet bliver kønnere og kønnere for hvert Minut,“ sagde Bunting i en kærlig Tone.

„Folk er altfor tilbøjelige til at glemme, at det ikke er det Ydre, det kommer an paa,“ sagde hans Kone. Hun begyndte at komme sig. „Men vi kan forresten godt blive enige om, Bunting, at Daisy ser godt nok ud. Og hun lader ogsaa til at være blevet mere villig.“

„Det er sandt, vi maa nok ikke glemme Pensionærens Middag,“ sagde Bunting uroligt. „Det er lidt Fisk, han skal have i Dag, ikke? Skulde jeg ikke hellere lade Daisy sørge for det, saa kan jeg bringe det op til ham, siden du er lidt sløj i Dag, Ellen?“

„Jeg er rask nok til at bringe Hr. Sleuths Frokost op,“ sagde hun hurtig. Det irriterede hende altid at høre sin Mand snakke om hans Middag Kl. 12. De spiste Middag ved Tolvtiden, men Hr. Sleuth spiste Frokost. Fru Bunting glemte aldrig, at hendes Lejer var en Gentleman, hvor underlig han end var.

„Han kan nu en Gang bedst lide, at jeg sørger for ham, ikke sandt. Og jeg kan godt. Du skal ikke bekymre dig om noget,“ tilføjede hun efter en lang Pavse.

VIII.

Maaske fordi Hr. Sleuth fik sin Frokost ikke saa lidt senere end ellers, spiste han sin stegte Rødspætte med adskillig bedre Appetit, end hans Værtinde nedenunder spiste sit Stykke stegte Flæsk.

„Jeg haaber, De har det lidt bedre nu,“ fik Fru Bunting med noget Besvær frem.

Og han svarede misfornøjet og klagende: „Nej, jeg vil ikke

sige, jeg har det godt i Dag, Fru Bunting. Jeg er træt — meget træt. Og mens jeg laa i min Seng, syntes jeg, jeg hørte saa mange Lyde — saa megen Raaben og Skrigen. Jeg vil da ikke haabe, Marylebone-Gaden bliver en Gade med Færdsel og Spektakel, Fru Bunting.“

„Næ, det tror jeg nu ikke. Vi anses da i Almindelighed for at være meget rolige.“

Hun ventede et Øjeblik — men hun kunde ikke faa sig til at sige noget om, hvad det Spektakel betød. „Jeg tror, De har forkølet Dem,“ sagde hun pludselig. „Var jeg Dem, gik jeg ikke ud i Eftermiddag. Jeg blev rolig inden Døre. Der er saa mange Bøller rundt omkring.“

Maaske der var noget, der lignede en Advarsel, en indtrængende Henstilling i hendes tonløse Stemme, der paa en eller anden Maade fandt Vej til Lejerens Hjerne, for han saa op, og der kom et uroligt, vagtsomt Blik i hans graa, lysende Øjne.

„Det er da slemt, Fru Bunting. Men jeg tror nok, jeg følger Deres Raad og bliver rolig hjemme. Jeg er aldrig i Forlegenhed for, hvad jeg skal tage mig til, saa længe jeg har den hellige Skrift at læse i.“

„Saa De er ikke bange for Deres Øjne?“ sagde Fru Bunting nysgerrig.

Hun begyndte at føle sig lettere til Mode. Det hjalp at være heroppe og snakke med Hr. Sleuth i Stedet for at gaa og tænke paa ham dernede. Det var, som om hun blev af med den Rædsel, der fyldte hendes Sjæl — og hendes Legeme med somme Tider; naar hun var sammen med Hr. Sleuth, var han saa elskværdig, saa fornuftig, saa — saa taknemmelig.

Klokken maa have været omtrent fem, da det ringede paa Døren.

De tre sad og snakkede sammen, for Daisy havde vasket op — hun sparede virkelig sin Stedmoder for ikke saa lidt Besvær — og nu morede hun sine Forældre med en pudsigt Historie om den gamle Tantes Pertentlighed.

„Hvem mon det kan være?“ sagde Bunting og saa op. „Det er alfor tidlig for Joe Chandler.“

„Nu skal jeg gaa,“ sagde hans Kone og skyndte sig at rejse sig op. „Jeg skal nok gaa. Vi vil ingen Fremmede have ind nu.“

Og da hun gik ud i Entréen, sagde hun til sig selv: „Et Spor? Hvad for et Spor.“

Men da hun lukkede Døren op, sukkede hun glad og lettet.

„Hvad for noget, Joe! Vi troede umulig, det kunde være Dem allerede. Men De er velkommen, kom nu indenfor.“

Og Chandler kom ind med et lidt forlegent Udtryk i sit kønne, unge Ansigt.

„Jeg tænkte, at Hr. Bunting maaske gerne vilde have noget at vide —“ begyndte han med en høj, munter Røst, men Fru Bunting tyssede paa ham. Hun vilde ikke have, den Logerende ovenpaa skulde høre, hvad unge Chandler havde at fortælle.

„Ikke saa højt!“ sagde hun lidt utaalmodig. „Vor Pensionær har det ikke rigtig godt i Dag. Han har forkølet sig,“ skyndte hun sig at tilføje, „og de sidste to—tre Dage har han ikke kunnet gaa ud.“

Hun var selv ganske forbavset over sin Dristighed, sit — sit Hykleri, og det Øjeblik, disse Par Ord betegnede et Vendepunkt i Ellen Buntings Liv.

Det var første Gang, hun havde sagt en frejdig, vel overvejet Løgn. Hun hørte til den Slags Kvinder — der er mange, mange af dem — for hvem der er en himmelvid Forskel mellem at fortie Sandheden og sige en Usandhed.

Men Chandler lagde ikke Mærke til, hvad hun sagde. „Er Frøken Daisy kommet?“ spurgte han lidt sagttere.

Hun nikkede. Og saa gik han ind i Stuen, hvor Fader og Datter sad.

„Naa!“ sagde Bunting og rejste sig. „Naa, Joe, nu kan De fortælle os alting om dette hemmelighedsfulde Spor. For vi kan vel ikke vente, De kommer med den gode Nyhed, at de har fanget ham?“

„Næ, der er vist ingen Fare for saa god en Nyhed foreløbig. Hvis de havde fanget ham,“ sagde Joe nedslaaet, „saa sad jeg nok ikke her, Hr. Bunting. Men Politiet har da endelig sendt en Beskrivelse af ham rundt. Og — naa ja, de har da fundet hans Vaaben.“

„Nej!“ raabte Bunting ophidset. „Det mener De vel ikke! Hvad Slags Vaaben er det? Og er de ogsaa sikre paa, det er hans?“

„Sikre er de vel ikke, men det lader da til det.“

Fru Bunting var smuttet ind i Stuen og havde lukket Døren efter sig. Men hun stod endnu med Ryggen mod Døren og saa paa de tre andre. Ingen af dem tænkte paa hende — Gud være lovet! Hun kunde staa der og høre alt, hvad der blev sagt, uden at behøve at snakke med.

„Hør her!“ sagde Joe Chandler triumferende. „Her er Sig-

nalementet — det er ikke kommet ud endnu til Publikum, men vi fik det alt sammen Kl. 8 i Morges. Hurtig Ekspedition, hvad?“ Saa læste han:

„Eftersøgt.

En Mand paa omtrent 28 Aar, Højde 5 Fod 8 Tommer, spinkelet bygget. Mørk Teint. Ingen Overskæg eller Kindsæg. Iført sort stribet Frakke, stiv Filthat, høj, hvid Flip og Slips. En Papirspakke under Armen. Meget respektabelt Ydre.“

Fru Bunting gik frem i Stuen. Et dybt Lettelsens Suk undslap hende.

„Ja, saadan ser Fyren ud,“ sagde Joe oprømt. „Og nu, Frøken Daisy,“ han vendte sig om imod hende, og der kom en grinagtig lille Skælven i hans frimodige, muntre Stemme — „hvis De skulde kende en pæn, yngre Kavalier, der svarer til den Beskrivelse — saa har De bare at gaa hen og hæve de 10,000 Kr., der er udsat som Belønning.“

„Ti Tusind Kroner,“ udbrød Daisy og hendes Fader i Kor.

„Ja. Det er, hvad Politidirektøren tilbød i Gaar. Ganske privat — der er ikke noget officielt om det. Men vi, der tilhører Politiet, er udelukket fra at tjene den rare Sum — desværre. Og det er egentlig for galt, for det er da os, der har al Ulejligheden og gør alt Arbejdet.“

„Aa, lad mig se det Stykke Papir et Øjeblik,“ sagde Bunting, „jeg kunde have Lyst til at kigge det igennem selv.“

Chandler kastede Lappen over til ham.

Et Øjeblik efter saa Bunting op og rakte ham den, „Ja, det er jo meget tydeligt, ikke.“

„Jo! Og der er Hundreder — næ, Tusinder af Mænd, som den Beskrivelse kunde passe paa,“ sagde Chandler bittert. „Som en af mine Kammerater sagde i Morges: Der bliver nok ikke mange, som render rundt med en Papirspakke under Armen i denne Tid. Og det er nok ikke mere nogen Anbefaling at se respektabel ud — hvad?“

Daisy brast i Latter. Hun nød i høj Grad Hr. Chandlers Morsomheder.

„Hvorfor i Alverden prøvede dog ikke de Folk, der saa ham, at faa fat i ham?“ spurgte Bunting pludselig.

Og Fru Bunting sluttet sig til ham: „Ja, Joe, det er da egentlig ogsaa underligt.“

Joe Chandler rømmede sig. „Ja, se det gaar nu saadan til,“

sagde han, „det er jo ikke en Person, der har set det altsammen. Den Beskrivelse her, den er der to forskellige, der har leveret, som begge to tror, at de har set ham. Mordene maa være begaaet — lad mig se — omtrent Kl. 2 nu sidste Gang. Ja, Kl. 2, det passer nok. Paa den Tid af Natten er der jo ikke saa farlig mange Folk paa Gaden, især i saadan en Taage. Ja, der er altsaa en Kvinde, der erklærer, at hun saa en ung Fyr komme derfra, hvor det var sket, og en anden én — men det var nu ikke saa lidt senere — siger, at Hævneren gik lige forbi hende. Det er nærmest hendes Beskrivelse, de har taget her. Og saa slog Assistenten, der har med den Slags at gøre, efter, hvad andre Folk havde sagt — jeg mener, da de andre Mord blev begaaet. Saadan er det, han er kommet til sin Beskrivelse.“

„Saa kan det altsaa være, Hævneren ser helt anderledes ud?“ sagde Bunting skuffet.

„Ja, naturligtvis kan det være. Men — jeg tror nu nok, Beskrivelsen passer,“ sagde Chandler eftertænksomt.

„De sagde, Joe, at de fandt et Vaaben?“ sagde Bunting prøvende. Han var glad, Ellen fandt sig i hele denne Samtale — ja, at hun endogsaa lod til at have Interesse for den. Hun var kommet helt hen til dem og lignede nu ganske sig selv.

„Ja. De mener, de har fundet det Vaaben, han bruger,“ sagde Chandler. „I alt Fald — et Hundrede Meter fra den lille, mørke Passage, hvor de to Lig laa, et i hver sin Ende, blev der i Morges fundet en højst aparte Kniv — skarp som en Ragekniv og spids som en Dolk — det er nøjagtig de Ord, Assistenten brugte, da han beskrev den for os. Han lod til at lægge meget mere Vægt paa det Spor end paa det andet — jeg mener den Beskrivelse, Folk gav af den Fyr, der kom gaaende hurtigt med en Avispapirspakke under Armen. Nu har vi et net, lille Arbejde for os. I hver eneste Butik, hvor de sælger eller maaske har solgt saadan en Tingest som den Kniv, og i hvert eneste Spisekvarter i Øst-London skal vi forhøre os.“

„Hvorfor det?“ spurgte Daisy.

„For at faa at vide, om der er nogen, der har set saadan en Kniv, og i saa Tilfælde, hvem der ejede den. Men Hr. Bunting“ — Chandlers Stemme blev forretningsmæssig — „der skal ikke nævnes noget om det i Aviserne — før i Morgen, saa De skal ikke lade det gaa videre. Vi vil jo ikke gøre Fyren forskrækket. Hvis han fik at vide, at de havde hans Kniv — saa gjorde han sig maaske usynlig, og det sætter de ingen Pris paa. Bliver det opdaget, at en Kniv af den Slags er solgt — lad os sige for en

Maaned siden — til en Kunde, hvis Handel og Vandel man kender, saa, —“

„Ja, hvad saa,“ sagde Fru Bunting og kom nærmere.

„Ja, saa kom der slet ikke noget i Aviserne om det. Kun hvis der ikke kommer noget ud af det — jeg mener af Efterfølgelsen i Butikerne og saa videre — saa maa vi have det ud blandt Publikum for at se, om der ikke skulde findes en eller anden privat Person, som har set den Kniv i Forbryderens Besiddelse. Saa er det, de 10,000 Kr. falder.“

„Ja, jeg vilde gerne give hvad som helst for at se den Kniv,“ udbrød Daisy og klappede i Hænderne.

„Dit ækle, blodtørstige Pigebarn,“ fo'r det ud af hendes Stedmoder.

De saa allesammen forbavset paa hende.

„Naa, naa, Ellen,“ sagde Bunting bebrejdende.

„Ja, det er da en forfærdelig Tanke,“ sagde hans Kone vredt, „at gaa hen og sælge et af sine Medmennesker for 10,000 Kr.“

Men Daisy var fornærmet. „Naturligvis vilde jeg gerne se den,“ sagde hun udfordrende. „Jeg har jo ikke sagt et Muk om Belønningen. Det var Hr. Chandler, der sagde det! Jeg sagde ikke andet, end at jeg gerne vilde se den Kniv.“

Chandler saa deltagende hen til hende. „Den Dag kan maa-ske komme, hvor De virkelig faar den at se,“ sagde han langsomt. Han havde faaet en storartet Idé.

„Hvordan skulde dog det gaa til?“

„Hvis De faar fat paa ham, og hvis De gaar med mig op og ser vort Forbrydermuseum paa Politistationen, saa faar De ogsaa den Kniv at se. Der har de alle den Slags Ting. Saa hvis dette Vaaben, som jeg nok tror, virkelig skulde føre til Hævnerens Paagribelse — ja, saa er Kniven ogsaa dèr, og saa vil De ogsaa faa den at se!“

„Forbrydermuseum? Hvorfor har De aldrig fortalt os noget om det før, Joe,“ sagde Bunting bebrejdende. „Er det virkelig sandt, at der er et Museum, hvor der opbevares alt muligt, hvad der har med Forbrydelser at gøre? Saadan noget som Knive, der er begaaet Mord med?“

„Knive!“ udbrød Joe, glad over at være Midtpunktet i Forsamlingen, for Daisy havde ogsaa fæstet sine blaa Øjne paa ham, og selv Fru Bunting saa forventningsfuldt hen til ham. „Meget mere end Knive, Hr. Bunting.“

„Og kan De tage med dèr, hvem De vil?“ spurgte Daisy

beundrende. Det var ikke før gaaet op for hende, hvilke herlige Privilegier der er knyttet til Stillingen som Opdager i Londons Politistab.

„Ja, det kunde jeg vel nok —“ Joe smilede, „i alt Fald en Ven kan jeg sikkert faa Lov at tage med.“ Han saa betydningsfuldt over paa Daisy, og Daisy saa ivrig over til ham.

Men vilde Ellen nogen Sinde give hende Lov til at gaa alene ud med Hr. Chandler? Uh, Ellen var saa pertentlig — saa irriterende snerpet. Men hvad var det, hendes Fader sad og sagde. „Tror De virkelig, De kan det, Joe?“

„Selvfølgelig.“

„Ja, hvis det saa ikke er for meget at forlange, saa havde jeg rigtignok stor Lyst til at gaa derhen med Dem en Dag. Jeg bryder mig ikke om at vente, til Hævneren er fanget —“ Bunting smilede — „jeg skal være tilfreds med, hvad der allerede er i dette her Museum, De har.“

Igen vekslede Daisy og den unge Mand et Blik — et Blik, der bragte ikke saa lidt fra den ene til den anden og tilbage igen, saadan noget som: „Det var da en underlig Idé af Deres Fader at ville saadan et Sted hen!“ Og saa svarede Daisys Blik akkurat lige saa tydeligt, skønt Joe maaske ikke læste hendes saa tydeligt, som hun læste hans: „Ja, det er kedeligt. Men Far mener det saa godt, og det kan nu blive meget morsomt, selv om vi skal have ham med.“

„Ja, hvad mener De om i Overmorgen, Hr. Bunting? Jeg skal komme her — skal vi sige Kl. 2½ — og hente Dem og Frøken Daisy. Det tager ikke videre lang Tid, vi kan køre med Omnibussen lige til Westminsterbroen.“ Han vendte sig til sin Værtinde: „Vil De ikke tage med, Fru Bunting? Det er virkelig et meget interessant Sted.“

Men hans Værtinde rystede bestemt paa Hovedet. „Jeg vilde blive syg,“ udbrød hun, „af at se den Flaske Gift, der havde slaaet en eller anden Stakkel ihjel! Og hvad Knive angaar —“ et Udtryk af Afsky og Rædsel gled over hendes blege Ansigt.

IX.

Med et lille Anstrøg af Selvejerstolthed førte Joe Chandler sine Venner rundt i Scotland Yards mægtige Bygning.

Daisy klyngede sig fortlumlet til sin Faders Arm. Hun følte sig næsten lidt trykket ved Situationen, saa mageløst syntes

hun, alt havde føjet sig for hende. Hun var for betaget til at lade sin glade, unge Stemme høre paa dette vidunderlige Sted, hvor hun saa Glimt af store Rum fulde af travle, tavse Mennesker, der, som hun antog, var i Færd med at finde Traaden i hemmelighedsfulde Forbrydelser.

De gik forbi en halvaaben Dør, hvor Chandler pludselig standsede. „Se derind,“ sagde han sagte, snarere henvendt til Faderen end til Datteren, „det er Fingeraftryks-Lokalet. — Vi har Aftryk her af over to Hundrede Tusinde Mænds og Kvinders Fingerspidser. De ved naturligvis nok, Hr. Bunting, at naar vi en Gang har Aftryk af en Mands fem Fingerspidser, saa er han færdig — hvis han nogen Sinde faar noget paa Samvittigheden igen. Men skønt der altsaa er noget nær en kvart Million Aftryk, saa tager det dem dog ikke — ja, lad os se — ikke en halv Time at sige, om en Mand har været straffet! Er det ikke imponerende?“

„Storartet,“ sagde Bunting.

Men Daisy længtes efter at komme videre — ind i Forbrydermuseet. Alt det, Joe og hendes Fader snakkede om, havde ikke nogen videre Mening for hende, og hun fandt det ærlig talt heller ikke Umagen værd at prøve at forstaa det. Hun kom imidlertid ikke til at vente længe.

En bredskuldret, fornøjet ung Fyr, der lod til at være en god Ven af Joe Chandler, kom henimod dem, laasede en ganske almindelig Dør op og lukkede det lille Selskab ind i Forbrydermuseet.

I første Øjeblik følte Daisy sig kun overrasket og dybt skuffet. Det store, lyse Rum mindede hende bare om det, der kaldtes Videnskabsværelset i det offentlige Bibliotek hjemme i Tantes lille By. Her som der var Midten af Rummet optaget af Glaskasser, der stod saa højt, at man bekvemt kunde tage Indholdet nærmere i Øjesyn.

Hun gik hen og kiggede ned i den nærmeste Kasse. De udstillede Genstande var nogle smaa, uanselige Ting, der saa ud som den Bunke Ragelse, der undertiden kan vælte ud af et gammelt Skab i et uordentligt Hus. Der var gamle Medicinflasker, et plettet Tørklæde, en Æske Piller og noget, der lignede en ituslaet Legetøjslygte.

Og hvad Væggene angik, saa var de bedækkede med de underligste Ting: Stumper af gammelt Jern, gamle Læder- og Trægenstande o. s. v.

Det var en stor Skuffelse.

Saa opdagede Daisy Bunting, at der paa en Hylde lige under det første, brede Vindue, der fik det store Rum til at se saa lyst og skyggeløst ud, stod en Række hvide Gibshoveder i naturlig Størrelse. Der var omtrent et Dusin af dem, ikke mer — og de havde saadan nogle underlige, stirrende, hjælpeløse Ansigter, der saa ud, som de var levende.

„Hvad er det for nogle?“ spurgte Bunting sagte.

Daisy klyngede sig lidt tættere ind til sin Fader. Selv hun gættede, at disse stirrende, lidende Ansigter var Dødsmasker af de Mænd og Kvinder, der var blevet Ofre for den grusomme Lov, der siger, at den, der har slaaet en anden ihjel, skal slaas ihjel selv.

Daisy var blevet lidt bleg. Stedets uhyggelige, tunge Luft var begyndt at virke paa hende. Hun forstod nu, at de uanselige Smaating, der laa i Glaskassen tæt ved, hver især var et Led i den Kæde af Beviser, der næsten i hvert Tilfælde havde bragt sin Mand i Tugthuset.

„Naa, nu behøver jeg vist ikke at blive længere,“ sagde Joes elskværdige Ven. „Vis De nu kun Deres Venner om, Chandler. De kender jo Stedet næsten lige saa godt som jeg.“

Han smilede til Joes Gæster som for at sige Farvel, men det lod ikke til, han kunde rive sig løs.

„Se her,“ sagde han til Bunting, „i denne her lille Kasse er Charles Peaces Legetøj. Ham har De jo nok hørt om?“

„Ja, det tror jeg!“ svarede Bunting ivrig.

„Mange fine Folk, der kommer her, betragter den Kasse som den interessanteste af dem alle. Peace var nu ogsaa et vidunderligt Menneske. En stor Opfinder, siger de, han vilde være blevet, hvis han var blevet sat ind paa det Spor. Her er hans Stige; ser De, den kan foldes fuldstændig sammen til et nydeligt lille Bundt — akkurat som et Bundt gamle Stokke, enhver kunde have baaret rundt i Londons Gader i den Tid uden at vække mindste Opmærksomhed. Det hjalp ham vist oven i Købet til at se ud som en hæderlig Arbejder den ene Gang efter den anden, for da han var arresteret, erklærede han paa det bestemteste, at han altid var gaaet rundt ganske aabenlyst med den Stige under Armen.“

„Tænk, sikken Frækhed!“ udbrød Bunting.

„Ja, og naar Stigen blev slaaet ud, kunde den naa fra Jorden helt op til anden Sal paa ethvert gammelt Hus. Og hvor var den ikke snildt lavet! Bare man aabner for det ene Trin, gaar de andre op avtomatisk. Saa Peace kunde staa nede paa

Jorden og i Ro og Mag lade Stigen gaa op til det Vindue, han ønskede. Og saa kunde han gaa sin Vej igen, naar han havde udrettet, hvad han vilde, bare med et Bundt gamle Træpinde under Armen! Ja, snild var han rigtignok!“

Imidlertid havde Daisy sluppet sin Fader. Med Chandler som begejstret opvartende Kavalier var hun gaaet helt hen i den anden Ende af det store Rum og stod nu og bøjede sig over en anden Glaskasse. „Hvad er dog det for nogle Flasker?“ spurgte hun forbavset.

Der var fem smaa Flasker fyldt med noget uklar Vædske.

„De er fulde af Gift, Frøken Daisy. Der er Arsenik nok i den lille Snaps til at gøre det af med baade Dem og mig — ja, og Deres Fader med, kan jeg da godt sige.“

„Jeg synes, Deres Museum er et rigtigt afskyeligt Sted,“ sagde Daisy misfornøjet og vendte sig bort.

Hun længtes efter at komme ud i Gangen igen, væk fra dette lyse, men i Virkeligheden uhyggelige Værelse.

„Kom nu, Far,“ sagde hun hurtigt. „Jeg har set mere end nok af det nu. Skulde jeg være her længere, blev jeg ligefrem angst. Jeg bryder mig dog ikke om at ligge og faa Mareridt i Nat. Det er jo forfærdeligt at tænke sig, at der er saa mange slette Mennesker til i Verden.“

Men Bunting havde intet Hastværk. Han nød hvert Minut derinde. Nu var han i Færd med ivrigt at studere Fotografierne paa Væggen, især morede det ham at se dem, der stod i Forbindelse med en berømt endnu uopklaret Forbrydelse, der for ikke længe siden var begaaet i Skotland, og hvor den døde Mands Tjener havde spillet en betydelig Rolle — ikke ved at opklare, men tværtimod ved at forplumre Sagen.

„Der er nok en hel Del Mordere, der slipper godt fra det,“ sagde han grundende.

Og Joe Chandlers Ven nikkede. „Ja, det er sikkert nok,“ sagde han. „Der er ikke noget, der hedder Retfærdighed her i England. Det er ikke mere end én af ti, som havner der, hvor han burde — i Galgen, mener jeg.“

„Og hvad mener De om det, der gaar for sig nu — jeg mener om disse Hævner-Mord?“

Bunting sænkede Stemmen, men Daisy og Chandler var allerede paa Vej hen til Døren.

„Jeg tror aldrig, han bliver fanget,“ sagde den anden i en fortrolig Tone. „Paa en vis Maade er det meget større Besvær at fange en gal Mand end at slaa ned paa en ganske almindelig

Forbryder. Og naturligvis er Hævneren — i alt Fald efter min Mening — en gal Mand — af den snedige, rolige Slags. Har De for Resten hørt om Brevet?“ sagde han sagte.

„Nej,“ sagde Bunting og stirrede ivrig paa ham. „Hvad for et Brev?“

„Et Brev, der kom lige før det sidste Dobbeltmord — vi faar det nok her paa Museet en Gang — det var underskrevet „Hævneren“ med akkurat samme Bogtyper, som paa den Stump Papir, han altid efterlader sig. Derfor er det naturligvis ikke givet, at det er Hævneren, der har sendt Brevet, men det ligner det umaadelig meget, og jeg ved, at vor Inspektør anser det for at være af stor Vigtighed.“

„Og hvor var det lagt i Postkassen?“ spurgte Bunting. „Det maa da være lidt af et Spor, hvad?“

„Ak nej,“ svarede den anden, „de gaar altid lange Veje for at besørge deres Post — det gør alle Forbrydere. Og det kan man da næsten tænke sig. Dette her var lagt i paa Edgwaregadens Postkontor.“

„Hvad for noget! Lige ved os,“ sagde Bunting. „Det var da skrækkeligt!“

„Det kan saamænd hænde enhver af os at løbe paa ham. Jeg tror ikke, Hævneren ser anderledes ud end alle andre Mennesker — eller rettere sagt, vi ved, han ikke gør det.“

„De tror altsaa, at den Kone, der siger, hun saa ham, virkelig mødte ham,“ spurgte Bunting.

„Vor Beskrivelse var bygget over, hvad hun sagde,“ svarede den anden tøvende. „Men naturligvis i saadan en Sag griber man jo i Blinde — man ved aldrig! Og det er og bliver et Tilfælde, om det tager den Ende, som det skal. Det optager og piner os allesammen her, det kan man da ikke undre sig over!“

„Næ, det er sikkert nok,“ sagde Bunting hurtig, „jeg forsikrer Dem paa Ære, jeg har ikke haft meget andet i Hovedet hele den sidste Maaned.“

Daisy var forsvundet, og da hendes Fader traf hende ude i Gangen, stod hun og lyttede med nedslagne Øjne til, hvad Joe Chandler havde at sige hende.

Han fortalte hende om sit virkelige Hjem, om det Sted, hvor hans Moder boede i Richmond — om det pæne lille Hus lige ved Parken. Han spurgte hende, om hun ikke troede, hun kunde komme derud en Eftermiddag, saa skulde de drikke Te hos hans Moder og have det saa rart.

„Ja, jeg ved virkelig ikke, hvorfor Ellen ikke skulde give mig Lov til det,“ sagde den unge Pige oprømt. „Men hun er saa gammeldags og snerpet — en rigtig gammel Jomfru. Og ser De, Hr. Chandler, mens jeg bor hos dem, kan Far ikke lide, jeg gør noget, som Ellen ikke synes om. Men hun synes jo saa godt om Dem, saa det kan jo være, hvis De spørger hende —“ Hun saa paa ham, og han nikkede forstaaende.

„Det behøver De ikke at være bange for,“ sagde han fortløbig, „jeg skal nok ordne det med Fru Bunting. Men, Frøken Daisy,“ han blev meget rød i Hovedet, „jeg vilde gerne spørge Dem om noget — hvis De ikke tager mig det fortrydeligt op —?“

„Ja,“ sagde Daisy spændt. „Dér kommer Far, Hr. Chandler, saa De maa skynde Dem lidt. Hvad er det?“

„Sig mig, er det virkelig sandt, at De aldrig har gaaet en Tur sommetider med en ung Mand?“

Daisy betænkte sig lidt, saa skød der en meget klædelig Rødme op i hendes Kinder, og hun sagde sørgmodig: „Næ, Hr. Chandler, det har jeg ikke.“ Og i et Anfald af Oprigtighed tilføjede hun: „Jeg har aldrig haft nogen Lejlighed til det, ser De!“

Og Joe Chandler smilede veltilfreds.

X.

Mens hendes Mand og Daisy var ude at more sig med unge Chandler, gik Fru Bunting hjemme og glædede sig over, at hun nu i næsten en Time skulde være ganske alene i Huset.

Hr. Sleuth gik ikke ofte ud, mens det var Dag, men netop i Eftermiddag, da han havde drukket sin Te, og Mørket var begyndt at falde paa, opdagede han pludselig, at han trængte til et nyt Sæt Klæder, og hans Værtinde tilskyndede ham ivrigt til at gaa ud og købe det.

Lige saa snart han var vel ude af Huset, skyndte hun sig op paa første Sal. Nu var der endelig en Lejlighed, hvor hun kunde give de to Værelser en grundig Omgang. Men Fru Bunting vidste godt inderst inde, at det ikke saa meget var for at støve af i Hr. Sleuths Dagligstue, at hun havde saa travlt med at komme derop, men derimod for at lede — efter hvad, vidste hun ikke.

I alle de Aar, Fru Bunting havde tjent, havde hun altid

næret en dyb Foragt for disse af hendes Medtjenere, der læste deres Herskabs private Breve, og som stjal sig til at kigge i Skriveborde og Skabe med et ubestemt Haab om at opdage Familiehemmeligheder.

Men nu overfor Hr. Sleuth var hun parat — ja ligefrem ivrig efter selv at gøre, hvad hun en Gang foragtede de andre for.

Hun gik først ind i Sovekammeret og begyndte der en omhyggelig, metodisk Undersøgelse. Det var en meget pillen Herre, hendes Lejer, og hans faa Ejendele, Undertøj og den Slags, laa paa Rad i mønsterværdig Orden. Hun havde straks til hans fuldstændige Tilfredshed tilbudt at tage den Smule Vask, han forlangte, sammen med sin og Buntings. Heldigvis gik han med bløde Skjorter.

En Tid lang tog Fru Bunting altid en Kone til Hjælp, naar hun skulde til det anstrengende ugentlige Arbejde, men i den senere Tid var hun blevet helt dygtig til det selv. Det eneste, hun maatte sende ud, var Buntings Skjorter. Alt det andet vaskede hun selv.

Fra Kommoden gik hun nu over til at undersøge Toiletbordet.

Hr. Sleuth tog ikke sine Penge med, naar han gik ud. Han lod dem i Reglen ligge i en af de smaa Skuffer under det gammeldags Spejl. Nu lukkede hans Værtinde ganske mekanisk den lille Spejlskuffe op, men hun rørte ikke, hvad der laa; hun saa blot paa den Bunke Sedler og de Par Sølv-mønter, der var. Lejeren havde kun taget med, hvad han behøvede til Klæderne. Han havde spurgt hende, hvor meget om-trentlig de kostede, uden at lægge Skjul paa, hvad han skulde ud efter, og det havde gjort et godt Indtryk paa Fru Bunting.

Nu løftede hun Toiletbordstæppet og rullede endogsaa Gulvtæppet lidt til Side, men nej, der var ingen Ting, ikke saa meget som en Stump Papir. Og mens hun gik der ud og ind i de to Værelser og halvt om halvt havde opgivet at søge mere, blev hun efterhaanden mer og mer opfyldt af trykkende og ubehagelige Spekulationer over, hvordan Lejerens Fortid egentlig havde været.

En Særling havde Hr. Sleuth sikkert altid været, men paa en meget fornuftig Maade og med samme moralske Idéer som andre Folk af hans Klasse. Hvad Drikkeri angik, var han underlig, man kunde næsten sige, han var gal paa det Punkt. Men hvad — dér var han da ikke den eneste. Hun, Ellen Bunting, havde en Gang tjent hos en Dame, der var akkurat lige

saadan, det vil sige fuldkommen rasende, naar Talen var om Drik og Drankere.

Hun saa sig med et Udtryk af Mishag om i den pæne Dagligstue. Der var kun et eneste Sted, hvor det var muligt at gemme noget — det var i den solide skønt temmelig lille Mahogni Sekretær. Og saa fik Fru Bunting pludselig en Idé, som hun ikke havde tænkt paa et Øjeblik før.

Efter at have lyttet anspændt et Øjeblik for det Tilfælde, at Hr. Sleuth pludselig skulde komme hjem længe før, hun ventede, gik hun hen i Krogen, hvor Sekretæren stod, samlede alle de faa Kræfter, hun havde, og vippede det svære Møbel lidt forover.

Idet det bevægede sig, hørte hun en underlig rumlende Lyd, som af noget, der rullede omkring derinde paa den anden Hylde, noget, der ikke havde været der før Hr. Sleuths Ankomst. Langsomt og møjsommeligt vippede hun Sekretæren — en, to, tre Gange frem og tilbage — tilfreds og dog underlig urolig til Mode, for hun var nu ganske sikker paa, at Tasken, hvis Forsvinden havde overrasket hende saadan, var laaset inde der i Skabet af dens Ejermænd.

Pludselig kom Fru Bunting til at tænke paa noget ubehageligt: Sæt Hr. Sleuth lagde Mærke til, at hans Taske havde flyttet sig nede i Skuffen. Et Øjeblik efter indsaa Hr. Sleuths Værtinde forferdet, at det ikke vilde kunne skjules for hendes Lejer, at hun havde rokket ved Sekretæren, for en tynd Stribe mørk Vædske sivede ud under den lille Skabsdør.

Hun bukkede sig og rørte ved det. Hendes Finger blev rød.

Fru Bunting blev ligbleg i Ansigtet. Saa tog hun et kraftigt Tag i sig selv. Og Farven kom ganske rigtig tilbage i hendes Kinder, og hun blev varm over hele Kroppen.

Det var ikke andet end en Flaske rødt Blæk, hun havde væltet — det var det hele. Hvor kunde det falde hende ind, at det skulde være noget andet?

Det var jo ganske taabeligt af hende — sagde hun vredt til sig selv — især da hun godt vidste, at Lejeren brugte rødt Blæk. Der var nogle Sider i Bibelbogen, der var helt fulde af Noter, skrevet med Hr. Sleuths ejendommelige stejle Haandskrift. Nogle Steder kunde Marginen slet ikke ses, saa tæt var der skrevet Bemærkninger og Spørgsmaal.

Hr. Sleuth havde tankeløst stillet sin Flaske med rødt Blæk ind i Skabet i Sekretæren — det var, hvad hendes stakkels tankeløse Herre havde gjort, og det var hendes Roden om her-

inde, hendes Iver efter at faa noget at vide, som hverken vilde gøre hende et Gran bedre eller lykkeligere, det var det, der var Skyld i det Ulykkestilfælde.

Hun tørrede med Støvekluden de Par Draaber Blæk op, der var kommet paa det grønne Tæppe, og saa gik hun stadig noget ophidset, som hun vredt sagde til sig selv, ind igen i det inderste Værelse.

Det var underligt, at Hr. Sleuth ikke ejede Brevpapir. Hun vilde have troet, at det var noget af det første, han vilde have købt sig — saa meget des mere som Papir jo er meget billigt.

Hun aabnede igen Skuffen i Klædeskabet og løftede den Smule Undertøj op, som Hr. Sleuth ejede.

Men der var ingen Ting dér — det vil sige, der var ingen Ting skjult. Naar man tænkte over det, var det i Grunden en underlig Idé at lade alle sine Penge ligge og flyde, saa enhver, der vilde, kunde tage dem, og saa laase saadan en værdiløs Genstand som en billig Taske af imiteret Læder inde — ikke at tale om en Flaske Blæk.

Endelig gik hun ind til sig selv for at vente dér, til Hr. Sleuth kom tilbage.

Da hun hørte Nøglen i Laasen, gik hun ud i Entréen.

„Jeg har desværre haft et lille Uheld,“ sagde hun lidt stakåndet. „Jeg benyttede mig af Deres Fraværelse til at gaa op og støve ordentlig af i Dagligstuen, og da jeg prøvede at komme ind bag Sekretæren, kom jeg til at røkke ved den. Jeg er bange for, at en Flaske Blæk, der stod derinde, er gaaet i Stykker, for der sivede et Par Draaber ud. Men jeg haaber ikke, der er sket noget af Betydning. Jeg tørrede det op, saa godt jeg kunde, for Dørene i Sekretæren er jo laasede.“

Hr. Sleuth stirrede paa hende med et vildt, næsten forfærdet Blik. Men Fru Bunting holdt Stand. Hun havde været meget mere angst, før han kom. Saa bange havde hun været, at hun havde haft mest Lyst til at gaa ud af Huset, ud paa Gaden, for at være, hvor der var andre Mennesker.

„Jeg havde naturligvis ingen Anelse om, at De havde Blæk derinde.“

Hun talte, som om hun undskyldte og forsvarede sig, og Lejerens Rynker glattedes.

„Jeg vidste nok, De brugte Blæk,“ fortsatte Fru Bunting, „for jeg har jo set Dem strege under i Deres Bog — denne her Bog, De læser sammen med Biblen. Vil De ikke have, jeg skal gaa ud og faa Dem en anden Flaske?“

„Nej,“ sagde Hr. Sleuth, „nej Tak. Jeg skynder mig nu op og ser, hvad Skade der er sket. Hvis jeg vil Dem noget, ringer jeg.“

Han skridtede forbi hende, og fem Minutter efter ringede Klokken. Lige straks helt henne ved Døren saa Fru Bunting, at Sekretæren stod paa vid Gab, og at Hylderne var tomme paa nær den Flaske rødt Blæk, der var væltet, og som nu laa i en rød Pøl, den selv havde lavet paa den nederste Hylde.

„Jeg er bange for, der er kommet Pletter paa Træet, Fru Bunting. Det var nok ikke saa heldigt, at jeg gemte mit Blæk derinde.“

„Aa, det gør saamænd ingenting. Der kom bare et Par Draaber paa Tæppet, og det ses ikke, for det er jo henne i den mørke Krog. Skal jeg ikke tage Flasken? Det er vist det bedste.“

Hr. Sleuth betænkte sig. „Næ,“ sagde han efter en lang Pavse, „det tror jeg ikke, Fru Bunting. Jeg har nok af det Blæk, der er blevet tilbage i Flasken, især naar jeg spæder det op med lidt Vand eller endnu bedre med lidt Te. Det er saa lidt, jeg bruger det. Kun til at strege under de Steder i min Konkordans, der har særlig Interesse. Det er et Værk, Fru Bunting, som jeg selv vilde have sat megen Pris paa at udarbejde, hvis ikke denne Hr. — Cruden allerede havde gjort det.“

— — —

Det var ikke blot Bunting, men ogsaa Daisy, der syntes, at Ellen var meget fornøjeligere end sædvanlig den Aften. Hun hørte efter alt, hvad de havde at fortælle om deres interessante Besøg paa Forbrydermuseet, og hun snubbede dem ikke af — ikke en Gang, da Bunting fortalte om de uhyggelige Dødsmasker af de Hængte med de lyttende, maabende Udtryk.

Men et Par Minutter efter, da hendes Mand pludselig spurgte hende om noget, svarede hun helt hen i Vejret. Det sidste, han havde sagt, havde hun ikke hørt noget af.

„Hvor er du henne?“ spurgte han muntert.

Men hun rystede paa Hovedet.

Daisy smuttede ud, og fem Minutter efter kom hun ind igen i en blaa og hvidtærnet Silkekjole.

„Naa da da!“ sagde hendes Fader. „Du ser min Sandten nydelig ud, Daisy. Den har jeg aldrig set dig med før.“

„Ja, hun er yndig!“ sagde Fru Bunting ironisk. Og lidt efter: „Jeg antager, du har stadset dig op, fordi der er nogen, du ventter. Jeg synes dog, I begge to maa have faaet nok af unge Chandler for i Dag. Gud ved, hvornaar den Kavalier passer sit Arbejde!“

Han lader aldrig til at have for travlt til at komme her hen og sidde og hænge i Timevis.“

Men det var ogsaa den eneste gnavne Bemærkning, Ellen kom med den Aften. Og selv Daisy lagde Mærke til, at hendes Stedmoder ikke rigtig lignede sig selv. Hun gik og puslede med Maden og med de andre Smaating, hun havde at gøre, endnu mere favs, end hun plejede.

Og hvilket Jag af Rædsel, af Beklemthed, af knugende Spænding var der ikke under dette stille, indesluttede, mutte Væsen. Det rystede hende i hendes Sjæls Inderste og tog i den Grad paa hendes stakkels udmattede Legeme, at hun mangen Gang ikke syntes, hun kunde faa sig selv til at slide sig igennem det daglige Arbejde.

Da de havde spist til Aften, gik Bunting ud og købte et af de smaa Aftenblade, men da han kom ind, erklærede han med et mismodigt Smil, at nu havde han i de sidste Par Uger læst saa meget af det daarlige Tryk, saa han havde faaet ondt i Øjnene.

„Lad mig læse lidt højt for dig, Far,“ sagde Daisy ivrig og fik Avisen.

Men næppe havde Daisy lukket Munden op, før en lydelig Ringen og Banken paa Døren lød gennem hele Huset.

XI.

Det var ikke andre end Joe. Selv Bunting kaldte ham nu slet og ret „Joe“, og ikke mere „Chandler“, som han plejede.

Fru Bunting havde kun aabnet Yderdøren paa Klem. Hun skulde ikke have noget af, at der kom nogen og masede ind forbi hende.

Hendes Hus var for hendesaarvaagne, skærpede Sanser blevet til en regulær Fæstning, der skulde forsvares for enhver Pris — ja, selv om Belejrerne var en mægtig Horde „med Retten paa deres Side“. Og hun ventede hele Tiden den første enlige Spion, der vilde hidkalde hele Bataillonen, saa hun stod dør uden andet Vaaben end sin kvindelige Aandsnærværelse og List.

Men da hun saa, hvem det var, der stod og smilede til hende, mistede hendes Ansigt det stramme, spændte Udtryk med det skræmte, ængstelige Blik, som hun altid havde, saa snart hun vendte Ryggen til sin Mand og sin Steddatter.

„Hvad for noget! Er det Joe?“ hviskede hun, for hun havde ladet Døren staa aaben bag ved sig, og Daisy var allerede begyndt at læse højt, som hendes Fader havde bedt hende om.

„Kom indenfor! Det er ækel koldt i Aften.“

Et Blik paa hans Ansigt havde sagt hende, at der var intet Nyt.

Joe Chandler gik forbi hende ind i den lille Entré. Var det koldt? Det havde han ikke mærket noget til. Han havde gaaet rask for at komme saa meget hurtigere derhen, hvor han nu var.

Der var nu gaaet ni Dage siden det sidste frygtelige Dobbeltmord, der var blevet begaaet tidlig om Morgen den Dag, Daisy var kommet til London. Og skønt de Tusinder, der hørte til Politiet — for ikke at tale om det mindre og hurtigere Korps af Privatopdagere — var paa Færde tidlig og silde, var der ikke én, der havde nogen Følelse af, at der var opdaget noget, det var Umagen værd at løbe efter. Naar man har vænnet sig til noget, selv om det er noget rædselsfuldt, gør det ikke mere det samme Indtryk.

Men ude i Publikum gik det ganske anderledes. Hver Dag hændte der et eller andet, der holdt Interessen vedlige for denne gaadefulde, besynderlige Række Forbrydelser. Selv de mere maadeholdne Blade fortsatte deres Angreb paa Politiet med større og større Strenghed og Forargelse. Og paa det kæmpe-mæssige Demonstrationsmøde, der blev holdt i Victoria-Parken for to Dage siden, blev der ogsaa holdt voldsomme Taler mod Justitsministeren.

Men netop nu havde Joe Chandler mest Lyst til at glemme alt det. Det lille Hus i Marylebonegaden var blevet Eventyrets fortryllede Ø for ham, hvorhen alle hans Tanker vendte sig hvert Øjeblik, han havde tilovers fra det Arbejde, der var begyndt at trætte ham, fordi det var saa utilfredsstillende.

Hurtig tog han sin Kavaj, sine Vanter og sin rundpullede Hat af. Saa lagde han smilende Fingeren paa Munden og gjorde Tegn til Fru Bunting, at hun skulde vente et Øjeblik.

Derfra, hvor han stod, kunde han se Fader og Datter, der, som de sad der, var et kønt lille Billede paa hjemlig Hygge og Tilfredshed. Den brave Joe Chandler frydede sig ved Synet.

Daisy sad i sin blaa- og hvidtærnede Silkekjole, som hun og hendes Stedmoder havde været lidt uenige om, paa en lav Stol paa venstre Side af Kaminen, mens Bunting sad i sin egen magelige Lænestol og hørte efter med Haanden oppe ved Øret

i en Stilling, der viste, at Alderen var begyndt at melde sig. Det gav et Ryk i Fru Bunting, der for første Gang saa sin Mand sidde saadan.

En af Daisys Pligter hos hendes gamle Tante var at læse Avisen højt for hende, og hun var meget stolt af sin Færdighed som Oplæser.

Ligesom Joe havde lagt Fingeren paa Munden, spurgte Daisy: „Skal jeg læse dette her, Far?“ Og Bunting havde hurtig svaret: „Ja, min Pige, gør bare det.“

Han var optaget af, hvad han hørte, og da han saa Joe i Døren, gav han bare et lille Nik. Den unge Mand var blevet en saa hyppig Gæst, at han næsten regnedes til Familien.

Daisy læste:

„Gaa nu ind,“ hviskede Fru Bunting til sin Gæst. „Hvad skal vi staa her ude i Kulden efter? Det er der jo ingen Mening i.“

„Jeg vil ikke afbryde Frøken Daisy,“ hviskede Chandler lidt hæst.

„De hører det jo bedre inde i Stuen. Bild Dem bare ikke ind, hun holder op, fordi De kommer. Hun plejer ikke at sætte sit Lys under en Skæppe, vores Daisy.“

Den unge Mand følte den korte, lidt snertende Tone: „Stakels lille Pige!“ sagde han ømt til sig selv. „Det er ikke saadan at have Stedmoder!“ Men han gjorde, som Fru Bunting sagde, og var glad til, for da Daisy saa op, gled der en ganske tydelig Rødme over hendes kønne Ansigt.

„Joe beder dig endelig ikke stoppe med din Læsning. Gaa bare videre,“ kommanderede Fru Bunting hurtig. „De, Joe, kan gaa over og sætte Dem lige ved Daisy, saa gaar De næppe Glip af noget.“

Selv Chandler hørte den drillende Tone, men skyndte sig at lystre, gik tværs over Gulvet og satte sig ned paa en Stol lige bag ved Daisy. Derfra kunde han med stille Ærbødighed beundre, hvor yndigt hendes lyse Haar hævede sig over hendes slanke Nakke.

„Mon ikke Joe skulde have noget nyt at fortælle os i Aften,“ sagde Bunting under en Pavse i Læsningen, der egentlig intet nyt indeholdt om Mordene.

„Hør her, Far, her skal du bare høre,“ udbrød Daisy ophidset og læste:

„Blodhunde taget under alvorlig Overvejelse.“

„Blodhunde?“ gentog Fru Bunting med ligefrem Rædsel i

Stemmen. „Hvad skulde de Blodhunde være til? Det var da en forfærdelig Idé!“

Bunting saa noget forbavset over paa hende. „Ja, hvorfor ikke? Det vilde da være en meget god Idé, hvis det var gørligt at have Blodhunde i en By.“

„Men hvordan skulde det kunne lade sig gøre i London, der er fuld af Slagterbutiker, for ikke at tale om Slagterierne og andre lignende Steder.“

Unge Chandler rystede paa Hovedet. „Nej, Blodhunde er ingen Nytte til,“ sagde han, „ikke den mindste. Hvis Politiet skulde høre efter alle de Forslag, Folk er kommet med de sidste Par Dage — saa fik vi noget at bestille. Som om vi ikke havde nok i Forvejen!“ Han sukkede bedrøvet.

Daisy fortsatte ivrigt: „Her er en Notits! Det er et Brev til!“

„De Medskyldige fritaget for Strafansvar.“

„Hr. Redaktør — i de sidste Par Dage er der adskillige af mine Bekendte, der har fremsat den Formodning, at Hævneren, hvem han saa end er, maa være kendt af forskellige Personer. Det er umuligt, at den Mand, der har den Slags Ting for, hvor omstørende en Tilværelse han end fører, ikke skulde have sit Tilhold et eller andet Sted, hvor i det mindste ét Menneske ved, hvad han bedriver. Dette Menneske, der kender den frygtelige Hemmelighed, holder sig øjensynlig tilbage, enten fordi han eller hun venter, at der udsættes en Belønning, eller fordi Vedkommende, der jo i Virkeligheden har gjort sig til hans Medskyldige, er bange for Følgerne. Mit Forslag gaar derfor ud paa, at Justitsministeren fritager ham for ethvert Ansvar.“

„Der er vist noget i det Brev, som ikke er saa tosset,“ sagde Joe og lænede sig forover.

Til alles Forbavselse kom der nu pludselig fra Fru Bunting, der sad bøjet over Bordet, et Udbrud af Utaalmodighed og Vrede og noget, der i de andres Øren lød som Smerte.

„Hvad er der, Ellen? Er du ikke rask?“ spurgte Bunting hurtigt.

„Det var bare et Sting, jeg fik i Siden. Det er allerede forbi. Bryd jer bare ikke om mig,“ svarede den stakkels Kone tungt.

„Ja, jeg tror nu ikke — næ, men om jeg gør, — at der er nogen i Verden, der véd, hvem Hævneren er,“ fortsatte Chandler hurtig. „Det følger da af sig selv, at hvem som helst vilde udlevere ham — i deres egen Interesse om ikke i andres. Hvem vilde dog huse saadant et Dyr! Det vilde jo være farligt for En selv at have ham i sit Hus.“

„Saa De tror altsaa ikke, han er ansvarlig for de Forbrydelser, han begaar?“ Fru Bunting løftede Hovedet og saa ivrig og spændt paa Chandler.

„Jeg vil da haabe, han er ansvarlig nok til at blive hængt!“ svarede Chandler koldblodig, „efter alt det Mas, vi har haft med ham.“

„Hænge ham! Næ, det var da alt for naadig en Straf til den Fyr,“ sagde Bunting.

„Ikke, hvis han ikke er ansvarlig,“ sagde hans Kone skarpt. „Jeg har aldrig hørt Mage til Grusomhed — aldrig i mit Liv. Hvis Manden er sindssyg, skulde han jo paa en Galeanstalt — der er det, han hører til.“

„Næ, hør nu bare!“ sagde Bunting og saa gemytlig hen til sin Ellen, „sikken hun kan! Men jeg har nok lagt Mærke til i de sidste Par Dage, at hun er begyndt at tage Parti for det Uhyre. Det kommer der af at være Afholdssagens Forkæmper!“

Fru Bunting havde rejst sig op. „Hvad er det for noget Snak, du siger!“ sagde hun vredt. „Men ikke desto mindre vilde det være godt, om de Mord kunde tynde lidt ud mellem de Fruentimmer, der sidder og hænger rundt paa Beværtningerne. Englands Drik er Englands Skam — det er min Mening, og det skal ingen faa mig fra! Hør, Daisy, kan du nu lægge den Avis, mit Barn. Vi har hørt mere end nok. Og saa kan du dække Bord, mens jeg gaar ned i Køkkenet.“

„Ja, glem bare ikke Aftensmaden til vor Pensionær,“ udbrød Bunting. „Det er ikke altid, Hr. Sleuth ringer,“ forklarede han Chandler, „og for Resten er han ofte ude paa denne Tid af Dagen.“

Hans Kone gik, og da hun havde lukket Døren efter sig, gav Daisy sig til at le. „De tror vel knap, hvad jeg siger, Hr. Chandler, men sandt er det: jeg har aldrig set saa meget som et Glimt af den Vidundermand. Ellen beholder ham for sin egen Mund, hvad synes De. Hvis jeg var Far, blev jeg skinsyg.“

Begge Mændene lo. Ellen! Næ, den Idé var dog for komisk.

XII.

„Ja, ja, jeg synes nu, Daisy skulde gaa. Man kan ikke altid gøre, hvad man har mest Lyst til her i Verden!“

Fru Bunting henvendte ikke disse Ord til nogen bestemt, skønt baade hendes Mand og hendes Steddatter var i Stuen. Hun

stod ved Bordet og stirrede lige ud i Luften, mens hun talte, for at undgaa at se paa nogen af dem. Der var i Tonen noget bestemt, noget afgjort, som baade Bunting og Daisy kendte godt nok, og enhver, der hørte den, vidste, at det blev den anden Part, der maatte give sig.

Der blev et Øjeblik's Pavse. Saa udbrød Daisy hidsig: „Jeg kan ikke indse, hvorfor i Alverden jeg skulde gaa, naar jeg ikke bryder mig om det. Du maa da selv indrømme, at jeg har hjulpet dig med, hvad jeg kunde, Ellen. Og desuden er du vist ikke helt rask —“

„Fuldstændig — jeg fejler ikke det mindste,“ afbrød Fru Bunting hende skarpt og vendte sit blege, forgræmmede Ansigt om og saa vredt paa sin Steddatter.

„Det er ikke saa tit, jeg har Lejlighed til at være lidt hos dig og Far,“ sagde Daisy med Graad i Stemmen, og Bunting saa afværgende paa sin Kone.

Der var kommet en Invitation til Daisy fra hendes egen afdøde Moders Søster, som var Husbestyrerinde i et stort Hus i Belgrave Square. Herskabet var bortrejst i Julen, og Tante Margaret, der var Gudmoder til Daisy, havde bedt sin Niece komme og tilbringe et Par Dage hos sig.

Men den unge Pige havde allerede mere end en Gang prøvet, hvordan Dagene gik i det store, uhyggelige Hus i Belgrave Square Nr. 100. Tante Margaret hørte til de gode, gamle Tjenestefolk, som alle sukket efter nu til Dags. Mens Herskabet var borte, var det hendes største Fornøjelse — ja, hun betragtede det som et Privilegium — at vaske syvogtresindstyve Stykker meget kostbart kinesisk Porcelæn af, der stod i to Etagærer i Dagligstuen. Hun sov ogsaa i alle Sengene, den ene efter den anden, for at holde dem alle godt luftede. Disse to Ting var det, hun ønskede, hendes Niece skulde hjælpe hende med, og Daisy blev syg bare ved at tænke paa det.

Desuden var Tante Margaret ikke af dem, der vilde finde sig i Besøg af nogen fremmed, ung Mand.

Men Ellen var ubøjelig; hun sendte Daisy ind at pakke, og vilde, for at faa en Ende paa Sagen, selv gaa hen og sende et Telegram til Tanten, om at Daisy med Tak modtog Indbydelsen.

„Hvad skal jeg gøre, hvis Hr. Sleuth ringer,“ spurgte Bunting lidt urolig. Det var første Gang, siden de havde faaet deres Pensionær, at Ellen gik ud om Morgen.

Hun betænkte sig lidt. I sin Iver for at faa Sagen ordnet med Daisy havde hun glemt Hr. Sleuth. Mærkværdig, at hun havde

kunnet det — mærkværdigt og i høj Grad behageligt for hende selv.

„Aa, hvad, du kan jo lige gaa op og banke paa Døren og sige, at jeg kommer om et Par Minutter — at jeg havde et Ærinde at besørge. Han er jo saa nem at komme til Rette med.“

Hun gik ind i Sovekammeret og tog sin Hat og sin tykke Trøje paa, for det var meget koldt.

Men da hun først var kommet ud og gik paa de fugtige, ujævne Brosten, hævnedes Hr. Sleuth sig paa sin Værtinde for hendes kortvarige Glemsomhed.

De sidste to Dage havde Pensionæren været underlig, underligere end sædvanlig. Han havde ikke rigtig lignet sig selv, eller rettere sagt, han var saadan, som han havde været for ti Dage siden, lige før det dobbelte Mord var blevet begaaet.

Aftenen før, mens Daisy var i Gang med at fortælle alt, hvad hun havde set paa det skrækkelige Sted, hvor Joe Chandler havde taget hende og hendes Fader med hen, havde Fru Bunting hørt Hr. Sleuth ovenpaa gaa op og ned og op og ned ad Gulvet i sin Dagligstue. Og senere, da hun kom op med hans Aftensmad, havde hun staaet og lyttet et Øjeblik udenfor Døren, mens han læste højt nogle af de Steder, han sværmede for — forfærdelige Steder, der handlede om den triumferende Glæde over Hævnens Dag, der engang skulde komme.

Det var nu ganske rart, at Daisy kom bort i et Par Dage. Det gjorde Problemet Hr. Sleuth og hans Særheder mindre generende. Hele sidste Nat havde hun næsten ikke lukket et Øje. Hun havde i Stedet for ligget vaagen og lyttet — og der er intet saa trættende som at ligge om Natten og lytte efter en Lyd, som aldrig kommer.

Der havde været saa stille i Huset, at man kunde have hørt en Knappenaal falde paa Gulvet. Hr. Sleuth, der laa i sin gode, varme Seng ovenpaa, havde ikke rørt sig. Havde han rørt sig, vilde hans Værtinde øjeblikkelig have hørt det, for hans Seng var, som vi ved, lige over hendes. Nej, alle disse lange, mørke Timer var Daisys lette, regelmæssige Aandedræt den eneste Lyd, Fru Bunting havde hørt.

Saa rystede hun Hr. Sleuth af sig. Med en Kraftanstrengelse jog hun ham ud af sine Tanker...

Det var egentlig underligt, at Hævneren havde forholdt sig rolig, for det var, som Joe havde sagt i Gaar Aftes, paa høje Tid, at han igen skulde samle hele Verdens Øjne paa sig, hvis han da skulde blive sine Sædvaner tro. Fru Bunting forestillede sig

altid Hævneren som en sort Skygge, lige midt i et klart, blændende Lys, der pludselig kom og forsvandt som et militært Søgelys — men Skyggen havde ingen Form og heller intet Omrids. Sommetider lignede den det ene og sommetider det andet...

Fru Bunting var nu kommet til Hjørnet af den Gade, hvor Posthuset laa, men i Stedet for at dreje til venstre, standsede hun et Øjeblik.

Der var pludselig kommen en skrækkelig Følelse af Selvbebrejdelse over hende. Det var dog forfærdeligt, at hun alene af alle Kvinder virkelig havde længtes efter at høre, at der var blevet begaaet et nyt Mord i Nat.

Og saadan forholdt det sig dog med Skam at melde. Hele Tiden, mens hun drak sin Morgenkaffe, havde hun siddet og lyttet i det Haab at høre den forfærdelige Nyhed blive raabt ud paa Gaden udenfor.

Saa kom hun til at tænke paa Joe Chandler. Underlig at tænke sig, hvor bange hun havde været for den unge Mand! Nu var hun ikke længer bange for ham, eller næsten ikke. Han var en Tosse — det var, hvad der var i Vejen med ham — tosset af Forelskelse i den rødmosse, blaaøjede lille Daisy. Alt muligt kunde der nu ske lige for Næsen af Joe Chandler, — han vilde ingenting se!

Sidste Sommer, da denne Historie, dette Pjank mellem unge Chandler og Daisy var begyndt, havde hun haft meget lidt Taalmodighed med dem. Hun huskede, hvor trættende og ked-sommelig Joe havde været, naar han paa alle mulige Tider af Dagen kom anstigende, og det havde været en af Grundene (dog ikke den vigtigste til, at hun havde haft saa meget imod, at den unge Pige skulde komme igen. Men nu? Ja, nu fandt hun sig jo i det, ganske taalmodig, i alt Fald hvad Joe Chandler angik.

Gud ved, hvorfor egentlig!

Fru Bunting tog sig sammen med et Ryk og skyndte sig at gaa. Bunting kunde jo gerne begynde at undre sig over, hvor hun blev af.

Hun gik ind paa Posthuset og rakte Blanketten til den unge Pige uden at sige et Ord. Der stod: „Skal være hos dig til Te. Daisy.“

Det var rart at have faaet den Ting ordnet. Skulde der hænde noget forfærdeligt i de næste to—tre Dage, saa var det dog altid bedre, at Daisy ikke var hjemme. Ikke, fordi der var nogen Fare for, at der virkelig skulde hænde noget — det var Fru Bunting ikke det mindste bange for!

Hun var imidlertid kommet ned paa Gaden igen, og hun begyndte i Tankerne at regne op, hvor mange Mord Hævneren havde begaaet. Ni, eller var det ti? Hvad det saa var, han havde at hævne, saa maatte han da være tilfredsstillet nu!

Hun skyndte sig nu, alt hvad hun kunde, hjem. Det var ikke værd, at Pensionæren ringede, før hun var kommet tilbage. Bunting havde ingen Forstand paa, hvordan Hr. Sleuth skulde tages, især hvis denne havde et af sine uheldige Øjeblikke.

Fru Bunting stak Nøglen i Laasen og gik ind. I samme Øjeblik standsede hendes Hjerte af Skræk. Hun hørte flere Stemmer — Stemmer, som hun ikke syntes, hun kendte — inde i Dagligstuen.

Hun lukkede Døren op og trak saa Vejret dybt og lettet. Det var ikke andre end Joe Chandler, — Joe, Daisy og Bunting, der snakkede sammen. De tav forlegent, da hun kom ind, men ikke før hun havde hørt Chandler sige: „Det gør ikke noget! Jeg løber lige hen og sender et andet med den Besked, at De ikke kommer, Frøken Daisy.“

Over Fru Buntings Ansigt gled nu et underligt Smil. Hun havde hørt langt borte, men ganske tydeligt Raabene, der tilkendegav, at der var hændt noget i Nat — noget, der var saa vigtigt, at Avisdrengene kom raabende ned gennem Marylebone Gaden.

„Naa,“ sagde hun lidt aandeløs, „naa, Joe, De har nok noget nyt at fortælle os? Der har nok været et til i Nat?“

Han saa forbavset paa hende. „Næh, det har der ikke, Fru Bunting, da ikke saa vidt jeg ved. Aa, De mener, for de Avisdrengene? Ja, noget skal de jo raabe med,“ lo han, „man skulde ikke tro, Folk var saa blodtørstige. Det er bare en Arrestation, de raaber med, men det er ikke noget, vi bryder os om. Det er en Skotte, der meldte sig selv i Nat. Han havde drukket og var ikke ved sine fulde fem. I al den Tid, det har staaet paa, er der foretaget omtrent tyve Arrestationer, men ingen af dem har ført til noget.“

„Jeg synes min Sandten, du ser ganske nedslaaet og skuffet ud,“ sagde Bunting drillende, „du synes nok, det er paa høje Tid, Hævneren tager fat igen.“ Han lo, da han afleverede sin grimme Spøg. Saa vendte han sig til unge Chandler: „Ja, ja, De vil da være glad, naar det er forbi, ikke sandt, min Ven.“

„Ja, glad paa en Maade,“ sagde Chandler modvillig, „men jeg kunde nok lide at have fanget det Bæst; jeg synes ikke, det er rart at vide, at saadan en gaar løs, vel?“

Fru Bunting havde taget sin Hat og Trøje af. „Jeg maa ned og

lave Hr. Sleuths Frokost," sagde hun i en træt, modløs Tone og gik ned i Køkkenet.

Hun var skuffet og forfærdelig nedslaaet. Hvad det Komplot angik, der var i Gang, da hun kom ind, saa var der ikke noget at bekymre sig om. Det blev der ikke noget af, Bunting vilde aldrig vove at lade Daisy sende et Telegram til, der modsagde det første. Desuden havde Daisys Stedmoder en lille Mistanke om, at den unge Pige ikke længer selv var saa forhippet paa at faa det forandret. Daisy havde slet ikke saa lidt Forstand gemt et eller andet Sted i sit lille, kønne Hoved. Hvis det nogen Sinde blev hendes Lod at bo som gift Kone i London, saa var det sikkert bedst i at staa sig godt med Margaret.

Op da hendes Stedmoder kom ned i Køkkenet, blev hun ganske blød om Hjertet, for Daisy havde gjort alting i Stand paa det omhyggeligste. Der var i Virkeligheden ikke andet at gøre end at koge Hr. Sleuths to Æg. Fru Bunting tog Bakken og gik op ad Trappen og følte sig pludselig i bedre Humør, end hun havde været i lang Tid.

„Da det var blevet lidt sent, ventede jeg ikke, til De ringede," sagde hun.

Op hendes Logerende saa op fra Bordet, hvor han som sædvanlig sad og studerede Biblen med en næsten pinlig Iver og Optagethed: „Ja, det var godt, Fru Bunting, det var godt! Jeg har siddet og grundet over det Ord: „Arbejder, mens det endnu er Lys!““

„Ja saa," sagde hun, og en underlig Følelse af Kulde listede sig over hende.

„Aanden er redebon, men Kødet — Kødet er skrøbeligt," sagde Hr. Sleuth med et dybt Suk.

„De arbejder alt for haardt og alt for længe med de Studeringer, det er det, der ødelægger Dem," sagde Hr. Sleuths Værtinde pludselig.

Da Fru Bunting kom ned igen, var der blevet ordnet en hel Del i hendes Fraværelse, blandt andet skulde Joe Chandler følge Frk. Daisy over til Belgrave Square. Han skulde bære Daisys beskedne lille Taske, og hvis de foretrak at køre i Stedet for at gaa, kunde de tage med Omnibussen fra Baker Gaden til Victoria — saa var de ikke saa langt fra Belgrave Square.

Men Daisy lod til at have god Lyst til en Spadseretur. Hun erklærede, at det var længe siden, at hun havde faaet sig en ordentlig Tur, og saa blev hun rød i Hovedet; og selv hendes

Stedmoder maatte i sit stille Sind indrømme, at Daisy virkelig var baade sød og køn, altfor køn til at faa Lov at gaa alene om i Londons Gader.

XIII.

Daisys Fader og Stedmoder stod ved Siden af hinanden i Døren og saa de to Unge forsvinde i Mørket.

Et gult Taageskær havde pludselig sænket sig over London.

„Jeg haaber da, hun kommer i god Behold derhen, hvor hun skal.“ Bunting saa lidt skamfuld hen til sin Kone. Hun havde allerede mere end én Gang fortalt ham, at han gjorde for meget Væsen af Daisy. Han var ligesom en gammel Høne med dens sidste Kylling.

„Hun kommer da snarere i god Behold derhen med ham end med dig eller mig. Hun kunde da ikke faa en flinkere ung Fyr til at passe paa sig.“

De var nu gaaet ind igen i deres pæne hyggelige Dagligstue, og en Følelse af behagelig Træthed listede sig over Fru Bunting. Det var rart at have Daisy af Vejen i nogen Tid. Hun var et Pigebarn, der havde Øjnene med sig, og hun havde straks fra Begyndelsen aabenbaret en Nysgerrighed angaaende den Logerende, som hendes Stedmoder fandt meget urimelig og ilde anbragt. „Du kunde da gerne lade mig se bare et Glimt af ham, Ellen,“ havde hun sagt selv samme Morgen. Men Ellen havde rystet paa Hovedet. „Nej, saamænd vil jeg ej! Han er en stilfærdig og skikkelig Herre, men han ved lige paa en Prik, hvad han vil. Og han vil ikke have andre end mig om sig. Selv din Fader har næppe nok set ham.“

Men det havde naturligvis kun yderligere forøget Daisys Lyst til at se Hr. Sleuth.

Der var én Grund til, hvorfor Fru Bunting var glad over, at hendes Steddatter var borte et Par Dage. Mens hun var væk, vilde unge Chandler sandsynligvis ikke løbe dem saadan paa Dørene, som han havde gjort i den senere Tid, saa meget mere som Fru Bunting — skønt hun havde sagt det modsatte til sin Mand — var ganske sikker paa, at Daisy vilde bede Joe Chandler om at komme til Belgrave Square. „Det vilde jo ligefrem stride mod Naturen — i alt Fald mod et Pigebarns Natur — ikke at gøre det. Selv om Joes Ankomst vilde gøre Tante Margaret nok saa gal i Hovedet.“

Ja, det var sikkert nok: naar Daisy var borte, saa slap de saa længe for den unge Fyr, og det var nu ikke af Vejen.

Hun tænkte paa Flasken med det røde Blæk, paa Lædertasken, der maatte være skjult et eller andet Sted, og hendes Hjerte holdt næsten op at slaa. Det var den Slags Ting, som altid i de Historier, Bunting holdt saa meget af at læse, førte til Opdagelsen af berømte Forbrydere...

Hr. Sleuth ringede den Eftermiddag efter Te meget tidligere end sædvanlig. Det var rimeligvis Taagen, der havde faaet ham til at tro, at det var senere end i Virkeligheden.

Da hun kom op, sagde hendes Pensionær i en træt Tone: „Jeg vilde gerne have en Kop Te nu med et Stykke Smørrebrød til. Jeg tror ikke, jeg bryder mig om at faa andet i Eftermiddag.“

Hun gik ned, lavede Teen og bragte den op igen, og da hun kom ind i Stuen, undslap der hende et Udbrud af Misfornøjelse.

Hr. Sleuth var klædt paa til at gaa ud. Han havde sin lange Havelock paa, og hans aparte gamle høje Hat laa parat paa Bordet.

„De vil da ikke gaa ud i Eftermiddag,“ sagde hun usikkert. „Taagen er aldeles forfærdelig. De kan ikke se en Haand for Dem!“

Uden at hun vidste af det, var hendes Stemme næsten steget til et Skrig. Hun gik lidt tilbage med Bakken i Hænderne og blev staaende mellem Døren og sin Pensionær, som om hun vilde spærre Vejen for ham — som om hun vilde rejse en levende Barrière mellem Hr. Sleuth og den mørke, taagede Verden udenfor.

„Jeg bryder mig aldrig det mindste om, hvordan Vejret er,“ sagde han gnaven og saa paa hende saa bestemt og indtrængende, at hun langsomt og modstræbende gik til Side. I det Øjeblik lagde hun først Mærke til, at Hr. Sleuth havde noget i den højre Haand. Det var Nøglen til Sekretærskaabet. Han havde været paa Vejen derhen, da hendes Indtrædelse forstyrrede ham.

„Det er meget venlig af Dem at være saa omhyggelig for mig,“ stammede han, „men - Fru Bunting, De maa ikke blive vred, naar jeg siger Dem, at jeg ikke sætter Pris paa saa megen Omsorg. Jeg foretrækker at passe mig selv. Jeg kan ikke blive her i Huset, hvis jeg mærker, at min Kommen og Gaaen bliver kontrolleret — udspioneret.“

Hun rettede sig. „Der er ikke nogen, der udspionerer Dem,“ sagde hun med megen Værdighed. „Jeg har gjort mit bedste for at gøre Dem tilpas —“

„Ja vist — ja vist har De det,“ sagde han i en bedrøvet, undskyldende Tone. „Men De bar Dem ad lige nu, som om De vilde prøve at forhindre mig i det, jeg vil gøre — eller rettere sagt maa gøre. I Aarevis er jeg blevet misforstaaet, forfulgt.“ — Han betænkte sig et Øjeblik, saa tilføjede han mørkt det ene Ord: „Pint! Nu vil De da ikke ogsaa gaa hen og blive en af mine Plageaander, Fru Bunting?“

Hun stirrede hjælpeløst paa ham. „Næ, det behøver De ikke at være bange for, jeg nogen Sinde skal. Jeg sagde det bare, fordi — fordi jeg ikke tror, man kan gaa sikkert paa Gaderne saadan en Aften. Der er jo næsten ikke et Menneske ude, skønt vi er saa nær ved Julen.“

Han gik hen til Vinduet og saa ud. „Taagen er ved at lette, Fru Bunting,“ men det lød slet ikke, som om han var lettet, snarere, som han var skuffet og ked af det.

Hun samlede alt sit Mod og fulgte efter ham. Ja, Hr. Sleuth havde Ret, Taagen var ved at lette — den rullede bort paa den pludselige, uforklarlige Maade, som den undertiden kan i London.

Han vendte sig bort fra Vinduet. „Vi staar her og snakker, saa jeg er lige ved at glemme noget vigtigt, Fru Bunting. Jeg vil gerne have, De skulde sætte et Glas Mælk og noget Smør og Brød herind til mig i Aften. Jeg bryder mig ikke om Aftensmad, naar jeg kommer hjem, for efter min Spadseretur gaar jeg rimeligvis lige ovenpaa for at foretage et meget vanskeligt Eksperiment.“

„Det skal jeg nok.“ Saa forlod Fru Bunting sin Pensionær.

Men da hun var kommet ned i Entréen, hvor Taagen var trængt ind, mens hun og hendes Mand stod i Døren og saa efter Daisy, gjorde hun i Stedet for at gaa ind til Bunting noget saa underligt, som hun aldrig før vilde have troet sig i Stand til. Hun trykkede sin varme Pande ind imod den kolde Stump Spejl, der sad over Paraplystativet. „Hvad skal jeg dog gøre?“ klagede hun. „Jeg kan ikke holde det ud, jeg kan ikke holde det ud!“

Men skønt hun følte, at den hemmelige Angst og Spænding, hun gik i, snart blev hende for stærk, tænkte hun dog ikke et Øjeblik paa at gribe til det Middel, der i en Fart kunde have gjort Ende paa hendes Elendighed.

I den lange Række af Forbrydelser, Samfundet kender, er det meget sjældent hændt, at en Kvinde har forraadt den, der har taget sin Tilflugt til hende. Ikke saa sjældent har en ængstelig og forsigtig Kvinde jaget en Forfulgt bort fra sin Dør, men aabenbaret, at han havde været der, det gjorde hun ikke.

Ja, man kan næsten sige, at et saadant Forræderi fra en Kvin- des Side aldrig har fundet Sted, hvis ikke Forræderen er blevet fristet af Pengebegerlighed eller Hævnlyst. Maaske er det saa- dan, fordi en Kvinde mere er Menneske end Borger, fordi hen- des Pligt som ansvarligt Medlem af et civiliseret Samfund kun tynger meget let paa hendes Skuldre.

Og saa var der det, at Fru Bunting paa en Maade havde faaet noget tilovers for Hr. Sleuth. Der kunde sommetider være et lille sygeligt Smil paa hans Ansigt, naar han saa hende kom- me ind med et af hans Maaltider, og naar det hændte, glædede det Fru Bunting og rørte hende. I Mellemrummene mellem disse — disse skrækkelige Begivenheder derude, der fyldte hende med saadan en Mistanke, saadan en Angst og saadan en Spænding, var hun aldrig bange for Hr. Sleuth, følte kun Medlidenhed med ham.

Mange Gange, naar hun laa lysvaagen i sin Seng om Natten, vendte og drejede hun det underlige Problem i sine Tanker. Et eller andet Sted maatte jo hendes Pensionær have boet i de fore- gaaende 40 Aar af sit Liv. Hun vidste ikke en Gang, om Hr. Sleuth havde nogle Søkende; Venner, vidste hun, havde han ingen af. Men hvor underlig og ekscentrisk han end var, ansaa hun det dog for sandsynligt, at han havde levet et roligt, ube- mærket Liv indtil — indtil nu. Hvad mon det var, der havde faaet ham til at forandre alt lige paa én Gang — hvis han da havde forandret det? Det var det Spørgsmaal, som Fru Bunting i det uendelige tumlede med; og hvis han havde forandret det, hvorfor skulde han saa ikke paa et eller andet Tidspunkt vende tilbage til det, han øjensynlig havde været — et roligt, agtet Medlem af Samfundet?

Hvis bare han vilde! Hvis bare han vilde!

Endelig gik hun efter at have tørret sin Pande med sit Lom- metørklæde ind i Stuen, hvor Bunting sad nok saa fredeligt og røg sin Pibe.

„Taagen er ved at lette lidt,“ sagde hun med usikker Stemme, „jeg haaber da, Daisy og Joe Chandler er kommet vel ud af den.“

Men Bunting rystede paa Hovedet. „Næ, det er nok ikke saa vel,“ sagde han kort, „du gør dig ingen Begreb om, hvordan det er i Hyde Park, Ellen, og det varer heller ikke længe, før den er lige saa tæt her som for en halv Time siden.“

Hun gik hen til Vinduet og trak Gardinet til Side. „Der er da ikke kommet saa faa Folk paa Gaderne alligevel,“ bemærkede

hun, mens hun spændt lyttede efter den Lyd, der tilkendegav, at Pensionæren gik ned ad Trapperne.

Langt om længe hørte hun ham komme forsigtig og sagte paa sine Gummisaaler. Men Bunting mærkede ingenting, før Yderdøren blev lukket.

„Det skulde dog aldrig være Hr. Sleuth, der gaar ud,“ sagde han forskrækket og vendte sig til sin Kone. „Den Stakkel, han kan jo komme noget til! Saadan en Aften maa man skam have Øjnene med sig. Jeg haaber da ikke, han har taget nogle af sine Penge med.“

„Det er ikke første Gang, Hr. Sleuth har været ude i Taage,“ sagde Fru Bunting; men hun haabede i sit inderste Hjerte, at Hr. Sleuth snart vilde komme hjem — at han vilde lade sig skræmme af Mørket, der faldt paa.

Ret længe ad Gangen kunde hun ikke holde ud at sidde stille. Hun rejste sig op og gik hen til Vinduet længst borte.

Taagen havde virkelig lettet. Hun kunde se Lygterne skinne rødt paa den anden Side af Gaden, og Skikkelser, der lignede Skygger, skyndte sig forbi.

Til sidst rejste Bunting sig ogsaa til hendes store Lettelse. Han gik hen til Skabet, hvor han havde sin lille Samling Bøger, og tog én ud.

„Jeg tror, jeg vil læse lidt,“ sagde han, „det er saa længe siden, jeg har haft fat i en Bog, der har været saa meget interessant i Aviserne i den senere Tid, men nu er der jo ingen Ting.“

Hans Kone svarede ikke. Hun vidste godt, hvad han mente. Der var gaaet ikke saa faa Dage siden Hævnerens to sidste Mord, og Aviserne havde ikke meget at sige om dem, som de ikke allerede havde sagt en halv Snes Gange før paa forskellige Maader.

Hun gik ind i Sovekammeret og kom tilbage med et Sytøj. Fru Bunting holdt meget af at sy, og Bunting kunde godt lide at se hende med et Sytøj. Siden hun havde faaet Hr. Sleuth, havde hun ikke haft megen Tid til den Slags Arbejde.

Underlig, saa der var stille i Huset, nu da Daisy var borte — eller Pensionæren.

Til sidst slap hun Naalen og lod Sytøjet ligge i sit Skød, mens hun lyttede længselsfuldt efter Hr. Sleuths Nøgle i Døren.

Og alt som Minutterne gik, begyndte hun at tænke paa Muligheden af, at hun aldrig mere fik sin Pensionær at se. For efter hvad Fru Bunting kendte til Hr. Sleuth, følte hun sig over-

bevist om, at kom han i en eller anden Forlegenhed derude, saa vilde han aldrig røbe, hvor han havde boet de sidste Par Uger.

Nej, i saa Tilfælde vilde den Logerende forsvinde lige saa pludselig, som han var kommet. Og Bunting vilde aldrig have den ringeste Anelse om noget, før der maaske — hvor var det forfærdeligt at tænke paa — kom et Billede af ham i Aviserne, saa Bunting paa den Maade opdagede, hvem det var, de havde haft i Huset.

Men hvis det skulde hænde — hvis det virkelig skulde ende saa skrækkeligt, saa tog hun nu her i dette Øjeblik den Beslutning aldrig at sige et Ord. Hun vilde lade lige saa forbavset, lige saa rystet, lige saa lamslaaet over den Opdagelse som de andre.

XIV.

„Naa, der er han endelig! Det var da godt. Det er jo ikke Vejr for en Hund at være ude i.“

Bunting var oplivet og lettet, men vendte sig ikke om og saa paa sin Kone, mens han talte. Han blev ved at læse sin Aftenavis, som han sad med i Haanden.

Fru Bunting rokkede lidt urolig paa sin høje Stol. Hun lyttede efter Fodtrinene ovenpaa. Hun gad nok vide, om han var gaaet ind i sin pæne Dagligstue, eller om han var gaaet lige op i det kolde „Eksperimentværelse“, som hun nu altid kaldte det. — Det var ikke til at holde ud at sidde stille; hun puslede lidt om i Stuen. Det var snart Spisetid nu, og hun havde tænkt paa at traktere sin Mand med noget godt i Aften.

Hun gik imidlertid ikke straks ned i sit kolde Køkken, men gik pludselig hen til Sovekammerdøren, lukkede den hurtigt op og skyndte sig stille og ubemærket ind i sit Sovekammer. Da hun sagte havde lukket Døren efter sig, gik hun lidt længere ind i Mørket og stod ubevægelig og lyttede.

Lige straks hørte hun ingen Ting, men lidt efter lidt opfangede hendes Øre forskellige Lyde, der kom fra en, som bevægede sig ganske sagte ovenpaa i Hr. Sleuths Soveværelse. Men hvor anspændt hun end lyttede, var det hende dog umuligt at regne ud, hvad det var, hendes Logerende bestilte.

Endelig hørte hun ham aabne Døren ud til Trappen. Hun kunde høre Trappetrinene knirke. Det betød uden Tvivl, at Hr. Sleuth agtede at tilbringe Resten af Aftenen i det triste Værelse

deroppe. I lang Tid havde han ikke været deroppe — ikke i de sidste ti Dage. Det var da underligt, at han netop i Aften i saadan en Taage skulde til at tumle med sine Eksperimenter.

Hun famlede sig frem til en Stol og satte sig ned. Hun følte sig meget træt — saa underlig udmattet, som om hun havde haft anstrengende fysisk Arbejde.

Ja, sandt var det, at Hr. Sleuth havde bragt hende og Bunting Lykke, og det var grimt, rigtig grimt af hende nogen Sinde at glemme det.

Fru Bunting tænkte paa Hr. Sleuths Penge. Han fik aldrig Brev, og en eller anden Indtægt maatte han jo dog have, det var tydeligt. Hun antog, at han gik ud og hævdede sine Penge i en Bank, efterhaanden som han trængte til dem.

Saa opgav hun at tænke mere paa Hr. Sleuth.

Hævneren. Det var et underligt Navn! Men en Gang maatte det Tidspunkt da komme, hvor Hævneren, hvem han saa end var, maatte føle sig tilfredsstillet, føle sig tilstrækkelig hævnnet.

Og for at komme tilbage til Hr. Sleuth, saa var det rigtig nok et Held, at han lod til at være saa fornøjet ikke alene med Værelserne, men ogsaa med sin Vært og Værtinde — ja, der var i Virkeligheden ingen Grund til, at Hr. Sleuth nogen Sinde skulde faa Lyst til at forlade saadan et godt Sted.

Fru Bunting rejste sig pludselig. Med en Kraftanstrengelse rystede hun den ækle Følelse af Beklemthed og Ubehag af sig. Hun følte efter Dørhaandtaget og gik med faste Skridt ud i Gangen og ned i Køkkenet.

Den Gang de havde lejet Huset, var Kælderen ved hendes Omsorg blevet om ikke just et behageligt, saa dog et rent Sted at være. Hun havde faaet det hvidtet, og op imod de hvide Vægge skinnede det store, firkantede Gaskomfur af sort Jern og blankt Staal. Det var et stort Gaskomfur, hun betalte tre Kroner og halvtreds i Kvartalet i Leje til Gasværket. Og her i Køkkenet havde hun ikke den tossede Automat. Den Slags var Fru Bunting altfor klog til at indlade sig paa. Hun havde en ordentlig Gasmaaler, og hun betalte for, hvad hun brugte, naar hun havde brugt det.

Hun satte sit Lys paa det hvidskurede Køkkenbord, tændte Gassen og slukkede Lyset.

Saa tændte hun paa et af Ildstederne og satte en Stegepande over, og saa gik hendes Tanker igen næsten mod hendes Vilje tilbage til Hr. Sleuth. Aldrig nogen Sinde havde hun haft en

saa tillidsfuld Logerende som han, og dog var han paa en vis Maade saa hemmelighedsfuld, saa aparte.

Saa tænkte hun paa Tasken, den Taske, der havde rumlet saa underlig rundt i Sekretæren. Hun havde paa Fornemmelsen, at hendes Pensionær havde taget den Taske med, da han gik ud i Aften.

Mens disse Tanker uophørlig fo'r gennem Hovedet paa hende, passede hun sin Pande, skar Osten i smaa Stumper, tog det nødvendige Smør og tilberedte med sin sædvanlige Omhu og Renlighed Osteretten til Bunting.

Og saa hørte hun pludselig, mens hun stod og ristede Brødet, hvorover den smeltede Ost skulde hældes, en Lyd, der fik hende til at fare sammen.

Slæbende, tøvende Skridt fik Trappen udenfor til at knirke. Hun saa op og lyttede.

Det var da ikke Pensionæren, der vilde ud igen i den kolde, taagede Aften — for anden Gang ud ligesom han havde gjort forleden Aften? Nej, de Skridt, hun nu kendte saa godt, gik ikke nedad til Entréen og Yderdøren.

I Stedet for — hvad var dog det, hun nu hørte? Hun begyndte at lytte saa ivrigt, at Brødet, hun holdt paa Ristegaffelen, blev helt sort. Pludselig opdagede hun det og rynkede Panden, misfornøjet med sig selv. Det kom der af ikke at passe sit Arbejde.

Hr. Sleuth var øjensynlig i Færd med at gøre, hvad han endnu aldrig havde gjort.

Nærmere og nærmere kom de dumpe, tunge Trin ned ad Køkkentrappen, og Fru Buntings Hjerte begyndte at hamre om Kap med Skridtene. Hun slukkede paa Ildstedet uden at bryde sig om, at Osten vilde blive stiv og ødelagt i Kulden.

Saa vendte hun sig om mod Døren.

Hun hørte en Famlen ved Dørhaandtaget, og et Øjeblik efter gik Døren op, og der stod hendes Pensionær, som hun lige fra første Øjeblik havde ventet og frygtet.

Hr. Sleuth saa endnu underligere ud end sædvanlig. Han var iført Slaabrok, noget, hun aldrig havde set ham i før, skønt hun nok vidste, at han havde købt sig en kort efter sin Ankomst. I Haanden havde han et tændt Lys.

Da den Logerende saa, der var Lys i Køkkenet, og at Konen var dernede, saa han ganske ubeskrivelig overrasket, næsten forfærdet ud.

„Er der noget, De mangler? Kan jeg hjælpe Dem med noget? Jeg haaber da ikke, De har ringet?“

Fru Bunting holdt Stillingen foran Gaskomfuret. Hr. Sleuth havde ikke noget at gøre her nede i hendes Køkken, og det havde hun i Sinde at lade ham forstaa.

„Næ, jeg ringede ikke,“ stammede han perpleks, „sandt at sige, vidste jeg ikke, De var hernede, Fru Bunting. De maa undskylde mit Kostume. Der er noget i Vejen med min Gasovn, saa jeg kom herved for at se, om De havde en. Jeg vil gerne spørge Dem, om jeg maa faa Lov til at laane den i Aften til et vigtigt Eksperiment, jeg har for.“

Fru Buntings Hjerte bankede hurtigere og hurtigere. Hun følte sig ganske naturlig urolig. Hvorfor kunde Hr. Sleuths Eksperiment dog ikke vente til i Morgen? Hun stirrede mistænksom paa ham, men der var noget i hans Ansigt, der paa en Gang fyldte hende med Angst og Medlidenhed. Det var et truende, indtrængende, bønfoldende Blik.

„Jo, naturligvis, men jeg er bange for, De vil finde det meget koldt hernede.“

„Jeg synes, her er rigtig varmt og godt,“ sagde han med en lettet og glad Stemme. „Hyggeligt og varmt i Sammenligning med mit kolde Værelse ovenpaa.“

Hyggeligt og varmt. Fru Bunting stirrede maalløst paa ham. Næ, selv det triste Værelse oppe paa Kvisten maatte være meget varmere og hyggeligere end dette kolde Køkken nede i Kælderen.

„Jeg skal gerne tænde op hernede for Dem. Det skal ikke vare ret længe, paa et Kvarters Tid skal jeg være færdig. Og saa kan De komme ned. Saa skal alting være i Orden til Dem. Der er vel ikke noget, jeg kan hjælpe Dem med?“

„Jeg har ingen Brug for Deres Køkken lige nu — ellers mange Tak, Fru Bunting. Jeg kommer ned senere — meget senere — naar De og Deres Mand er gaaet i Seng, men jeg vilde sætte megen Pris paa, om De vilde sørge for, at der kom en Gasmand i Morgen og gjorde min Ovn i Stand. Det kunde jo besørges, mens jeg er ude. Det var meget kedeligt, at den Automat skulde gaa i Stykker. Det har ærgret mig i høj Grad.“

„Det kunde jo være, Bunting kunde gøre den i Stand for Dem. Han kunde da i alt Fald gaa op og prøve paa det.“

„Nej, nej, jeg vil ikke have noget gjort i Aften. Forresten kunde han heller ikke gøre den i Stand. Jeg har en hel Del Forstand paa de Dele, Fru Bunting, og jeg har prøvet saa godt,

jeg kunde. Det er nemt nok at se, hvad der er i Vejen med den. Den fungerer ikke, for den er helt fuld af Penge. Det er en taabelig Indretning i det hele taget, det har jeg altid syntes."

Fru Bunting begyndte at føle sig lidt lettere til Mode. Saa-dan gik det altid, naar hun saa Hr. Sleuth. Saa gik hendes sygelige Angst over, maaske fordi han næsten altid var saa venlig og stille i sin Maade at være paa. Men lidt uhyggelig følte hun sig alligevel, da de begge langsomt gik hen imod Døren, han i Forvejen og hun bagefter.

Da hun var kommet derhen, sagde han høflig Godnat til sin Værtinde og gik ovenpaa til sine egne Værelser.

Fru Bunting gik ind i sit Køkken igen og tændte Kogegas-sen. Men hun var ikke oplagt til nogen Ting og følte sig angst, hun vidste ikke selv hvorfor. Mens hun stod og ristede Osten, prøvede hun at samle hele sin Opmærksomhed om sit Arbejde, og det lykkedes hende ogsaa. Men noget andet indeni hende blev ved uanfægtet at stille hende de mest paatrængende Spørgsmaal.

Hun havde en Fornemmelse, som om der hele Tiden var nogen, der puslede udenom hende, og en Gang greb hun sig selv i at staa og lytte — noget, der ikke var Spor af Mening i, da hun jo ikke kunde gøre sig noget Haab om at høre, hvad Hr. Sleuth bestilte to—tre Etager ovenover. Gud ved, hvad det var for Eksperimenter, hendes Logerende havde for! Det var ogsaa underligt, det aldrig var lykkedes hende at opdage, hvad han egentlig brugte den store Gasovn til. Alt, hvad hun vidste, var, at han brugte en meget høj Varmegrad.

XV.

Buntings gik tidlig i Seng den Aften, men Fru Bunting havde besluttet at ligge vaagen. Hun vilde nok vide, hvad Tid paa Natten hendes Logerende vilde komme ned i Køkkenet og tage fat paa sit Eksperiment. Og fremfor alt vilde hun vide, hvor længe han blev dernede.

Men hun havde haft en lang, anstrengende Dag, og inden hun vidste et Ord af det, var hun faldet i Søvn.

Kirkeuret lige ved slog to, og i det samme vaagnede Fru Bunting. Hun ærgrede sig over sig selv. Hvordan kunde det dog være gaaet til, at hun var faldet i Søvn. Hr. Sleuth kunde jo have været nede og oppe igen for mange Timer siden.

Lidt efter lidt mærkede hun, at der var en svag, kvalmende

Lugt derinde. Noget flygtigt, uhaandgribeligt, ubehageligt, der lagde sig tæt om hende og hendes snorkende Mand ved Siden af — næsten som Damp.

Fru Bunting satte sig op i Sengen og snusede; saa kravlede hun, trods Kulden, stille ud af sine varme Sengklæder og ned til Fodenden. Da Hr. Sleuths Værtinde var kommet saa langt, lænede hun sig ud over Messingstangen og stak Næsen tæt hen til Hængslet, paa den Dør, der førte ud til Entréen. Ja, derfra kom den besynderlige, afskyelige Lugt. Ude i Gangen maatte den være forfærdelig stærk.

Da hun, rystende af Kulde, krøb ned under Sengklæderne igen, havde hun den største Lyst til at tage et ordentlig Tag i sin Mand og sige til ham: „Bunting, Bunting, skynd dig op! Der foregaar noget underligt, noget forfærdeligt noget nede i Køkkenet, som vi maa have Rede paa.“

Men som hun laa der i Sengen ved Siden af sin Mand og lyttede anspændt efter den mindste Lyd, vidste hun meget godt selv, at hun ikke vilde gøre det.

Hvad gjorde det, om hendes Logerende lavede lidt Griseri og lidt Lugt nede i hendes pæne, lille Køkken? Han var jo ellers en næsten ideel Pensionær at have. Og gjorde de nu noget, der ærgrede ham, saa han rejste, saa kunde de nok skyde en hvid Pind efter nogen Sinde at faa En, der kunde lignes ved ham.

Klokken slog tre, før Fru Bunting hørte Køkkentrappen knage under tunge, langsomme Skridt. Men Hr. Sleuth gik ikke lige op til sig selv, som Fru Bunting havde ventet. I Stedet for gik han hen til Yderdøren, lukkede den op og satte Sikkerhedskæden paa. Saa gik han forbi hendes Dør, og hun syntes, han satte sig ned paa Trappen, men ganske sikker var hun ikke paa det.

Ti Minutter efter eller saa hørte hun ham gaa hen til Døren igen og ganske sagte lukke den. Og saa gik det op for hende, hvad hele den Manøvre skulde til. Det var den gennemtrængende, skarpe Lugt — var det ikke af brændt Uld — som han vilde have ud af Huset.

Fru Bunting, der laa derinde i Mørket og lyttede til Pensionærens Skridt op ad Trappen, havde en Fornemmelse, som om hun aldrig skulde blive den afskyelige Lugt kvit.

Fru Bunting var blevet lutter Lugtesans.

Endelig faldt den stakkels Kone i en tung, urolig Søvn, hvor hun havde den forfærdeligste, mest unaturlige Drøm. Hæse Stemmer raabte hende ind i Ørene: „Hævneren lige her i

Nærheden!“ „Rædselsfuldt Mord i Edgware-Gaden!“ „Hævereren paa Færde igen!“

Og selv i Drømme blev Fru Bunting vred og irriteret. Hun vidste godt, hvorfor hun skulde plages af den Slags Mareridt! Det var ogsaa, fordi Bunting aldrig kunde tænke paa eller tale om andet end de skrækkelige Mord, som ellers kun sygelige og simple Folk var optaget af.

Ja, selv nu i Drømme kunde hun høre sin Mand snakke til hende om det:

„Ellen —“ syntes hun, Bunting mumlede ind i Øret paa hende, „Ellen, jeg gaar lige op og faar en Avis, min Ven, Klokken er over syv.“

Saa kom Raabene — næ, værre endnu, Lyden af trampende, løbende Fødder igen. Hun strøg Haaret bort fra Panden med begge Hænder og satte sig op i Sengen og lyttede.

Det var altsaa ikke noget Mareridt, men noget meget, meget værre — nemlig Virkelighed.

Hvorfor kunde Bunting nu heller ikke have ligget lidt længere stille og ladet sin stakkels Kone blive ved at drømme? Den mest forfærdelige Drøm vilde have været langt at foretrække for denne Opvaagnen.

Hun hørte sin Mand gaa ud til Yderdøren og veksle et Par ophidsede Ord med Avisdrengen, mens han købte Avisen. Saa kom han ind igen, og hun hørte ham tænde Gassen i Dagligstuen.

Bunting lavede altid en Kop Te til sin Kone om Morgen. Det var noget, han havde lovet hende, da de giftede sig, og han havde endnu aldrig brudt sit Løfte. Det var en ganske ubetydelig og ganske almindelig lille Ting og ikke noget at snakke om for en god Ægtemand, men denne Morgen fik Bevidstheden om snart at se Bunting komme ansættende med den lille Bakke, Taarerne frem i Fru Buntings trætte, farveløse Øjne. Og længere end sædvanlig syntes hun, han var om det i Dag.

Da Bunting endelig kom med Teen, fandt han sin Kone liggende med Ansigtet ind mod Væggen.

„Her er din Te, Ellen,“ sagde han, og hans Stemme lød ivrig og glad optaget.

Hun vendte sig og satte sig op. „Naa?“ sagde hun. „Naa, hvorfor fortæller du mig det dog ikke.“

„Jeg troede, du sov,“ stammede han. „Jeg troede slet ikke, du havde hørt noget, Ellen.“

„Tror du maaske, jeg kunde sove i saadan et Spektakel? Naturligvis hørte jeg det. Kom nu med det!“

„Jeg har knap nok haft Tid til at kigge i Avisen selv,“ sagde han langsomt.

„Snak, du læste den jo lige nu,“ sagde hun vredt. „Jeg hørte godt, du raslede med den. Du begyndte allerede at læse den, før du tændte Gassen. Naa, hvad var det saa, de raabte om Edgware-Gaden?“

„Ja,“ sagde Bunting, „naar du har hørt det, saa kan jeg jo ligesaa godt fortælle dig det. Hævneren gaar mere og mere Vest paa, gør han. Sidste Gang var det Kings Cross — nu er det Edgware-Gaden. Jeg sagde nok, han vilde komme denne Vej, og nu er han kommet denne Vej.“

„Gaa ind og tag mig Avisen,“ sagde hun bydende, „jeg vil læse den selv.“

Bunting gik ind i den anden Stue, saa kom han tilbage og rakte hende stiltiende den underlige, tynde, lille Avis.

„Hvad er det for noget,“ sagde hun, „det er jo ikke vores Avis.“

„Næ, selvfølgelig,“ svarede han lidt kort. „Det er en Ekstraudgave af „Sun“ i Anledning af Mordet. Der staar det —,“ han pegede paa Stedet. Hun havde nok fundet det selv, trods det temmelig daarlige Gasblus, der nu var tændt over Toiletbordet, for Nyheden var trykt med store Bogstaver:

„Endnu en Gang er det lykkedes Morderen, der kalder sig selv Hævneren, at undslippe. Mens Politiet og den store Hær af private Opdagere, der beskæftiger sig med denne mærkværdige Række grusomme Forbrydelser, havde samlet al deres Opmærksomhed om Kings Cross og East End, er han hurtig og ubemærket gaaet Vest paa. Og paa et Tidspunkt, hvor Færdslen og Travlheden paa Edgware-Gaden var paa sit højeste, har han med Lynets Hast og en enestaaende Brutaltet gjort det af med et Menneske til.

Halvtredsindstyve Meter fra den øde Forretningsgaard, hvor han har staaet og passet sit Offer op, var der Hundreder af lykkelige, travle Mennesker, der gik op og ned ad Gaden for at gøre Juleindkøb. Et Øjeblik efter at have begaaet sin oprørende Forbrydelse maa han have blandet sig med denne muntre Menneskemængde. Og det skyldes et rent Tilfælde, at Liget blev opdaget saa hurtig — det vil sige lige efter Midnat.

Doktor Dowtray, som øjeblikkelig blev tilkaldt, mener, at Kvinden havde været død tre Timer i det mindste, om ikke

fire. Lige straks troede man — eller snarere haabede man — at dette Mord ikke havde noget at gøre med den Række Forbrydelser, der i denne Tid indgyder hele den civiliserede Verden Rædsel. Men nej — i Kanten af den døde Kvindes Kjole fandt man det sædvanlige, velkendte, trekantede Stykke graat Papir — det uhyggeligste Visitkort, en Mand nogen Sinde har fundet paa! Hævneren har denne Gang overgaaet sig selv, hvad Dristighed og Forvovenhed angaar — han har vist en Koldblodighed, der i sin sygelige Fanatisme og forfærdelige Ondskab overgaar alt.“

Hele Tiden, mens Fru Bunting langsomt og besværligt arbejdede sig igennem Beretningen, stod hendes Mand og saa paa hende, længselsfuld og dog lidt angst for at komme frem med en ny Idé, som han brændte efter at betro selv sin Kones uvillige Øren.

Da hun endelig var blevet helt færdig, saa hun forbitret op.

„Har du ikke andet at bestille, end at staa der og stirre paa mig,“ sagde hun irriteret. „Enten der er Mord eller ej, er jeg vel nødt til at staa op! Gaa dog — gaa!“

Og Bunting gik ind i den anden Stue.

Langsomt stak hun Benene ud af Sengen og følte sig saa træt og svag baade paa Legeme og Sjæl, saa hun knap kunde rejse sig op.

Modløs begyndte hun at klæde sig paa, mens hun hele Tiden hørte Trampen og Støj ude fra Gaden, der tog til for hvert Øjeblik, der gik.

Da Fru Bunting kom ned i sit Køkken, saa alt ud akkurat som da hun forlod det, og der var ikke Spor af den skarpe, brændte Lugt, som hun havde ventet. I Stedet for var det hvidtede Kælderrum fuldt af Taage, og hun kunde se, at Vinduene havde været lukket op paa vid Gab, skønt Skodderne nu var baade laasede og lukkede.

Hun bukkede sig ned og smækkede Ovindøren op. Ja, det var nok det, hun tænkte! Der havde været en voldsom Hede i Ovnen, siden hun sidst havde brugt den, og paa Stengulvet nedenunder var der faldet en Bunke sort, fed Sod.

Fru Bunting tog Skinken og Æggene, som hun havde købt Dagen i Forvejen til sin og Buntings Morgenmad, og gik op i Dagligstuen og satte Panden over Gasapparatet deroppe. Hendes Mand saa tavs og forundret paa hende. Det havde hun aldrig gjort før.

„Jeg kunde ikke holde det ud dernede,“ sagde hun; „der var saa koldt og fugtigt. Jeg synes, det var bedre at gaa herop med det i Dag.“

„Ja,“ sagde han venlig, „det var en udmærket Idé. Det var da godt, du fandt paa det.“

Men da det kom til Stykket, kunde hans Kone ikke faa en Bid ned af den velsmagende Morgenmad, hun satte paa Bordet. Hun drak bare en Kop Te til.

„Jeg tror virkelig ikke, du er rigtig rask, Ellen,“ sagde Bunting bekymret.

„Vist er jeg det,“ sagde hun kort. „Jeg fejler ingen Ting. Lad dog bare være at finde paa saadan noget. Det er Tanken paa den skrækkelige Historie her lige i Nærheden af os, der har taget saadan paa mig, saa jeg ingen Appetit har.“

XVI.

Bunting begyndte at gaa urolig rundt i Stuen. Han gik hen til Vinduet, stod der lidt og stirrede paa Hoben, der hurtig strømede forbi, gik saa hen til Kaminen og satte sig ned.

Men han kunde ikke holde sig i Ro. Han tog Avisen og kiggede lidt i den og rejste sig saa og gik hen til Vinduet igen.

„Jeg vilde ønske, du kunde sidde stille,“ sagde hans Kone til sidst. Og et Par Minutter efter brast det ud af hende: „Du skulde saamænd hellere tage din Hat og Frakke og se at komme af Sted!“

Og Bunting saa lidt flov ud, men tog straks Hat og Frakke paa. Han var da ikke mer end et Menneske. Og det var da intet Under, han var urolig og ophidset, saa nær det havde været dem denne Gang. Ellen kunde nu ikke forstaa saadan noget. Det var ogsaa skrækkeligt, saa tvær og underlig hun havde været hele Morgen — vred paa ham, fordi han var faret ud for at høre, hvad der var paa Færde, og vredere endnu, da han kom tilbage og ikke havde sagt noget, bare fordi han troede, hun hellere vilde være fri for at høre noget om det.

Imidlertid tvang Fru Bunting sig til at gaa ned i Køkkenet igen, og da hun var kommet ind i det lave, hvidtede Rum, blev hun pludselig overfaldet af en forfærdelig Angst. Hvorfor havde hun ogsaa ladet Daisy tage bort i to Dage, ja, ligefrem tvunget hende til det? Ellers havde hun da haft hende om sig, og hun var jo baade ung, venlig og intetanende. Naar hun var

sammen med Daisy, blev hun sig selv igen. Det var saadan en Hvile at være sammen med et Menneske, overfor hvem det ikke blot var nødvendigt, men ogsaa rigtigt ikke at sige noget. Overfor Bunting havde hun altid en pinlig Følelse af Skamfuldhed og Skyld. Han var jo hendes Mand og paa sin Vis baade god og venlig imod hende, og dog hemmeligholdt hun noget for ham, som han absolut havde Ret til at faa at vide.

Og mens Fru Bunting gik der og fejede og støvede af og prøvede at holde alle sine Tanker ved sit Arbejde, spekulerede hun dog hele Tiden over, hvad der foregik ovenpaa...

Det var en god, lang Søvn, hendes Pensionær tog sig! Men det var jo ganske rimeligt, naar Hr. Sleuth havde været saa længe oppe om Natten.

Pludselig ringede det deroppe fra. Men Hr. Sleuths Værtinde gik ikke straks op, som hun plejede. Hun gik ind i Køkkenet i Stedet for og skyndte sig at faa sin Pensionærs beskedne Frokost færdig.

Saa begyndte hun ganske langsomt og med bankende Hjerter at gaa op ad Trappen. Hun var sikker paa, at Hr. Sleuth var oppe allerede og sad og ventede paa hende. Lige udenfor Døren støttede hun Bakken paa Gelænderet og lyttede. Først hørte hun ingenting; men saa lød den høje, dirrende Stemme, som hun nu kendte saa godt, ud til hende gennem Døren:

„Hun siger til ham, sød er den forbudne Frugt, og en dobbelt Nydelse er den stjaalne Lykke. Men han ved ikke, at Døden er til Stede, og at hendes Gæster er hjemfaldne til Helvede.“

Saa blev der en lang Pavse. Fru Bunting kunde høre, hvor hurtig og ivrig han vendte Bladene i Biblen, og saa lød Stemmen igen, denne Gang med en mildere Klang: „Mangen en Saaret har hun kastet fra sig. Mangen en stærk Mand er omkommet ved hende.“ Og saa kom det i en sagtere, klagende Tone: „Jeg stræbte med hele min Sjæl efter Visdom, jeg søgte alle Tings Sammenhæng, og jeg higede efter at forstaa Daarskabens, ja selv Vanviddets Slethed.“

Og Fru Bunting, der stod derude og lyttede, blev grebet af et uendeligt Mismod og en sjælelig Slaphed. For første Gang i hendes Liv saa hun i et Glimt Menneskelivets hemmelighedsfulde Vildfarelser, dets Ubegribelighed og dets Sørangelighed.

Stakkels Hr. Sleuth — stakkels, ulykkelige, forvildede Hr.

Sleuth! En mægtig Følelse af Medlidenhed sejrede et Øjeblik over hendes Angst og den Afsky, hun nærede for ham.

Hun bankede paa Døren og tog sin Bakke.

„Kom ind, Fru Bunting!“ Hr. Sleuths Stemme var svagere og mere tonløs, end den plejede.

Hun aabnede Døren og gik ind.

Pensionæren sad ikke paa sin sædvanlige Plads. Han havde taget det lille, runde Natbord ind fra sit Sovekammer og stillet det hen ved Dagligstuevinduet. Paa det laa Biblen og Konkordansen opslaaet. Men da Hr. Sleuths Værtinde kom ind, skyndte han sig at lukke Biblen og begyndte at stirre drømmende ud af Vinduet paa den støjende Hob af Mænd og Kvinder, der strømmede forbi nede i Marylebone Gaden.

„Det er svært, saa mange Mennesker der er ude i Dag,“ sagde han uden at vende sig.

„Ja, der er mange.“

Fru Bunting begyndte at lægge Dug paa og dække Frokostbordet og blev imens overfaldet af en instinktmæssig, dødelig Rædsel for den Mand, der sad derhenne.

Endelig rejste Hr. Sleuth sig og vendte sig om. Hun maatte tvinge sig til at se paa ham. Hvor han saa træt og udslidt og — besynderlig ud!

Paa Vejen hen til Bordet, hvor hans Mad stod, gned han sig nervøst i Hænderne — det var noget, han kun gjorde, naar han var rigtig tilfreds og glad over noget. Fru Bunting saa paa ham og huskede, at han havde gnedet sig i Hænderne akkurat paa samme Maade, da han første Gang havde set Værelset ovenpaa med den store Gasovn og Vasken.

Han var kommet til at synes udmærket godt om denne rolige, ligevægtige, faamælte Kone. Hun var den første Kvinde i mange Aar, der havde indgydt ham baade Sympati og Respekt.

Han saa paa Fadet, som han endnu ikke havde taget Laaget af, og rystede paa Hovedet: „Jeg tror ikke, jeg kan spise noget videre i Dag,“ sagde han beklagende, og tog saa pludselig et Guldstykke op af Vestelommen.

Fru Bunting havde allerede lagt Mærke til, at Hr. Sleuth ikke havde samme Vest paa som i Gaar.

„Fru Bunting, vil De være saa venlig at komme lidt herhen?“

Efter et Øjeblik's Betænkning adlød hans Værtinde.

„Jeg vil blot bede Dem tage mod denne lille Foræring, fordi De var saa venlig at overlade mig Deres Køkken i Gaar Aftes,“ sagde han stillfærdigt. „Jeg gjorde mig Umage for at grise

saa lidt som muligt, men — Sagen var, jeg havde et meget indviklet Eksperiment for —“

Fru Bunting rakte Haanden ud, betænkte sig lidt og tog Mønten. De Fingre, der et Øjeblik strejfede hendes Haand, var iskolde og fugtige. Hr. Sleuth var sikkert ikke rask.

Da hans Værtinde gik ned ad Trappen, hang Vintersolen som en ildrød Kugle oppe i den røgfylgte Luft. Den skinnede ind paa hende, og hun syntes, den kastede et blodigt rødt Skær paa Guldstykket, hun havde i Haanden.

Og den Dag gik som saa mange andre Dage i det lille stille Hus, men hele Dagen igennem var der en usædvanlig Færdsel paa Gaden udenfor.

Det var maaske, fordi Solen for første Gang i mange Tider skinnede, at hele London lod til at holde Fridag i den Kant af Byen.

Da Bunting langt om længe kom hjem igen, hørte hans Kone i Tavshed paa hans Beskrivelse af den ualmindelige Opbidselse, der herskede alle Vegne. Politiet vidste øjensynlig hverken ud eller ind, og Fru Bunting begyndte at trække Vejret lettere. Hun følte sig mindre træt, mindre ilde tilpas, mindre angst end om Formiddagen.

De havde drukket deres Te, og Bunting sad fordybet i den sidste Avis, han havde været ude at købe, da der pludselig blev ringet paa Døren.

Fru Bunting saa forskrækket op. „Hvem mon det kan være?“ sagde hun.

Men da Bunting rejste sig, skyndte hun sig at sige: „Bliv du bare siddende. Jeg gaar selv. Det lyder ligesom nogen, der vil se paa Værelser. Jeg skal nok faa dem af Sted i en Fart.“ Fru Bunting lukkede op og blev meget beroliget ved at se, at det kun var Joe.

„Undskyld, men jeg fik bare saadan en Lyst til at hilse paa Dem,“ stammede han, idet han gik ind i Entréen. Bunting, der kom ud, da han hørte den velkendte Stemme, sagde gæstfrit:

„De kan da nok blive et Øjeblik og faa en Bid Brød og en Kop Te. Og saa kan De fortælle os, hvad der er af Nyt, Joe. Vi er jo lige midt i det hele, ikke sandt?“ Han var glad, næsten stolt af at have det paa nært Hold, som hele Byen var saa optaget af.

Joe nikkede. Han havde allerede Munden fuld af Smørrebrød. Da han havde tygget af Munden, sagde han: „Ja, en

Nyhed har jeg jo, skønt jeg ikke tror, den vil interessere Dem synderlig.“

De saa begge paa ham. Fru Bunting var pludselig blevet rolig, skønt hun endnu pustede lidt tungt.

„Vor Chef har taget sin Afsked,“ sagde Joe langsomt og betydningsfuldt.

„Nej, Politinspektøren,“ udbrød Bunting.

„Ja, han har. Han kunde ikke holde ud alt det, de sagde om os. Og det er saamænd ikke saa underligt! Han har gjort, hvad han kunde, og det har vi allesammen. Publikum er blevet aldeles tosset i West End i Dag. Og Aviserne, ja, der er jo ingen Grænser for, hvor grusomt de behandler os. Og de latterligste Idéer, de kommer med — og for ramme Alvor. De skulde bare vide, hvad de forlanger, vi skal gøre!“

„Hvad er det, de vil have, De skal gøre?“ spurgte Fru Bunting. Hun var virkelig nysgerrig.

„Ja, „Courier“ f. Eks. forlanger, at der skal foretages Husundersøgelse — i hele London. Hvad synes De? Enhver skulde lade Politiet komme ind i deres Hus og rode det igennem fra Loft til Kælder for at se, om ikke Hævneren skulde være gemt et eller andet Sted. Vaas, det kalder nu jeg det for. Det vilde jo tage os Maaneder at gøre den ene Ting i en By som London.“

„De skulde bare vove at komme ind i mit Hus,“ sagde Fru Bunting vredt.

„Og saa er det de nederdrægtige Avisers Skyld, at Hævneren denne Gang gik anderledes til Værks, end han plejer,“ sagde Chandler langsomt.

Bunting havde skubbet en Daase Sardinier hen til sin Gæst og var lutter Øre. „Hvad mener De med det?“ spurgte han. „Det forstaar jeg ikke.“

„Jo, det er saamænd tydeligt nok. Aviserne havde jo saa travlt med at udbrede sig over, hvor mærkeligt det var, at Hævneren altid valgte saadan et underligt Tidspunkt for sine Forbrydelser, det vil sige et Tidspunkt, hvor der ikke er et Menneske paa Gaden. Naa, ja, naar Fyren læser det og indser det fornuftige i Ræsonnementet, saa siger han naturligvis til sig selv: „Denne Gang lægger vi om paa en anden Bov! Hør bare, hvad her staar.“

Han trak et Avisudklip ud af Lommen:

„En forhenværende Borgmester i London
om Hævneren.

Vil Morderen blive fanget? Ja, svarede Borgmesteren, det vil han sikkert — rimeligvis naar han begaar sin næste Forbrydelse. En hel Hær af Blodhunde i bogstavelig og billedlig Forstand vil være paa Sporet efter ham i det Øjeblik, han igen udgyder Blod. Med hele Samfundet imod sig kan han ikke undslippe, især naar man husker, at han altid vælger Døgnets roligste Timer til sine Forbrydelser.

Londons Indbyggere er nu i en saadan Tilstand af Ophidselse, at enhver forbipasserende, hvor uskyldig han end er, bliver iagttaget med Mistænksomhed af sin Nabo, hvis han tilfældigvis har noget at gøre paa Gaden mellem et og tre om Morgen.

„Jeg kunde have Lyst til at kvæle den Borgmester,“ sluttede Joe forbitret og tog lidt efter Afsked for at begive sig ud paa sit utaknemmelige Arbejde.

XVII.

Fru Bunting sov godt, Natten efter at hendes Pensionær havde foretaget sit hemmelighedsfulde Eksperiment nede i hendes Køkken. Hun var saa træt, saa forfærdelig udmattet, at hun faldt i Søvn, saa snart hun havde lagt Hovedet paa Puden.

Det var maaske derfor, hun var saa tidlig paa Færde næste Morgen. Hun gav sig knap Tid til at sluge Teen, som Bunting kom med, før hun stod op og klædte sig paa. Hun tog Avisen, som han lige havde lagt fra sig, og Bunting gik hen til hende.

„Nu skal jeg vise dig det interessanteste,“ sagde han ivrig. „Her staar det med Overskriften: „Vor specielle Detektiv“. Ser du, de har engageret deres egen Detektiv, og han har lagt Mærke til en hel Del Smaating, som det lader til, Politiet har overset. Manden, der skriver alt dette her — jeg mener den specielle Detektiv — var en berømt Opdager i sin Tid og er nu bare kommet tilbage for at paatage sig det lille Stykke Arbejde for Bladet. Læs du nu, hvad han skriver. Det skulde slet ikke undre mig, om han endte med at faa den udsatte

Belønning! Man kan straks mærke, hvor han gaar op i det med Liv og Sjæl.“

Fru Bunting læste med pinlig Nøjagtighed det anviste Stykke.

Efter hvad denne specielle Detektiv selv fortalte, saa havde han opdaget en Mængde Smaating, som var undgaaet Politiets og de officielle Opdageres Øjne. F. Eks. havde han ved et heldigt Tilfælde været paa det Sted, hvor de to sidste Mord var begaaet, ganske kort efter at Forbrydelsen var opdaget — ikke mere end en halv Time efter — og der havde han fundet, det troede han i det mindste, Aftryk af Morderens højre Fod paa den vaade, fedtede Stenbro.

Aftrykket af en gammel slidt Gummisaal, stod der i Bladet. Samtidig indrømmede han ogsaa — den specielle Detektiv var nemlig en yderst hæderlig Mand og havde ikke saa faa Spalter at fylde i det foretagsomme Blad, der havde engageret ham — at der var Tusinder af Gummisaaler, der gik rundt i Londons Gader...

Da Fru Bunting kom til dette Sted, saa hun op, og der kom et lille, sygt Smil om hendes smalle fastlukkede Læber. Ja, det var sandt — det om Gummisaalerne. Der var Tusinder af dem i London nepop paa denne Tid. Hun følte sig taknemlig mod den specielle Detektiv, fordi han havde slaaet det fast.

Artiklen sluttede med følgende Ord:

„I Dag vil der blive afholdt Ligskue i Anledning af Dobbeltmordet for ti Dage siden. Efter min Mening vilde det være heldigt, om der straks kunde foretages en Forundersøgelse. Jeg mener paa selve den Dag, hvor et nyt Mord bliver opdaget. Kun paa den Maade vilde det være muligt at veje og sigte de Vidnesbyrd, der aflægges af Publikum i Almindelighed. Er der først gaaet en Uge eller mere, og disse samme Folk er blevet forhørt og krydsforhørt privat af Politiet, saa har deres Indtryk faaet Tid til at udviskes og er blevet haabløst forvirrede. Ved denne sidste Lejlighed synes der ikke at være Tvivl om, at forskellige Personer, i alt Fald to Kvinder og en Mand, virkelig saa Morderen skynde sig bort fra det Sted, hvor han havde begaaet sin hæslige Forbrydelse. Ligskuet i Dag vil derfor muligvis blive af største Betydning. I Morgen haaber jeg, jeg kan give mine Læsere en Beretning om det Indtryk, jeg fik af Forhøret og af det, der kommer frem under Retshandlingen.“

Fru Bunting var blevet ved at læse. Hun bladede den store

Avis igennem, indtil hun ved Foden af en af de ti Spalter, der var viet Hævneren og hans Forbrydelser, fandt, hvad hun søgte, og tilfreds pustede ud.

Det, Fru Bunting havde set efter og til sidst fundet, var Tiden for det Ligskue, der skulde afholdes samme Dag. Det var et underligt Tidspunkt, de havde valgt Kl. 2 om Eftermiddagen, men for Fru Bunting var det saa bekvemt, som tænkes kunde.

Kl. 2, eller rettere sagt Kl. 1½, havde Pensionæren faaet sin Frokost, og naar hun skyndte sig lidt, kunde hun og Bunting være færdige med Middagen kort efter. Og Daisy kom ikke før efter Te.

Hun rejste sig op af Lænestolen og sagde hurtigt og hæst: „Jeg tror alligevel, du har Ret, at jeg skal gaa til en Doktor, Bunting. Jeg tror, jeg gaar nu i Eftermiddag.“

„Vil du ikke have, jeg skal gaa med?“ spurgte han.

„Nej, det vil jeg ikke. Jeg vilde slet ikke gaa derhen, hvis du skulde med.“

„Har du ondt noget Sted,“ spurgte han og stirrede paa hende med et Udtryk af oprigtig Deltagelse i sit fede, flegmatiske Ansigt.

„Ja,“ sagde hun kort, „jeg har ondt i mit Hoved, i Nakken. Og jeg er næsten aldrig rask. Det bliver værre ved den mindste Sindsbevægelse.“

Hun fortsatte lidt nervøst: „Lov mig, at du ikke gaar ud, jeg kunde ikke lide, Huset skulde staa tomt. Hr. Sleuth vilde blive ubehagelig berørt, hvis det ringede imens.“

„Jeg skal ikke gaa nogen Steder, det behøver du ikke at være bange for, Ellen. Ikke mens du er ude.“

„Heller ikke, hvis det varer lidt længe, Bunting?“

„Næ, du kan være ganske rolig. Naturligvis varer det længe, hvis det er din Mening at gaa til den Doktor ved Ealing.“

Han saa spørgende paa hende, og Fru Bunting nikkede. Det var dog altid bedre kun at nikke end at sige noget, der ikke var sandt.

XVIII.

Mon Bunting nogen Sinde havde været til et Ligskue. Hun havde stor Lyst til at spørge ham. Men hvis hun spurgte ham nu, saa kunde han gerne gætte, hvor hun havde i Sinde at gaa hen.

Og mens hun gik og klædte sig paa inde i sit Sovekammer, rystede hun paa Hovedet — nej, saadan noget vilde aldrig falde Bunting ind. Han vilde aldrig tænke sig Muligheden af, at hun løj.

Havde hun altsaa virkelig løjet? Det var jo hendes Mening at gaa til Doktoren, naar Ligskuet var forbi — hvis der da blev Tid til det. Hun tænkte med nogen Bekymring paa, hvor længe vel saadan et Ligskue kunde vare.

I dette Tilfælde, hvor der var saa lidt at holde sig til, vilde det hele sikkert blive en ren Formsag og derfor hurtig være forbi.

Hun vidste paa en Prik, hvad hun vilde der. Hun vilde høre deres Vidnesbyrd, som mente, de havde set Morderen, da han forlod det Sted, hvor hans Ofre laa og svømmede i deres Blod. Hun var fuld af en pinlig, hemmelig, voldsom Nysgerrighed efter at høre, hvordan de, der vidste saa god Besked, vilde beskrive Hævnerens Ydre. Der maatte naturligvis være en Mængde Mennesker, der havde set ham, for, som Bunting Dagen i Forvejen havde sagt til unge Chandler, Hævneren var jo ikke noget Spøgelse. Han var et levende Menneske, der havde et eller andet Skjulested, hvor han var kendt, og hvor han tilbragte Tiden mellem sine Forbrydelser.

Da hun kom ind i Dagligstuen igen, blev Bunting slaaet af hendes Blegthed.

„Ja, Ellen, det er rigtignok paa Tiden, du gaar til en Doktor. Du ser ud, som om du skulde til Begravelse. Jeg tror, jeg vil følge dig til Stationen. Du tager jo med Toget, ikke med Omnibussen, vel? Det er en forfærdelig lang Vej til Ealing, ved du nok.“

„Ja, du er saamænd en nydelig én! Der gaar du hen og bryder det højtidelige Løfte, som du har givet mig for to Minuter siden!“ Men hendes Tone var ikke uvenlig, bare trist og ængstelig.

Og Bunting hang med Næbbet. „Ja, det er sandt nok. Jeg havde nær glemt, der var noget, som hed Pensionæren. Men tror du nu ogsaa, det gaar, Ellen? Du kunde da vente til i Morgen og tage Daisy med.“

„Jeg holder mest af at passe mine egne Sager og passe dem, som jeg synes, og ikke som andre synes,“ vrissede hun. Men saa tilføjede hun i en venligere Tone, for Bunting saa virkelig bekymret ud, og hun havde det ogsaa langt fra godt: „Det skal nok gaa, min Ven. Du skal ikke være urolig for min Skyld.“

Da hun vendte sig og gik hen til Døren, trak hun det sorte Sjal, som hun havde taget oven paa sin lange Kaabe, tættere sammen om sig.

Hun skammede sig, skammede sig ganske umaadelig over at narre saa god og omhyggelig en Mand. Men hvad skulde hun gøre. Hun kunde jo ikke dele den Byrde med den stakkels Bunting. Det var jo nok til at gøre en Mand forstyrret i Hovedet. Selv hun havde sommetider paa Fornemmelsen, at nu kunde hun ikke holde det ud længer, at hun vilde give Alverden for at kunne fortælle ligegyldigt hvem, hvad det var for en Mistanke, hun gik og bar paa og inderst inde frygtede var sand.

Men den friske Luft udenfor gjorde hende godt. Hun havde været altfor lidt ude de sidste Par Dage, for hun havde haft en sygelig Rædsel for at forlade Huset, saa der ingen var til at forsvare det, og hun vilde ogsaa meget nødig, at Bunting skulde have noget med den Logerende at gøre.

Da hun kom til Nedgangen til den underjordiske Bane, standsede hun. Hun kunde komme paa to Maader til Sct. Pancras, med Omnibus eller med Tog. Hun bestemte sig for det sidste. Men før hun gik ned ad Trappen, faldt hendes Blik paa Eftermiddagsbladenes Plakater, der laa og flød paa Gaden.

Ordet Hævneren stirrede hende i Møde med fede Typer. Fru Bunting trak Sjalet endnu lidt tættere sammen om sig, mens hun stod og saa ned paa Plakaterne. Hun havde ikke Lyst til at købe en Avis, som der var mange rundt omkring hende, der gjorde. Hendes Øjne sved endnu efter den megen uvante Læsning af den smaat trykte Avis, som Bunting holdt.

Endelig besluttede hun sig da til at gaa ned til den underjordiske Station.

Og hernede havde Fru Bunting i en ualmindelig Grad Lykken med sig.

I den tredie Klasses Kupé, hun kom ind i, var der tilfældigvis ikke andre end en Politimand. Og da Toget havde sat sig i Gang, tog hun Mod til sig og spurgte ham om det, hun snarest mulig maatte se at faa Rede paa.

„Maaske De kunde sige mig,“ sagde hun sagte, „hvor det er, der afholdes Ligskue —“ hun vædede Læberne og tilføjede: „i Nærheden af Kings Cross?“

Manden vendte sig og saa opmærksomt paa hende. Hun saa aldeles ikke ud, som hun hørte til den Slags, der gaar til et Ligskue bare for sin Fornøjelse. Han var Enkemand og syntes

straks godt om hendes pæne sorte Kaabe og Nederdel og den kyseformede Hat, der indrammede hendes blege, fine Ansigt.

„Jeg er selv paa Vejen derhen,“ sagde han venlig, „saa De kan følge med mig. Der er jo det store Ligskue i Hæverens Sag i Dag, saa jeg tænker, de har maattet ordne sig paa anden Maade end med de — hm — mere almindelige Tilfælde.“ Og da hun saa uforstaaende paa ham, fortsatte han: „Der vil blive en Masse Mennesker ved dette Ligskue — en Mængde med Billetter, der skal skaffes Plads til, for ikke at tale om Publikum.“

De gik ud. Og hvor var det dog dejligt at have én med sig, at have en beslutsom Mand i Uniform til at tage sig af én. Og dog syntes Fru Bunting, der blev ved at være noget underlig uvirkeligt over det hele.

„Han skulde bare vide, hvad jeg ved,“ sagde hun den ene Gang efter den anden til sig selv, mens hun gik lille og let ved Siden af den store, svære Politimand.

„Det er ikke ret langt — knap tre Minutter,“ sagde han pludselig. „Jeg gaar vel ikke for rask for Dem?“

„Næ, slet ikke. Jeg er en god Fodgænger.“

Saa drejede de om et Hjørne og kom lige ind i en tæt pakket Menneskevrimmel, der alle, Mænd og Kvinder, stod og stirrede paa en lille Dør, der sad dybt inde i en høj Mur.

„Det er vist bedre, De tager min Arm,“ foreslog Politimanden. „Gør Plads der foran!“ raabte han myndigt, og saa førte han hende igennem de tæt pakkede Rækker, der aabnede sig ved Lyden af hans Stemme og ved Synet af hans Uniform.

„Det var nok et Held, at De traf mig,“ sagde han smilende. „De var da aldrig kommet igennem alene. Og det er slet ikke nogen rar Mængde at give sig i Lag med!“

Den lille Dør aabnedes ganske lidt, og de befandt sig nu paa en snæver, flisebelagt Sti, der førte ind i en firkantet Gaard, hvor der opholdt sig et Par Mænd, der stod og røg.

Før Fru Buntings nye Ven førte hende ind i Bygningen, der laa bag i Gaarden, tog han sit Ur op og saa paa det.

„Der er tyve Minutter, til de begynder,“ sagde han. „Der er Lighuset,“ han pegede med Tommelfingeren paa en lav Udbygning til højre i Gaarden. „Havde De Lyst til at gaa ind og se dem?“ hviskede han.

„Nej, nej!“ udbrød hun aldeles forfærdet. Og han saa med Sympati og med stigende Ærbødighed ned paa hende. Saadan en pæn, honnet Kone, hun var. Hun var ikke kommet herhen drevet af en sygelig Trang til at stikke sin Næse i den Slags

Ting, men fordi hun ansaa det for sin Pligt at gøre det. Han anslog hende til at være Svigerinde til et af Hævnerens Ofre.

De gik ind i et stort Værelse, der nu var fuldt af Mænd, der stod og snakkede dæmpet, men optaget og ivrigt.

„Det er vist bedst, De sætter Dem ned her,“ sagde han venligt og førte hende hen til en af de Bænke, der stod ud fra de hvidtede Vægge, „medmindre De hellere vil være, hvor Vidnerne er?“

Men igen svarede hun afværgende: „Nej, nej.“ Og lidt efter kom det med noget Besvær: „Skulde jeg mon ikke gaa ind i Retssalen nu, ellers bliver der vel fuldt.“

„De kan være ganske rolig,“ sagde han smilende, „jeg skal nok skaffe Dem en god Plads. Jeg er nødt til at gaa lidt nu, men jeg skal komme tilbage i rette Tid og tage mig af Dem.“

XIX.

Fru Bunting syntes, hun havde siddet der en Evighed, da hendes uniformerede Ven et Kvarters Tid efter kom tilbage.

„Nu er det bedst, vi gaar ind,“ hviskede han, „det varer ikke længe, inden de begynder.“

Hun fulgte efter ham ud i en Gang, op ad nogle stejle Stentrapper og saa ind i Retssalen.

Det var et stort, lyst Rum, der mindede lidt om et Kapel, især paa Grund af det Galleri, der øjensynlig var bestemt for Publikum, og som løb langs Halvdelen af Lokalet og nu var stuvende fuld af Folk.

Fru Bunting kastede et frygtsomt Blik op til de tætte Rækker af Ansigter. Havde hun ikke været saa heldig at træffe den Mand, hun nu fulgte bagefter, saa havde hun maattet prøve at bane sig Vej selv. Og det vilde ikke være lykkedes hende. De Folk deroppe, de var stormet ind i samme Øjeblik, Døren blev aabnet, de havde skubbet og maset sig frem med en Hensynsløshed, som hun ikke havde kunnet præstere.

Der var et Par enkelte Kvinder iblandt. De hørte ikke til samme Klasse, men lignede hinanden i deres Trang til Sensation og deres Evne til at komme ind, hvor de vilde ind. Men den store Majoritet af dem, der stod deroppe, var Mænd, der ogsaa hørte til alle mulige Klasser i London.

Midten af Lokalet lignede en Arena og var sænket to—tre Trin under Galleriet. Lige i Øjeblikket var der ikke ret mange

Mennesker. Der var kun optaget paa de Bænke, hvor Juryen havde sin Plads. Lidt fra dem, lukket inde i noget, der lignede en stor Kirkestol, stod syv Personer, tre Kvinder og fire Mænd.

„Kan De se Vidnerne?“ hviskede Politimanden og pegede paa dem. Han antog, hun kendte en af dem godt, men om saa var, viste hun det i alt Fald ikke.

Imellem Vidnerne, midt for i det store Rum var en lille Forhøjning, hvor der stod en Pult og en Lænestol. Fru Bunting gættede rigtignok, at det var der, Rigsadvokaten skulde sidde. Til venstre for Forhøjningen var Vidne-Lukaf'et, der ogsaa var hævet betydeligt op over Juryen.

Fru Bunting saa sig ængstelig om og havde en Følelse af, at hun sikkert vilde dø, hvis det nogen Sinde skulde overgaa hende at blive sat ind i den underlige Baas, og hun stirrede fuld af oprigtig Deltagelse over paa den Bænk, hvor de syv Vidner sad.

Et Øjeblik var alle Øjne i Lokalet rettet mod Fru Bunting, men det varede ikke længe, før de, der havde stirret saa forslugent paa hende, indsaa, at hun ikke havde noget med Sagen at gøre. Hun var der øjensynlig bare som Tilskuer, en mere begunstiget Tilskuer, der havde „En Ven i Retten“ og derfor kunde sidde og have det behageligt i Stedet for at staa op og blive klemt.

Først gav Rigsadvokaten — en Mand, der saa dygtig ud, men ikke var saa gammel, som Fru Bunting syntes, han burde være for at indtage en saa vigtig Stilling paa saa vigtig en Dag — en lille Oversigt over Hævnerens hemmelighedsfulde og, oprørende Forbrydelser.

Hun lyttede anspændt efter alt, hvad han sagde, ventede hele Tiden, at det Ord, den Sætning skulde komme, der enten befriede hende for hendes hemmelige Angst eller bekræftede den. Men der kom hverken et Ord eller en Sætning.

Og dog, da han var lige ved Slutningen af sin lange Tale, kom der en Sætning, der maaske betød noget og maaske ikke.

„Det er mig en Glæde at kunne sige, at vi haaber i Dag at opnaa Vidneudsagn, der hurtigt kan føre til Paagribelsen af den Misdæder, der har begaaet og stadigvæk begaar disse uhyggelige Forbrydelser.“

Fru Bunting stirrede ubehageligt berørt op paa det bestemte, skarpe Ansigt. Hvad mon han mente med det? Var der noget nyt Vidnesbyrd — som f. Eks. Joe Chandler ikke kendte noget

til? Hendes Hjerter hoppede i Livet paa hende, for i det samme kom der som Svar paa hendes udtalte Spørgsmaal en tyk, klodset Mand og gik ind i Vidnebaasen, en Politibetjent, som ikke før havde haft Plads mellem de andre Vidner.

Men lidt efter lidt gik hendes Angst over. Det Vidne var bare den Betjent, der havde fundet det første Lig. I en hurtig, forretningsmæssig Tone beskrev han nøjagtig alt, hvad der var hændet ham den kolde, taagede Morgen for ti Dage siden. Der blev vist ham en Plan, og han pegede langsomt og omhyggeligt med en tyk Pegefinger. Det var nøjagtig Stedet — næ, han tog fejl — det var det Sted, hvor det andet Lig havde ligget. Han forklarede undskyldende, at han ikke rigtig havde kunnet holde dem ude fra hinanden — Liget af Johanna Cobbett og Sophy Hurtle.

Og saa afbrød Rigsadvokaten myndigt: „I dette specielle Tilfælde tror jeg nok, vi for en Stund maa betragte de to Mord under ét.“

Efter det gik det lettere for Vidnet. Og efterhaanden som han fortalte paa sin hurtige, ensformige Maade, gik den dødelige Gru, der hvilede over Hævnerens Gerninger, for første Gang op for Fru Bunting i al deres Rædsel. Angst og Samvittighedsnag greb hende om Hjertet.

Indtil dette Øjeblik havde hun ikke skænket Hævnerens drukne Ofre mange Tanker, maaske ikke en eneste. Det var ham, der havde optaget hendes Tanker — ham og dem, der var paa Jagt efter ham. Men nu? Nu var hun ulykkelig og elendig over at være kommet herhen. Hun var bange for, hun aldrig kunde faa det Billede, Politibetjenten havde fremmanet, ud af sit Sind eller ud af sin Erindring.

Nu blev der et almindeligt Røre i hele Salen, for Politibetjenten havde forladt Vidnebaasen, og en af de kvindelige Vidner blev ført derhen i Stedet for.

Efter at Vidnet med tonløs Stemme havde gentaget den højtidelige Edsformular, begyndte hun paa sin Historie. Paa én Gang gik det op for Fru Bunting, at det var den Kvinde, der paastod, hun havde set Hævneren fra sit Sovekammervindue. Hun blev mere sikker, efterhaanden som hun talte, og beskrev nu, hvordan hun havde hørt et langtrukket, kvalt Skrig, der havde vækket hende af en dyb Søvn, saa hun var sprunget ud af Sengen og styrtet hen til Vinduet.

Rigsadvokaten saa ned paa noget, der laa paa hans Skrivebord. „Lad mig se! Her er Planen. Ja — det er vel saa-

dan, at Huset, De bor i, vender ud mod det blinde Stræde, hvor de to Forbrydelser blev begaaet?"

Saa fulgte en hurtig Diskussion. Husets Façade vendte ikke ud mod Strædet, men derimod Vidnets Sovekammervindue.

„Det er en Forskel, der ingen Rolle spiller,“ sagde Rigsadvokaten fortrædelig. „Fortæl os nu saa klart og hurtig som mulig, hvad De saa, da De stod henne ved Vinduet. Trods den Taage, alle er enige om, det var, siger De jo, De saa ham ganske tydelig, da han gik et Par Meter lige under Deres Vindue. Vær nu saa god at prøve at fortælle os, hvordan han saa ud. Hvad Slags Hat havde den Mand paa, da De saa ham skynde sig ud af Passagen.“

„Det var en sort Hat,“ sagde Vidnet langt om længe med en rusten, ængstelig Stemme.

„Ja, en sort Hat altsaa. Og saa Frakken, var De i Stand til at se, hvad Slags Frakke han havde paa?“

„Han havde ingen Frakke paa,“ sagde hun bestemt. „Slet ingen Frakke. Jeg husker det ganske tydelig. Jeg syntes, det var saa underligt, fordi det var saa koldt. — Alle, der havde en Frakke, vilde da tage den paa i saadant et Vejr.“

Langt mere Tiltro vakte det næste Vidnes Beretning.

Det var en ældre Kone, der saa mere stiltfærdig ud og var klædt i en pæn sort Kjole. Hun var gift med en Nattevagt i et af de store Magasiner, der laa et Hundrede Meter fra den Passage, hvor Mordene var begaaet. Hun var gaaet ud for at bringe sin Mand noget Mad, som han altid fik ved Ettiden. Og hun havde saa mødt en Mand, der trak Vejret hurtigt og gik meget rask. Han havde tiltrukket sig hendes Opmærksomhed, dels fordi hun meget sjældent mødte nogen paa den Tid af Natten, og dels fordi hans Ydre og hans Væsen var saa besynderlige.

Fru Bunting, der opmærksomt hørte efter, forstod, at det især var paa dette Vidnes Udsagn, at den officielle Beskrivelse var grundet — den Beskrivelse, det havde været saadan en Lettelse for hende at læse.

Dette Vidne talte roligt og sikkert, og hendes Beskrivelse af den Avispapirspakke, Manden havde haft, var fuldstændig klar og tydelig.

„Det var en pæn Pakke med et Baand om,“ sagde hun.

Hun havde fundet det paafaldende af en velklædt ung Mand at gaa med saadan en Pakke — det var det, der gjorde, hun havde bidt Mærke i det, men da man gik hende nærmere paa Klingen, maatte hun indrømme, at det havde været meget

taaget, saa taaget, at hun havde været bange for at tage fejl af Vejen, skønt hun kendte den ud og ind.

Da den tredje Kvinde kom ind i Baasen og under Suk og Taarer fortalte om sit Bekendskab med en af de dræbte, med Johanna Cobbett, gik der en deltagende Bevægelse gennem Mængden. Men hun havde intet at sige, der kunde kaste nyt Lys over Undersøgelsen. Hun maatte modstræbende indrømme, at „Anny“ vilde have været saadan en sød, respektabel ung Kone, hvis det ikke havde været for det Drikkeri.

Forhøret over hende blev afsluttet saa hurtigt som mulig og ligeledes over det næste Vidne, Johanna Cobbetts Mand. Han saa ud som en meget skikkelig og ordentlig Mand og var ansat i et stort Forretningshus ved Croydon. Han lod til at være meget betaget af Situationen. Han havde ikke set sin Kone i to Aar og havde ikke hørt fra hende i seks Maaneder. Før hun begyndte at drikke, havde hun været en fortræffelig Kone og Moder ogsaa.

For alle, der havde et Hjerte eller Evne til at forstaa et andet Menneske, fulgte nu fem pinlige Minutter til. Det var, da den myrdede Kvindes Fader kom ind i Baasen. Han havde hørt senere fra sin ulykkelige Datter end hendes Mand, men kunde naturligvis intet sige om Morderen eller Mordet.

En Vinstuevært, der havde serveret Drikkevarer for begge Kvinderne, lige før Vinstuen skulde lukkes, fik en temmelig ublid Behandling. Han var gaaet op i Baasen med en flot Mine paa, men saa flov og nedslaaet ud, da han forlod den.

Saa forefaldt der en meget dramatisk og fuldkommen uventet Begivenhed. Det var noget af det, Aftenbladene til stor Forargelse for Fru Bunting gjorde mest ud af. Men hverken Rigsadvokaten eller Juryen — og det var dog de Folk, der betød noget — lagde videre Vægt paa det.

Der var blevet en Pavse. Alle syv Vidner var blevet afhørt, og en Herre i Nærheden af Fru Bunting hviskede: „Nu kommer Dr. Gaunt. Han har været med ved hver eneste større Mordsag i de sidste tredive Aar. Han har sikkert noget interessant at sige. Det er nærmest for at høre ham, at jeg er gaaet herhen.“

Men før Dr. Gaunt havde faaet Tid til at rejse sig op fra sin Stol, der stod tæt ved Rigsadvokaten, blev der Bevægelse henne blandt Publikum eller rettere sagt blandt de Tilhørere, der stod i Nærheden af den lave Trædør, som adskilte Galleriet fra den Del af Lokalet, der var forbeholdt Retten.

Betjenten nærmede sig med en undskyldende Mine Rigsadvokaten og rakte ham en Konvolut. Og igen blev der i samme Øjeblik fuldkommen stille i Retten.

Med en noget misfornøjet Mine aabnede Rigsadvokaten Konvolutten. Han saa paa det lille Ark Brevpapir, der laa indeni. Saa saa han op.

„Hr. —“ han saa ned igen. „Hr. — er det ikke Cannot?“ sagde han tvivlende, „maa komme herhen.“

En pæn gammel Herre i en flot Frakke med Pelskrave og et frisk, rødmosset Ansigt og hvidt Kindskæg blev ført fra den Plads, hvor han havde staaet blandt Publikum, hen til Vidnebaasen.

„Dette er lidt udenfor Reglen, Hr. Cannot,“ sagde Rigsadvokaten strengt. „De burde have sendt mig denne Billet, før Forhøret begyndte. Denne Herre,“ sagde han henvendt til Juryen, „meddeler mig, at han har noget af yderste Vigtighed at aabenbare i Forbindelse med vor Undersøgelse.“

„Jeg har holdt mig tilbage — jeg har gemt, hvad jeg ved, i mit eget Bryst —“ begyndte Hr. Cannot med bævende Stemme, fordi jeg nærer en sand Rædsel for Pressen! Jeg vidste, at saasnart jeg aabnede Munden selv til Politiet, vilde mit Hus blive belejret af Reportere og Avisfolk.“

Han aflagde derpaa Eden med en Alvor og Værdighed, der overgik de fleste af de andres.

„Jeg vil henvende mig til Juryen,“ begyndte han.

„Det vil De aldeles ikke,“ afbrød Rigsadvokaten ham. „De vil have den Godhed at høre paa mig. De forsikrer i Deres Brev, at De ved, hvem —“

„Hævneren er,“ indskød Hr. Cannot rask.

„Hvem Udøveren af disse Forbrydelser er. Og De erklærer videre, at De mødte ham selv den Nat, hvor han havde begaaet de Mord, vi nu er i Færd med at undersøge?“

„Ja, det erklærer jeg,“ sagde Hr. Cannot fast.

„Jeg var hos en døende Ven og maatte igennem en Del af Regents Park. Og der var det, at et besynderligt udseende Individ standsede mig og gav sig til at tale med mig.“

Fru Bunting tog sig uvilkaarlig til Hjertet. Hun blev grebet af en forfærdelig Angst.

„Jeg maa ikke besvime,“ sagde hun til sig selv, „jeg maa ikke, jeg maa ikke. Hvad i Alverden er der i Vejen med mig? Hun tog sin Lugteflaske op og snusede den stærke Ammoniakluft helt ned i Lungerne.“

„Det var en fæl, udtæret Mand, denne Fremmede, med et besynderligt Udtryk i Ansigtet. Han saa ud til at være et dannet Menneske, saadan hvad man i Almindelighed forstaar ved en Gentleman. Hvad der først tiltrak sig min Opmærksomhed var, at han gik og talte højt med sig selv — det lød, som han gik og sagde Vers frem. Jeg forsikrer Dem paa Ære, jeg tænkte ikke det mindste paa Hævneren. Oprigtig talt troede jeg nærmest, det var en stakkels Sindssyg, der var sluppet væk fra sin Vogter.

Det var en taaget Nat, dog ikke saa taaget den Gang som senere. Og ligesom vi gik forbi hinanden, jeg og den Mand, der talte højt med sig selv — saa standsede han i Stedet for at gaa videre og vendte sig om imod mig. Jeg blev saa underlig og uhyggelig til Mode, saa meget mere, som han havde et vildt, vanvittigt Udtryk i Ansigtet. Jeg sagde til ham saa rolig, jeg kunde: „En meget taaget Nat!“ Og han svarede: „Ja — ja, det er en taaget Nat, en Nat, der er som skabt for Mørkets og Frelsens Gerninger.“ En højst mærkværdig Sammenstilling denne: Mørkets og Frelsens Gerninger! Han gik et lille Stykke ved Siden af mig, saa gik han over paa den anden Side og forsvandt i Taagen.“

„Det er godt,“ sagde Rigsadvokaten venligt. „Jeg takker Dem, Hr. Cannot, fordi De kom her og meddelte os, hvad De øjensynligt anser for meget vigtigt.“

Da Hr. Cannot gik ned fra Vidnebaasen, vendte han sig om og saa op til Kronens Repræsentant og gjorde Mine til at ville sige noget. Der var en Del Snakken og Støj, men Fru Bunting hørte ganske tydelig, hvad han sagde:

„En Ting har jeg glemt, der maaske kan være af Vigtighed. Manden havde en Taske — en temmelig lys Lædertaske, i venstre Haand. Saadan en Taske, som meget vel kunde indeholde en Kniv med et langt Skaft.“

Fru Bunting saa hen til Reporterernes Bord. Hun kom pludselig til at tænke paa, at hun havde fortalt Bunting, at Hr. Sleuths Taske var forsvundet. Og der kom en Følelse af overstrømmende Taknemmelighed op i hende, for ikke en eneste af Reporterne ved det lange Bord med Blæklatterne havde skrevet Hr. Cannots sidste Bemærkning ned. Der var ingen af dem, der havde hørt den.

Saa rakte det sidste Vidne igen Haanden op for at paakræve Opmærksomhed, og der blev igen Stilhed i Retten.

„Et Ord endnu,“ sagde han med dirrende Stemme, „maa

jeg udbede mig en Siddeplads Resten af Forhøret. Jeg ser, der er Plads paa Vidnebænken.“ Og uden at afvente Tilladelse gik han med smaa raske Skridt derhen og satte sig ned.

Fru Bunting saa forskrækket op. Hendes Ven, Politimanden bøjede sig over hende.

„Mon De ikke helst vil gaa nu?“ sagde han indtrængende. „De bryder Dem vel næppe om at høre det lægekyndige Vidne. Det er altid lidt pinligt for en Kvinde at høre paa. Og der bliver en forfærdelig Trængsel, saa snart Forhøret er forbi. Nu derimod kunde jeg skaffe Dem ud i Ro og Mag.“

Hun rejste sig og trak sit Slør ned over Ansigtet og fulgte ham lydig.

Ned ad Stentrappen gik de og gennem den store, nu tomme Forhal.

„Jeg følger Dem ud ad Bagvejen,“ sagde han. „De er nok træt nu og kan trænge til at komme hjem og faa en Kop varm Te.“

„Jeg ved ikke, hvordan jeg skal takke Dem!“ Hun havde Taarer i Øjnene og rystede af Sindsbevægelse. „De har rigtig nok været god imod mig.“

„Aa, det er ikke noget at tale om,“ sagde han kejtet, „det var nok temmelig drøjt for Dem at komme igennem, ikke sandt?“

XX.

Det var ikke blevet ret sent, for Ligskuet var begyndt lige paa Slaget, men Fru Bunting følte, at ingen Magt i Verden skulde faa hende til at gaa til Ealing. Hun følte sig fuldkommen udmattet og uden en Tanke i Hovedet.

Som en gammel, gammel Kone begyndte hun langsomt og sagte at liste hjemad. Hun havde en Fornemmelse af, at hun vilde have bedre af at blive ude i den friske Luft end at køre med Toget. Saa blev det Øjeblik ogsaa skudt lidt ud, som hun saa hen til med Angst og Ubehag, det Øjeblik, hvor hun skulde finde paa en omstændelig Historie om, hvad hun havde sagt til Doktoren, og hvad Doktoren havde sagt til hende.

Som de fleste Mænd og Kvinder af hans Klasse interesserede Bunting sig uhyre for andre Folks Daarligheder, saa meget mere, som han selv var i Besiddelse af et fortræffeligt Helbred. Han vilde ligefrem føle det som en Fornærmelse, hvis Ellen

ikke fortalte ham alt, hvad der var sket, hvert Ord Doktoren havde sagt til hende.

Paa Hjemvejen syntes hun ikke, hun kunde gaa forbi et eneste Gadehjørne eller en eneste Beværtning, hvor der ikke stod ivrige Dreng, der raabte med den sidste Udgave af Eftermiddagsbladene og solgte dem til lige saa ivrige Købere. „Ligskuet over Hævnerens Ofre“, brølede de. „Alle de sidste Vidneudsagn!“ Et Sted, hvor der paa Fortovet laa en hel Bunke Avisplakater, der blev holdt fast med Sten, standsede hun og saa paa dem. „Vidneafhøringer! Fuldstændig Beskrivelse.“ Og paa en anden Plakat stod det ironiske Spørgsmaal: „Kender du ham?“

Da dette spøgefulde Spørgsmaal med kæmpemæssige Bogstaver stirrede op paa Fru Bunting, blev hun syg og svimmel — saa daarlig, at hun gjorde, hvad hun aldrig i sit Liv havde gjort før. Hun gik ind paa en Beværtning, lagde ti Øre paa Disken og bad om et Glas koldt Vand og fik det.

Mens hun gik ned ad Gaden, hvor Lygterne nu var tændt, tænkte hun uafsladeligt, ikke paa det Ligskue, hun lige kom fra, heller ikke paa Hævneren selv, men paa hans Ofre.

Gysende saa hun for sig de to kolde Legemer, der laa i Lighuset. Hun syntes ogsaa, hun kunde se det tredje Legeme, der skønt det var koldt, dog maatte være varmere end de to andre, for i Gaar paa denne Tid havde Hævnerens sidste Offer endnu været i Live, den Stakkel — baade levende og ualmindelig munter og forstandig havde hun været, efter hvad en af hendes Veninder, der allerede var blevet interviewet, havde sagt.

Indtil nu havde Fru Bunting ikke gaaet noget igennem med at forestille sig Hævnerens Ofre. Men nu forfulgte og plagede de hende. Træt og trist tænkte hun paa, om denne nye Rædsel nu skulde føjes til den Angst, der var over hende baade ved Dag og ved Nat.

Da hun naaede saa langt, at hun kunde se sit Hus, følte hun sig mere lettet. Det smalle, lille, graa Hus, der paa begge Sider stødte op til Huse, der lignede det paa en Prik, kun at den lille Strimmel Jord foran dem ikke var saa pænt holdt, det saa ud, som om det kunde og ogsaa vilde vaage over en hvilken som helst Hemmelighed.

Et Øjeblik i alt Fald gled Hævnerens Ofre ud af hendes Bevidsthed. Hun tænkte ikke mere paa dem. Alle hendes Tanker var rettet paa Bunting og Hr. Sleuth. Hvad mon der var sket i hendes Fraværelse — mon Pensionæren havde ringet,

og hvordan mon Bunting var kommet ud af det med ham og han med Bunting?

Hun gik op ad den lille flisebelagte Sti, tung og træet, men dog med en behagelig Følelse af at komme hjem igen til sig selv. Saa saa hun, at Bunting maatte have staaet og kigget efter hende bag Gardinerne, for inden hun kunde faa banket eller ringet, havde han lukket Døren op for hende.

„Jeg var begyndt at blive helt bange for dig,“ udbrød han. „Skynd dig nu lidt og kom ind, Ellen. Du maa jo være helt ødelagt af Træthed, saadan et Vejr er det, og saa lidt du plejer at være ude. Jeg haaber da, du traf den Doktor?“ Han saa kærligt og ængsteligt paa hende.

Saa fik Fru Bunting pludselig en god Idé.

„Næ,“ sagde hun langsomt, „Doktor Evans var ikke hjemme. Jeg ventede og ventede, men han kom ikke. Det var min egen Skyld,“ tilføjede hun hurtig. Selv i saadan et Øjeblik, sagde hun til sig selv, havde hun nok paa en Maade Ret til at lyve for sin Mand, men absolut ingen Ret til at bagtale den Doktor, der havde været saa god imod hende for mange Aar siden. „Jeg burde have sendt ham et Kort i Gaar Aftes,“ sagde hun. „Naturligvis var det taabeligt af mig at gaa hele den Vej, uden at ane, om jeg traf ham hjemme eller ej. En Doktor maa gaa ud til Folk paa alle Tider af Dagen, det kan man jo nok forstaa.“

„Jeg vil da haabe, de gav dig en Kop Te?“ sagde han.

Igen betænkte hun sig lidt, mens hun overvejede Sagen. Hvis Doktoren havde en flink, omhyggelig Pige, saa vilde hun ganske sikkert have budt hende en Kop Te, især hvis hun havde fortalt, at hun var en af hans gamle Patienter.

Saa valgte hun følgende Udvej:

„Jeg blev budt Te, Bunting,“ sagde hun med træet, svag Stemme, „men jeg syntes ikke, jeg havde nogen Lyst til den den Gang. Men hvis du vil lave mig en Kop nu heroppe paa Gassen, saa skal du have mange Tak.“

„Ja, det manglede bare,“ sagde han ivrig. „Kom nu ind og sæt dig ned, min Ven. Behold Overtøjet paa, til du har faaet din Te, saa kan du jo altid tage det af bagefter.“

Hun gjorde, som han sagde.

„Hvor er Daisy,“ spurgte hun pludselig. „Jeg troede, Pige-barnet maatte være her, naar jeg kom hjem.“

„Hun kommer slet ikke i Dag,“ sagde Bunting med et pudsigt, underfundigt Smil.

„Har hun da telegraferet?“ spurgte Fru Bunting.

„Nej. Unge Chandler var her og fortalte mig det. Han har været derovre, og hvad synes du, Ellen, det er lykkedes ham at blive gode Venner med Margaret! Ja, hvad den Kærlighed egentlig kan udrette! Han gik jo derhen for at hjælpe Daisy hjem igen med hendes Haandkoffert, ved du, og saa fortalte Margaret ham, at hendes Frue havde sendt hende nogle Penge til at gaa i Teatret for, og min Sandten, om hun ikke spurgte Joe, om han vilde gaa med dem i Aften — med hende og Daisy — til Julerevyen. Har du hørt Mage i dit Liv?“

„Ja, det var jo morsomt for dem,“ sagde Fru Bunting aandsfraværende. Hun var glad for at tænke paa noget andet end sig selv. „Men naar kommer Pigebarnet da hjem?“ spurgte hun utaalmodig.

„Ja, det lader til, at Chandler ogsaa er fri i Morgen tidlig — baade i Aften og i Morgen tidlig. Hele Natten har han Tjeneste, men han foreslaar at gaa over og hente Daisy, saa hun kan være hjemme ved Middagstid. Hvis det da passer dig, Ellen?“

„Ja, det er udmærket,“ sagde hun. „Jeg skal saamænd ikke misunde Pigebarnet hendes Smule Fornøjelse. Man er jo kun ung én Gang. Naa, har Pensionæren saa ringet, mens jeg var ude?“

Bunting vendte sig om fra Gasapparatet, hvor han stod og ventede paa, at Vandet skulde koge. „Næ,“ sagde han, „tænk dig, Ellen, er det nu ikke grinagtigt, jeg har slet ikke skænket Hr. Sleuth en Tanke. Chandler kom jo, ser du, og fortalte mig alt dette her om Margaret, og vi lo jo, og saa hændte det ogsaa noget andet, mens du var borte, Ellen.“

„Hændte der noget andet?“ sagde hun forskrækket. Hun rejste sig op og gik hen til sin Mand. „Hvad var det, der hændte? Har der været Nogen?“

„Ikke andet end et Bud til mig for at spørge mig, om jeg kunde komme i Aften og varte op ved en ung Dames Fødselsdagsselskab. Paa Hannover-Terrace. En af de andre Opvartere — en af disse ækle Schweizere, der arbejder for ingen Ting — sendte Afbud i sidste Øjeblik, og saa maatte de jo have Bud efter mig.“

Hans ærlige Ansigt skinnede triumferende. Den Mand, der havde overtaget hans gamle Vens Forretning i Baker-Gade, havde hidtil sjoflet Bunting fuldstændig, og det skønt Bunting havde staaet paa Listen Gud ved hvor længe og altid hav-

de gjort sit Arbejde til alles Tilfredshed. Dog havde denne nye Mand aldrig benyttet ham — ikke en eneste Gang.

„Jeg vil da haabe, du forlangte en ordentlig Betaling,“ sagde hans Kone ivrig.

„Ja, jeg gjorde. Jeg gjorde mig temmelig kostbar, og jeg kunde nok se, Fyren var slemt i Vinden — og til Slutning bød han mig da ogsaa to Kroner mere. Og saa slog jeg jo allernaadigst til.“

Mand og Kone tog sig en munter Latter, noget, de ikke havde gjort i lange Tider.

„Du bryder dig vel ikke om, at du bliver alene hjemme? Pensionæren kan man jo ikke regne — han duer ikke til noget — —“

Bunting saa ængstelig paa hende. Han spurgte kun, fordi Ellen i den senere Tid havde været saa underlig og slet ikke lignet sig selv. Ellers vilde det aldrig være faldet ham ind, at hun kunde være bange for at være alene hjemme. Det havde hun været saa tit i den Tid, han havde haft mere at bestille.

Hun stirrede paa ham, forbavset og lidt mistænksom. „Bange? Hvad skulde jeg være bange for?“ spurgte hun. „Jeg har jo aldrig før været bange.“

Mens hun sad og taknemlig nippede til sin varme Te, kom Avisdrengene raabende gennem Gaden.

„Jeg løber lige ud for at se, hvad der kom ud af det Ligskue i Dag,“ sagde Bunting undskyldende. „Desuden kan det jo være, de har et Spor fra den skrækkelige Historie sidste Nat. Chandler var fuld af den — naar han da ikke snakkede om Daisy og Margaret. Han har Tjeneste i Nat, heldigvis ikke før tolv, saa han har mer end Tid nok til at følge de to hjem fra Teatret. Skulde Stykket trække ud, saa han ikke kunde naa at følge dem, vilde han flutte sig med en Vogn og lade dem køre hjem i den.“

„Har han Tjeneste i Nat?“ spurgte Fru Bunting. „Hvorfor det.“

„Du ved jo nok, Hævneren tager dem altid Parvis, om jeg saa maa sige. De har faaet den Idé, at han tager fat igen i Nat. Naa, Joe skal nu ikke være ude længere end fra tolv til fem. Saa gaar han hjem og tager sig en Lur, før han tager over og henter Daisy. Ja, naar man er ung, saa kan man, hvad Ellen?“

„Jeg kan ikke tro, han gaar ud saadan en Nat!“

„Hvad i Alverden mener du?“ sagde Bunting og stirrede

paa hende. Ellen havde sagt det saa underlig, som om hun talte med sig selv, og i saadan en heftig, ophidset Tone.

„Hvad jeg mener!“ gentog hun — og en forfærdelig Angst fik hendes Hjerte til at standse. Hvad var det, hun havde sagt? Havde hun tænkt højt?

„Ja — med at sige, han ikke gaar ud. Selvfølgelig maa han ud. Desuden er Forestillingen jo ogsaa forbi til den Tid. Det vilde saamænd være en nydelig Redelighed, om Politiet ikke vilde gaa ud, fordi det var koldt.“

„Det var — det var Hævneren, jeg tænkte paa,“ sagde Fru Bunting. Hun saa stift paa sin Mand. Hun trængte ligefrem til at sige, hvad der var sandt.

„Hvad tror du, han bryder sig om, om det er varmt eller koldt,“ sagde Bunting i en dyster Tone. „Den Mand har saamænd ikke menneskelig Følelse skabt — undtagen naturligvis Hævnerrighed.“

„Ja, det mener nu altsaa du!“ Hun saa paa ham. Dette farlige Emne øvede en besynderlig Tiltrækning paa hende. Hun kunde ikke slippe det.

„Tror du, det var den Mand, som Kvinden havde set? Den unge Mand, der gik forbi hende med en Avispapirspakke under Armen.“

„Lad mig se,“ sagde han grundende, „mener du hende, der saa ham fra sit Sovekammervindue?“

„Nej, nej. Jeg mener den anden, der var paa Vejen med Mad til sin Mand, der var Nattevagt i et af Stormagasinerne. Hun saa jo meget paalideligere og ordentligere ud end den anden,“ sagde Fru Bunting utaalmodig.

Da hun opdagede sin Mands maalløse Forbavselse, løb det hende koldt ned ad Ryggen. Hvad var det dog, hun stod og sagde? Hun maatte jo være bleven gal! Hun skyndte sig at rejse sig op.

„Naa, her sidder jeg og spilder min Tid med al den Snak i Stedet for at gaa ned og sørge for Pensionærens Aftensmad. Der var en i Toget, der fortalte mig om hende, der trøede, hun havde set Hævneren.“

Uden at vente paa Svar gik hun ind i Sovekammeret, tændte Gassen og lukkede Døren. Et Øjeblik efter hørte hun Bunting gaa ud og købe den Avis, som de begge to havde glemt under deres farlige Samtale.

Da Fru Bunting langsomt stod og tog sin pæne, varme Kaabe

og Sjalet af, kom hun til at gyse af Kulde. Det var ogsaa forfærdelig koldt, unaturlig koldt for denne Aarstid.

Hun saa længselsfuldt hen til Kaminen. Den var gemt bag ved Servanten, men det kunde rigtignok være rart at flytte den af Vejen og faa lidt Ild i Kaminen, især da Bunting skulde ud i Aften. Han maatte jo have sit Kjolesæt paa, og hun holdt nu ikke meget af, at han klædte sig om inde i Dagligstuen. Hun syntes nu en Gang ikke, det hørte sig til. Hvad om hun lagde lidt i herinde i Sovekammeret? Det vilde da altid være en lille Opmuntring for hende at have det lidt varmt, naar han var gaaet.

Fru Bunting vidste nok, hun fik ikke sovet meget den Nat. Hun saa med Ulyst, næsten med Angst paa sin gode, bløde Seng. Der skulde hun altsaa ligge hele Natten og lytte og lytte uden at finde Hvile et Øjeblik.

Hun gik ned i Køkkenet. Alt var parat til Hr. Sleuths Aftensmad, for hun havde ordnet det hele, før hun gik, for ikke at være nødt til at komme hjem, før det passede hende.

Et Øjeblik støttede hun Bakken paa Gelænderet og lyttede. Selv i den pæne, varme Dagligstue, hvor det brændte dejligt i Kaminen, syntes hun Pensionæren maatte fryse, naar han sad ved Bordet fra Morgen til Aften og læste. Men hvad var det for Lyde, hun hørte derinde fra? Hr. Sleuth læste ikke, som han plejede, men gik rastløs op og ned ad Gulvet.

Hun bankede og ventede saa et Øjeblik.

Saa lød der et skarpt Smæk; det var Nøglen, der blev drejet om i Sekretærskabet — det vilde Hr. Sleuths Værtinde have svoret paa.

Der blev en Pavse — saa bankede hun igen.

„Kom ind,“ sagde Hr. Sleuth højt, og saa aabnede hun Døren og kom ind med Bakken.

Da hun havde lagt Dugen paa og sat den varme Ret paa Bordet, gik hun henimod Døren.

„Vil De ikke have, jeg skal komme med lidt mere Kul. Det er en bidende Kulde, og det bliver værre hvert Minut. En skrækkelig Nat at skulle ud i—“ hun saa indtrængende paa ham.

Saa gjorde Hr. Sleuth noget, der i høj Grad forfærdede hende. Han skubbende sin Stol tilbage, sprang op og rettede sig i sin fulde Højde.

„Maa jeg spørge, hvad De mener?“ stammede han. „Hvorfor siger De det, Fru Bunting?“

Hun stirrede forskrækket og spændt paa ham. Igen saa hans Ansigt truende og mistænksomt ud.

„Jeg tænkte paa Bunting. Han skal ud og varte op ved en ung Dames Fødselsdagsselskab. Jeg synes, det er lige haardt nok at skulle ud, og saa i de tynde Klæder —“. Hun stødte Ordene ud.

Hr. Sleuth lod til at blive lidt beroliget og satte sig ned igen.

„Naa saadan,“ sagde han. „Det gør mig ondt. Jeg haaber ikke, Deres Mand forkøler sig, Fru Bunting.“

Saa lukkede hun Døren og gik ned.

— — —

Uden at sige noget til Bunting flyttede hun Servanten bort fra Kaminen og tændte op.

Saa kaldte hun triumferende Bunting ind.

„Det er paa Tiden, du klæder dig paa,“ sagde hun muntert, „og jeg har lagt lidt i herinde, for at der ikke skulde være saa koldt.“

Mens hendes Mand klædte sig paa, gik Fru Bunting op og tog ud hos Hr. Sleuth.

Pensionæren sagde ingenting til hende imens — ikke et Ord.

Han sad ikke ved Bordet, som han plejede, men henne ved Kaminen med Hænderne paa Knæene og stirrede ind i Ilden.

Hr. Sleuth saa saa ensom og forladt ud. Fru Bunting fyldtes paa en Gang af Medlidenhed og Gru, da hun saa ham. Han var saadan en — hun ledte efter et Ord, men kunde ikke finde andet end „rar“ — han var saadan en pæn, rar Herre, den Hr. Sleuth. I den senere Tid var han igen begyndt at lade sine Penge ligge og flyde ligesom de første Par Dage, og Fru Bunting saa med en vis Uro, at Summen var svundet betydelig ind. Et simpelt Regnestykke viste hende, at næsten alt, hvad der manglede, var gaaet igennem hendes Hænder.

Hr. Sleuth var aldrig kneben overfor sig selv, hvad Mad angik, eller overfor sin Vært og Værtinde, hvad Betalingen angik. Og Fru Bunting var ikke fri for en lille Smule Samvittighedsnag, for han brugte næsten aldrig sit Værelse ovenpaa — det Værelse, han havde betalt saa rigelig ekstra for. Hvis Bunting fik Arbejde en Gang til fra den ækle Mand i Baker Gaden — og nu, da Isen var brudt imellem dem, var det slet ikke saa usandsynligt, for han var en udmærket dygtig Opvarter — saa troede hun nok, hun vilde sige til Hr. Sleuth, at han ikke længer skulde betale saa meget, som han gjorde nu.

Hun saa bekymret og deltagende paa hans lange, bøjede Ryg.

„God Nat,“ sagde hun endelig.

Hr. Sleuth vendte sig om. Han saa træet og bedrøvet ud.

„Jeg haaber, De maa sove vel.“

„Ja, jeg kommer nok til at sove godt. Men først skal jeg ud en lille Tur. Det hører nu med til mine Vaner, Fru Bunting. Naar jeg har studeret hele Dagen, trænger jeg til lidt Motion.“

„Aa, jeg vilde rigtignok ikke gaa ud i Aften,“ sagde hun indtrængende. „Det ligner ikke noget at gaa ud i saadan en Hundedulde!“

„Alligevel — alligevel —“ han saa opmærksomt paa hende, „der vil rimeligvis være ikke saa faa Folk paa Gaden i Aften.“

„Mange fler end sædvanlig, er jeg vis paa.“

„Tror De?“ sagde Hr. Sleuth hurtig. „Ja, er det nu ikke besynderligt, Fru Bunting, at Folk, der kan more sig hele Dagen igennem, skal blive ved at svire til langt ud paa Natten?“

„Ja, det var nu ikke Svirebrødrene, jeg tænkte paa. Jeg tænkte paa —“ hun holdt inde, men med en Kraftanstrengelse fik Fru Bunting sagt — „Politiet.“

„Politiet?“ Han løftede sin højre Haand og strøg sig to-tre Gange nervøst over Hagen. „Men hvad er Mennesket — hvad er Menneskets Smule Magt og Styrke i Sammenligning med Guds eller selv sammenlignet med deres, hvis Skridt Herren vaager over?“

Hr. Sleuth saa med noget, der lignede Triumf, paa sin Værtinde, og Fru Bunting aandede lettet op. Saa havde hun altsaa ikke fornærmet sin Pensionær! Han var ikke blevet vred over det — det — var et Vink, hun havde villet give ham?

„Det er sandt,“ sagde hun ærbødig. „Men Forsynet forlanger ogsaa, vi skal drage Omsorg for os selv.“ Og dermed lukkede hun Døren og gik ned.

Men Hr. Sleuths Værtinde gik ikke helt ned i Køkkenet. Hun gik ind i Dagligstuen, og uden at bryde sig om, hvad Bunting vilde tænke i Morgen tidlig, satte hun Bakken med Levninger fra Pensionærens Aftensmad paa Bordet derinde. Da hun havde gjort det og havde slukket Gassen i Entréen og i Dagligstuen, gik hun ind i sit Sovekammer og lukkede Døren.

Ilden brændte klart og muntert i Kaminen. Hun sagde til sig selv, at hun kunde saamænd magelig se at klæde sig af uden at tænde.

Men da Fru Bunting først var kommen i Seng, kom Uroen

over hende. Hun vendte og drejede sig og kunde ikke finde Hvile i nogen Stilling. Det var maaske det uvante Lys fra Ilden, der hoppede og dansede paa Væggene og kastede saadan nogle underlige Skygger alle Vegne rundt omkring, der holdt hende saa lysvaagen.

Hvad var det dog, der fik Flammerne til at slaa op og synke ned igen paa saadan en underlig Maade. Men da hun havde ligget og set paa dem en Stund, faldt hun alligevel hen i en Døs.

Og saa — saa vaagnede Fru Bunting pludselig ved, at hendes Hjerte bankede voldsomt. Vaagnede og saa, at Ilden næsten var gaaet ud — vaagnede og hørte Kirkeuret slaa et Kvarter i tolv — vaagnede og hørte endelig den Lyd, hun havde ligget og lyttet efter, før hun faldt i Søvn, Lyden af Hr. Sleuth, der i sine Sko med Gummisaaler ganske, ganske stille listede ned ad Trappen, langs Væggen i Entréen og ud ad Yderdøren.

XXI.

Det var en meget kold Aften — en Snetykning saa kold, saa blæsende, at alle, der kunde, blev inden Døre.

Bunting var paa Vejen hjem fra det Sted, hvor han havde været saa heldig at blive anmodet om at varte op.

Men den forhenværende Tjener var ikke saa glad, som man skulde have troet. Han sagtnede sine Skridt og begyndte med Undren og Bekymring at tænke over, hvor underlig hans Kone var blevet i den senere Tid. Ellen var blevet saa nervøs, saa lunefuld, at han sommetider ikke vidste, hvad han skulde stille op med hende.

Der var ogsaa en anden Ting ved hende, der paa mere end én Maade foruroligede og forstyrrede ham. Ellen var i de sidste tre Uger begyndt at tale i Søvn. „Nej, nej, nej,“ havde hun raabt nu sidste Nat. „Det er ikke sandt — jeg vil ikke have, det skal siges — det er Usandhed.“ Og hendes ellers rolige, stilfærdige Stemme havde dirret af Angst og Harme.

Hu! hvor det var koldt. Og saa havde han været saa dum at glemme sine Handsker.

Han puttede Hænderne i Lommen og gik lidt raskere til.

Som han travede af Sted henad den mennesketomme Gade, fik han pludselig Øje paa sin Pensionær ovre paa den anden Side. Det var en af de korte Gader, der gaar ud fra den brede Chaussé, der løber udenom Regents Park.

En højst besynderlig Tid at vælge til en Spadseretur for sin Fornøjelse!

Da Bunting kiggede derover, saa han, at Hr. Sleuths høje, magre Skikkelse var bøjet og hans Hoved sænket. Hans venstre Arm var ganske skjult under Havelockens lange Slag, men den anden Side af Slaget bulnede ud, som om Pensionæren gik med en Taske eller Pakke i Haanden, der hang lige ned.

Hr. Sleuth gik temmelig hurtig, og mens han gik, snakkede han højt med sig selv, hvilket Bunting nok vidste ikke var ualmindeligt for Herrer, der lever meget alene. Det var tydeligt, at han ikke havde faaet Øje paa sin Vært.

Bunting sagde til sig selv, at Ellen havde Ret. Deres Pensionær var virkelig en højst eksentrisk og underlig Snegl. Var det egentlig ikke mærkeligt at tænke sig, at den halvforrykte Kavalier var Skyld i, at hans og hans Kones Liv igen var blevet behageligt og lykkeligt?

Bunting havde, som vi véd, set meget mindre til Pensionæren end hans Kone. Han havde i Virkeligheden ikke været ovenpaa mere end tre—fire Gange, siden Hr. Sleuth flyttede ind hos dem, og naar hans Vært havde haft Lejlighed til at varte ham op, havde han ikke aabnet Munden. Han havde meget tydelig ladet baade Mand og Kone forstaa, at han ikke kunde lide, nogen af dem kom op i hans Værelser, undtagen naar han kaldte.

Nu var der da endelig en Lejlighed til at faa en lille, gemtlig Passiar. Bunting var glad over at se sin Pensionær. Det forhøjede hans Følelse af Tilfredshed og Velvære.

Saadan gik det til, at den forhenværende Tjener, der endnu var en rask og rørig Mand af sin Alder, skraaede over Gaden og satte Farten op for at indhente Hr. Sleuth. Men jo mere han satte den op, jo mere skyndte den anden sig uden en eneste Gang at vende sig om og se, hvis Skridt det var, der gav Ekko bagved ham paa Fortovet.

Hr. Sleuths egne Skridt var fuldstændig lydløse — en ganske mærkelig Omstændighed, naar man tænker over det, hvad Bunting gjorde senere, da han laa vaagen ved Siden af Fru Bunting i Nattens Mørke. Naturligvis var det, fordi Pensionæren gik med Gummisaaler. Men Bunting havde aldrig haft noget Fodtøj med Gummisaaler nede og børste. Han havde hele Tiden troet, at Pensionæren kun havde et Par Sko at gaa ud med.

De to Mænd, Forfølgeren og den Forfulgte, drejede omsider

ind i Marylebone-Gaden. De var nu kun et Par Hundrede Meter hjemme fra. Bunting tog nu Mod til sig og kaldte. Hans Stemme lød højt og friskt i den stille Luft.

„Hr Sleuth! Hallo! Hr. Sleuth!“

Pensionæren standsede og vendte sig om. Han havde gaaet saa hurtig og havde saa svag en Konstitution, at Sveden løb ham ned ad Ansigtet.

„Aa, er det Dem, Hr. Bunting? Jeg hørte Skridt bagved mig, og saa skyndte jeg mig af Sted. Bare jeg havde vidst, det var Dem; der er saa mange underlige Typer ude om Natten i London.“

„Ikke saadan en Nat. Det er da kun hæderlige Folk, som har noget at gøre udenfor Huset, der gaar ud saadan en Nat som denne. For koldt er det rigtignok!“

I den langsomme, hæderlige Buntings Hjerne dukkede pludselig det Spørgsmaal op, hvad i Alverden mon Hr. Sleuth selv kunde have at gøre paa Gaden i saadan en hundekold Nat.

Bunting lagde Mærke til, at Hr. Sleuth paa saadan en underlig Maade holdt Afstanden imellem dem. Han gik lige ude ved Kanten af Fortovet og overlod hele Resten nærmest ved Husene til sin Vært.

„Jeg tog fejl af Vejen,“ sagde han pludselig. „Jeg har været ovre ved Primrose Hill og se til en af mine Venner, en Mand, jeg studerede sammen med, da jeg var ung, og paa Tilbagevejen for jeg vild.“

Nu var de naaet helt hen til den lille Laage, der førte ind til en Stump brolagt Indhegning foran Huset, og som aldrig var laaset.

Hr. Sleuth skyndte sig pludselig op ad den lille flisebelagte Sti, da Bunting med et „undskyld“ søgte at slippe forbi ham for at lukke Døren op for ham.

Da Bunting gik forbi ham, strøg han med Bagsiden af sin bare venstre Haand op ad den lange Havelock, hans Pensionær havde paa, og til hans Forbavselse var det Tøj, hans Haand et Øjeblik rørte ved, ikke blot klamt, som det kunde være af Snefnuggene, men vaadt — vaadt og klæbrigt. Bunting puttede Haanden i Lommen og stak med den anden Haand Nøglen i Nøglehullet og aabnede Døren.

De to Mænd gik ind i Entréen.

Huset var bælgmørkt i Sammenligning med den oplyste Gade udenfor, og da Bunting famlede sig frem med Pensionæren

lige i Hælene paa sig, blev han pludselig overfaldet af en dødelig Angst, en instinktmæssig Bevidsthed om en overhængende, frygtelig Fare.

En aandeagtig Stemme — hans første Kones Stemme, hviskede i hans Øre: „Tag dig i Agt.“ Det var nu saa mange Aar siden, hun var død, og det var uhyre sjældent, han tænkte paa hende.

Saa talte Pensionæren med en haard, skurrende, men temmelig sagte Stemme:

„Jeg er bange for, Hr. Bunting, De er kommet til at røre ved noget ækelt, snavset noget, der sad paa min Havelock. Det er en altfor omstændelig Historie at fortælle Dem nu, men jeg kom til at strejfe et dødt Dyr, en Skabning, hvis Elendighed en barmhjertig Sjæl havde gjort en Ende paa, og som laa over en Bænk paa Primrose Hill.“

„Næ, jeg mærkede ikke noget. Jeg rørte Dem næsten ikke.“

Bunting havde en Fornemmelse, som om en Magt udenfor ham selv tvang ham til at lyve. „Ja, saa vil jeg sige Dem Godnat,“ sagde han.

Han traadte til Side og trykkede sig af al Magt ind mod Væggen og lod den anden komme forbi.

Der blev en Pavse, og saa svarede Hr. Sleuth med hul Stemme: „Godnat!“

Bunting ventede, til Pensionæren var kommet op ad Trappen. Saa tændte han Gassen og satte sig ned derude i Entréen. Hr. Sleuths Vært følte sig syg og underlig — meget underlig til Mode.

Han trak ikke sin venstre Haand op af Lommen, før han havde hørt Hr. Sleuth lukke Sovekammerdøren ovenpaa. Saa løftede han Haanden op mod Lyset og saa nysgerrig paa den. Den var plettet med svagt rødligt Blod.

Han tog sine Støvler af og listede ind i Værelset, hvor hans Kone laa og sov. Forsigtigt gik han hen til Servanten og dypede Haanden ned i Vandkanden.

„Hvad i Alverden er det, du gør? Hvad er det dog, du har for?“ lød det henne fra Sengen, og Bunting for skyldbevidst sammen.

„Jeg vasker bare mine Hænder.“

„Næ, det gør du jo slet ikke! Jeg har aldrig kendt Mage — staar du ikke og stikker Haanden ned i det Vand, som jeg skal vaske mit Ansigt i i Morgen tidlig!“

„Ja, du maa ikke være vred, Ellen,“ sagde han skamfuld,

„Jeg vilde da slaa det ud. Du tror da ikke, jeg vilde lade dig vaske dig i snavset Vand.“

Hun sagde ikke mere, men da han begyndte at klæde sig af, laa hun og stirrede saadan paa ham, at han blev endnu mere ilde til Mode, end han allerede var i Forvejen.

Endelig kom han i Seng. Han vilde gerne have brudt den trykkende Stilhed med at fortælle Ellen om Tyvekronen, som den unge Dame havde givet ham, men den Guldmonnt brød Bunting sig nu ikke mere om, end om det havde været en Toøre, han havde fundet paa Gaden.

En Gang til talte hans Kone til ham, og han for saadan sammen, at Sengen rystede.

„Jeg antager ikke, du ved, at du har ladet Gassen brænde ude i Entréen og øder vore gode Penge til ingen Nytte,“ bemærkede hun skarpt.

Han kravlede møjsommeligt ud af Sengen igen og lukkede Døren op ud til Entréen. Ja, det var, som hun sagde, Gassen brændte, og deres gode Penge gik til ingens Verdens Nytte.

Bunting slukkede og famlede sig ind igen i Sovekammeret og ned i Sengen. Der laa saa Mand og Kone ved Siden af hinanden, lysvaagen lige til Dagen gryede, uden at tale mere sammen.

— — —
Næste Morgen vaagnede Bunting med et Sæt. Han var tung i Kroppen og træt i Øjnene.

Han trak Uret frem, der laa under Hovedpuden, og saa, at Klokken var syv. Uden at vække sin Kone stod han op og trak Skodden lidt til Side. Det sneede stærkt, og som altid, naar det sner, selv i London, var der en ejendommelig, lydløs Stilhed overalt.

Da han havde klædt sig paa, gik han ud i Entréen. Han baade haabede og frygtede, at Avisen var kommet. Den laa paa Maatten. Rimeligvis var han blevet vækket af sin urolige Søvn ved dens Dump ned paa Gulvet.

Han tog den op og gik ind i Dagligstuen. Saa lukkede han omhyggelig Døren og bredte Avisen ud paa Bordet og bøjede sig over den.

Da Bunting endelig saa op og rettede sig, var der et Udtryk af uhyre Lettelse i hans enfoldige Ansigt. Den Nyhed, han havde været vis paa at finde med store Typer paa den midterste Side, var der ikke.

XXII.

Let om Hjertet tændte Bunting Gassen for at lave sin Kones Morgente.

Mens han var i Færd med det, hørte han hende pludselig kalde.

„Bunting,“ kaldte hun med svag Stemme, „Bunting!“

Han skyndte sig i en Fart ind til hende.

„Ja,“ sagde han, „hvad er der, min Ven? Om et Øjeblik skal du faa din Te.“

„Hvad Tid venter du Daisy?“ spurgte hun træt. „Du sagde mig ikke, hvornaar Joe vilde gaa over og hente hende, da vi snakkede om det i Gaar.“

„Gjorde jeg ikke? Ja, jeg tænker, de er her til Middag.“

„Gud ved, hvor længe denne her gamle Tante mener, vi skal beholde hende?“ sagde Fru Bunting og saa ud i Luften.

Buntings runde Ansigt mistede ethvert Anstrøg af Humør. Han blev gnaven og vred. Det vilde saamænd være nydeligt, om han ikke skulde have Lov at beholde sin egen Datter lidt hos sig — især nu, da det gik dem saa godt!

„Daisy skal blive, lige saa længe hun paa nogen Maade kan,“ sagde han kort. „Det er rigtig grimt af dig, Ellen, at sige saadan noget. Hun hjælper dig jo, alt hvad hun kan, og hun muntre os jo begge to. Det vilde desuden være altfor haardt at sende Pigebarnet bort netop nu, da hun og den unge Mand er begyndt at blive gode Venner. Man skulde da næsten tro, at selv du kunde indse, hvor uretfærdigt det vilde være.“

Men Fru Bunting svarede ikke.

Bunting gik ind i Dagligstuen. Vandet kogte, og han lavede Teen. Da han saa kom ind til hende igen med Tebakken, blev han blød om Hjertet. Ellen saa rigtig daarlig ud — syg og indfalden. Mon hun skulde gaa med en Smerte et eller andet Sted, som hun ikke vilde sige noget om. Hun havde aldrig hørt til dem, der gik og hagede om sig selv.

„Pensionæren og jeg kom hjem sammen i Nat,“ sagde han muntert. „Han maa rigtignok være en løjerlig Snegl, at han har Lyst til at gaa ud og spadserere i saadan et Vejr midt om Natten, hvad siger du? Og længe havde han været ude oven i Købet, efter hvad han selv fortalte da.“

„Det er da intet Under, at en stille Herre som Hr. Sleuth hader de mest befærdede Gader,“ sagde hun langsomt. „De bliver jo længere jo værre. Men gaa nu, for jeg vil op.“

Han gik ind i Dagligstuen, lagde til Rette i Kaminen og tændte op. Saa satte han sig hyggelig og magelig ned med sin Avis.

Inderst inde havde Bunting en Følelse af Skamfuldhed og Samvittighedsnag, naar han tænkte tilbage paa den forløbne Nat. Hvor havde han dog kunnet faa saadan nogle skrækkelige Tanker og saadan en Mistanke ind i sit Hoved lige paa én Gang? Bare over den Smule Blod, han havde set. Det var vel Hr. Sleuth, der havde haft Næseblod — ja, naturligvis. Skønt, han havde jo rigtignok sagt noget om, at han havde været i Nærheden af et dødt Dyr.

Ellen havde maaske Ret, naar alt kom til alt. Der var ingen Mening i altid at gaa og beskæftige sig med saadanne Rædsler som Mord og den Slags. Det gjorde En forstyrret i Hovedet, det var sikkert nok.

Ligesom han var kommet til det Resultat, lød der en høj Banken paa Døren, tre hurtige Slag med Dørhammeren, som Telegrafdrengene altid bruger. Men før han havde faaet Tid til at gaa igennem Stuen og ud til Yderdøren, var Ellen kommet farende forbi ham, iført Underskjørt og Sjal.

„Jeg skal nok,“ raabte hun aandeløs. „Jeg skal nok, Bunting, bliv du bare siddende.“

Han stirrede forbavset paa hende og fulgte efter hende ud i Entréen.

Hun stillede sig bag Døren, lukkede op og tog Telegrammet gennem Sprækken. „De behøver ikke at vente,“ sagde hun til den usynlige Dreng. „Hvis der skal Svar, skal vi nok sende det selv.“

Saa rev hun Konvolutten op. „Aah,“ sagde hun med et Lettelsens Suk. „Det er bare fra Joe Chandler for at sige, han ikke kan gaa over og hente Daisy i Formiddag. Saa maa du altsaa.“

Hun gik ind i Dagligstuen igen. „Værs'go', Bunting. Der er det,“ sagde hun.

„Har Tjeneste i Formiddag. Kan ikke hente Frøken Daisy som aftalt. Chandler.“

„Gud ved, hvorfor han har Tjeneste?“ sagde Bunting langsomt og uroligt. „Jeg troede, Joes Tjenestetider var lige saa regelmæssige som et Urværk, at intet i Verden kunde forandre dem. Det var nok en Fejltagelse. Naar jeg gaar Kl. 11, maa det være tidsnok! Saa er det maaske holdt op at sne.

Jeg har ikke megen Lyst til at gaa ud lige nu. Jeg er ikke saa lidt træt i Dag.“

„Du kan gaa Kl. 12,“ sagde hans Kone. „Saa er det rigtig tidsnok.“

Formiddagen gik rolig, uden at der hændte noget. Bunting fik Brev fra Tanten om, at Daisy maatte komme hjem næste Mandag, om en Uge knapt nok. Hr. Sleuth sov godt, i alle Tilfælde kunde man da ikke høre noget til ham. Og skønt Fru Bunting mange Gange standsede og lyttede, mens hun gjorde i Stand i Sovekammeret, kom der ikke en Lyd deroppe fra.

Uden rigtig at gøre sig det klart, var baade Bunting og hans Kone i bedre Humør, end de havde været i lang Tid. De fik sig en rigtig hyggelig, lille Passiar, da Fru Bunting kom ind og satte sig ned et Øjeblik, før hun gik ud og lavede Hr. Sleuths Morgenmad til.

„Daisy bliver nok forbavset, naar hun ser dig — og skuffet, min rare Ven!“ sagde hun og kunde ikke bare sig for at le lidt indvendig ved Tanken.

Og da Bunting Kl. 11 rejste sig for at gaa, fik hun ham til at blive lidt længere. „Det har jo ikke saadan Hast,“ sagde hun venlig. „Det er tidsnok, naar du er der halv et. Jeg skal nok faa Middagen færdig alene. Det behøver Daisy ikke at hjælpe mig med. Jeg tænker ikke, Margaret har sparet hende.“

Men endelig blev det da Tid, at Bunting maatte af Sted, og hans Kone gik med ham ud til Døren.

Det sneede endnu, mindre tæt, men sne gjorde det. Der var meget faa Folk paa Gaden, og nogle enkelte Drosker og Forretningsvogne kørte forsigtigt og langsomt gennem Pløret.

Fru Bunting var endnu nede i Køkkenet, da det ringede og bankede paa Døren — paa en Maade, hun nu ikke mere tog fejl af: „Joe tror nok, Daisy er kommen hjem allerede,“ sagde hun smilende til sig selv.

Før Døren var gaaet op, hørte hun Chandlers Stemme.

„God Dag, De maa ikke blive forskrækket, Fru Bunting!“

Men skønt hun ikke netop blev forskrækket, gav det dog et Sæt i hende af Forbavselse. For der stod Joe, klædt ud som Dagdriver fra en Knejs, og han lignede saadan en fortræffeligt med Haaret ned i Panden, med godt lurvede, snavsede, daarligt siddende Klæder og sin grønligsorte, lave Filthat.

„Jeg har kun et Øjeblik,“ sagde han lidt aandeløs, „men

jeg vilde lige kigge indenfor og se, om Frøken Daisy var kommet hjem. De fik vel mit Telegram? Jeg kunde ikke faa Bud paa anden Maade.“

„Hun er ikke kommet endnu. Det er ikke saa længe siden, hendes Far gik efter hende.“ Saa tilføjede hun hurtigt, slaaet af Udtrykket i hans Øjne: „Hvad er der paa Færde, Joe?“

Hendes Stemme dirrede, og hendes Ansigt blev stramt af Spænding, mens den Smule Farve, der var i Kinderne, forsvandt, saa hun blev ligbleg.

„Ja, ser De, Fru Bunting,“ sagde han, „jeg har egentlig ikke Lov til at snakke om det, men til Dem vil jeg nu sige det.“

Han gik ind og lukkede Dagligstuedøren omhyggeligt efter sig. „Der er blevet begaaet et til af dem,“ hviskede han, „men denne Gang maa ingen faa noget at vide om det — ikke foreløbig, forstaar De,“ rettede han hurtigt sig selv. „Politiet mener nemlig, at vi har fundet et Spor, og et godt Spor oven i Købet.“

„Hvor var det — og hvordan gik det til,“ stammede Fru Bunting.

„Ja, det var et rent Lykketræf, at vi kunde holde det hemmeligt —“ han talte hele Tiden hæst og hviskende. „Staklen blev fundet død paa en Bænk paa Primrose Hill. Og saa vilde Heldet, at det var en af vore Folk, der saa Liget først. Han var paa Hjemvejen over Hampstead. Han vidste, hvor han i en Fart kunde faa en Ambulance, og han gjorde det hele flinkt og hemmeligt. Han bliver nok forfremmet for det.“

„Hvordan var det med det Spor?“ spurgte Fru Bunting med tørre Læber. „De sagde, der var et Spor?“

„Ja, jeg forstod ikke rigtig selv det med Sporet. Alt, hvad jeg ved, er, at det har noget at gøre med en Beværtning „Hammer og Tang“, der ligger dør i Nærheden. De er sikre paa, at Hævneren var derinde lige ved Lukketid.“

Saa satte Fru Bunting sig ned. Hun havde det lidt bedre nu. Det var jo rimeligt, at Politiet mistænkte en, der holder til paa Knejerne. „Saa det var derfor, De ikke kunde gaa hen og hente Daisy?“

Han nikkede. „Ikke mine Ord igen, Fru Bunting. Det kommer altsammen i de sidste Udgaver af Aftenaviserne — de kan ikke holde det tilbage. „Der vilde ogsaa blive alt for meget Spektakel, hvis de gjorde det.“

„Skal De hen paa den Beværtning nu?“ spurgte hun.

„Ja, jeg har faaet en rigtig ækel Opgave. Jeg skal se at

faa noget ud af en Pige i Beværtningen. Lige før Lukketid kom en højst mærkelig Herre med en Lædertaske i Haanden ind i Beværtningen og bad om et Glas Mælk. Og hvad tror De, han gjorde? Betalte for det med en Guldtyvekrone! Han vilde ikke have igen paa den — gav Pigen den til Foræring! Derfor er det, den unge Pige, der serverede for ham, ikke vil ud med noget om ham. Hun vil ikke sige, hvordan han saa ud. Hun ved ikke, hvorfor han er eftersøgt, og det vil vi ogsaa helst have, hun ikke skal vide endnu. Det er en af Grundene til, at der ingen Ting er kommet ud om det endnu. Naa, nu er det nok paa Tiden, jeg maa se at komme af Sted. Kl. 3 er jeg færdig, jeg kunde maaske kigge ind paa Hjemvejen og faa en Kop Te hos Dem, Fru Bunting.“

„Ja, gør det, Joe,“ sagde hun. „De skal være velkommen,“ men der var ikke megen Venlighed i hendes trætte Stemme.

Hun lod ham selv lukke efter sig og gik saa ned i Køkkenet og begyndte at lave Hr. Sleuths Morgenmad.

Det vilde sikkert ikke vare længe, før Pensionæren ringede, og Bunting og Daisy kunde komme hjem hvert Øjeblik, og de skulde jo ogsaa have noget. Margaret tog altid sin Morgenkaffe umanerlig tidlig, selv naar Herskabet ikke var hjemme.

Mens hun puslede om dernede, prøvede hun at jage alle Tanker ud af sit Hoved. Men det er meget vanskeligt at gøre, naar man plages af den pinligste Uvished. Hun havde ikke povet at spørge Chandler, hvordan de mente, den Mand, der havde været inde i Beværtningen, virkelig saa ud. Det var rigtignok et Held, at Pensionæren og den unge Opdager aldrig havde staaet Ansigt til Ansigt.

Endelig ringede Hr. Sleuth — et lille sagte Træk i Klokken. Men da hun kom med Bakken, var Pensionæren ikke i Dagligstuen.

I den Tro, at han endnu var inde i Sovekammeret, lagde Fru Bunting Dug paa Bordet, og saa hørte hun hans Fodtrin ned ad Trappen, og hendes hurtige Øre opfangede den surrende Lyd af Gasovnen, naar den er tændt. Hr. Sleuth havde altsaa allerede tændt den, saa havde han nok et eller andet vanskeligt Eksperiment at gøre i Eftermiddag.

„Sner det endnu.“ spurgte han. „Hvor er London dog stille og fredelig, naar Sneen har lagt sig over den, Fru Bunting. Jeg har aldrig oplevet en saadan Stilhed som denne Morgen. Der er ikke en Lyd hverken ude eller inde. En meget

behagelig Forandring fra den Raaben, der somme Tider er i Marylebone Gaden.“

„Ja,“ sagde hun mismodig. „Det er forfærdelig stille i Dag — altfor stille efter min Mening. Det er ganske unaturligt.“

Laagen dernede faldt i med en raslende Lyd, der lød op til dem gennem den stille Luft.

„Er der nogen, der kommer herind?“ spurgte Hr. Sleuth og trak Vejret hurtig og pibende. „Vil De ikke gøre mig den Tjeneste at gaa hen ved Vinduet og se, hvem det er, Fru Bunting!“

Og hans Værtinde adlød.

„Det er ikke andre end Bunting og hans Datter.“

„Aa er det ikke andre?“

Hr. Sleuth skyndte sig efter hende, og hun veg lidt tilbage for ham. Hun havde aldrig været Pensionæren saa nær med Undtagelse af den første Dag, da hun havde vist ham Værelserne.

Side om Side stod stod de og saa ud ad Vinduet. Og Daisy, der havde paa Fornemmelsen, at der stod nogen deroppe, vendte sit muntre unge Ansigt op imod dem og smilede til sin Stedmoder og til Pensionæren, hvis Ansigt hun kun ganske utydeligt kunde se.

„En sød ung Pige,“ sagde Hr. Sleuth tankefuldt. Saa citerede han en Stump Vers. Fru Bunting vidste ikke, hvad hun skulde tro.

„Wordsworth,“ mumlede han drømmende. „En Digter, der er altfor lidt læst i vore Dage, en, der er fuld af Kærlighed til Naturen, til Ungdom og Uskyldighed.“

„Ja saa,“ sagde Fru Bunting og gik lidt tilbage. „Deres Mad bliver kold, hvis De ikke spiser den nu.“

Han gik hen til Bordet og satte sig lydig ned som et Barn, der har faaet en Irettesættelse.

Saa forlod hans Værtinde ham.

„Naa,“ sagde Bunting muntert. „Alting gik, som det skulde. Og Daisy kan rigtignok sagtens være glad. Hendes Tante Margaret gav hende tyve Kroner.“

Men Daisy saa ikke saa henrykt ud, som hendes Fader syntes, hun skulde.

„Jeg haaber da ikke, der er hændet Hr. Chandler noget,“ sagde hun mismodig. „De sidste Ord, han sagde til mig i Gaar Aftes, var, at han vilde komme Kl. 10. Jeg blev helt ude af det, da han ikke kom til den Tid, han havde sagt.“

„Han har været her,“ sagde Fru Bunting roligt.

„Været her,“ udbrød hendes Mand, „hvorfor i Herrens Navn kunde han da ikke gaa hen og hente Daisy, naar han havde Tid til at komme her?“

„Han var paa Vejen til sit Arbejde,“ svarede hans Kone. „Løb du ned i Køkkenet, Barn. Nu da du er her, er det bedst, du gør lidt Nytte.“

Og Daisy adlød modstræbende. Hun gad nok vide, hvad det var, hendes Stedmoder ikke vilde have, hun skulde høre.

„Jeg har noget at sige dig, Bunting.“

„Naa?“ Han saa urolig hen til hende. „Hvad er det, Ellen?“

„Der har været et til af de Mord. Men Politiet vil ikke have, nogen skal vide det — ikke endnu. Det var derfor, Joe ikke kunde gaa hen og hente Daisy. De har allesammen Tjeneste igen.“

Bunting rakte Haanden ud og greb fat i Kanten af Kamin-gesimsen. Han var blevet helt rød i Ansigtet, men hans Kone var altfor optaget af sine egne Fornemmelser til at lægge Mærke til det.

Der blev en lang Pavse. Saa fattede han sig med en Kraftanstrengelse og spurgte:

„Og hvor hændte det. I Nærheden af det sidste?“

Hun betænkte sig lidt, saa svarede hun: „Det ved jeg ikke. Det sagde han ikke. Men ti nu stille,“ tilføjede hun hurtigt, „der kommer Daisy, vi vil ikke snakke om det, mens hun hører paa det. Desuden lovede jeg Chandler at holde tæ.“

Og han samtykkede.

„Du kan lægge Dugen paa, Barn, mens jeg gaar op og tager ud hos Pensionæren.“ Saa skyndte hun sig op ad Trappen.

Hr. Sleuth havde ladet Størstedelen af sin dejlige Tunge ligge urørt paa Tallerkenen.

„Jeg har det ikke rigtig godt i Dag,“ sagde han misfornøjet. „Og hør, Fru Bunting, tror De ikke, Deres Mand vilde være saa god at laane mig den Avis, jeg saa, han havde i Haanden. Jeg bryder mig i Reglen ikke om Aviser, men i Dag vil jeg gerne se én.“

Hun fo'r ned ad Trappen. „Bunting,“ sagde hun lidt forpustet, „Pensionæren spørger, om han lige maa laane Avisen.“

Bunting rakte hende den.

„Jeg har læst den,“ sagde han. „Du kan sige til ham, jeg skal ikke have den tilbage.“

Paa Vejen op kiggede hun i den. En Trediedel af den ene

Side var optaget af en uregelmæssig tegnet Figur, og under den stod følgende:

„Vi er her i Stand til at vise vore Læsere en avtentisk Gengivelse af Aftrykket af den slidte Gummisaal, som Hævereren temmelig sikkert havde paa, da han begik sit Dobbeltmord for ti Dage siden.“

Hun gik ind i hans Dagligstue, og det var hende en Lettelse at se, den var tom.

„Vær saa god at lægge Avisen paa Bordet!“ lød Hr. Sleuths slørede Stemme oppe fra den øverste Trappeafsats.

„Ja,“ svarede hun. „Og Bunting bryder sig ikke om at faa den tilbage. Han har læst den.“ Saa skyndte hun sig ud af Stuen.

XXIII.

Hele Eftermiddagen blev det ved at sne, og der sad de alle tre og lyttede og ventede, Bunting og hans Kone vidste næppe, hvad de ventede paa. Daisy derimod vidste det. Hun ventede paa den Banken paa Døren, der meldte Joe Chandler.

Og henad fire lød da endelig den kendte Banken.

Fru Bunting skyndte sig ud i Entréen, og idet hun aabnede Døren, hviskede hun: „Vi har ikke sagt noget til Daisy. Unge Piger kan ikke tie stille.“

Chandler nikkede forstaaende. Han lignede nu fuldstændig den forløbne, forhutlede Fyr, han skulde forestille, for han var blaa i Ansigtet af Kulde, nedslaaet og træt.

Daisy gav et lille Skrig af Overraskelse, af Fornøjelse og Glæde, da hun saa, hvor udmærket han var forklædt.

„Næ, nu har jeg aldrig kendt saa galt!“ udbrød hun. „Sikken en Forandrig det gør! De ser jo ud, saa man bliver ganske bange for Dem, Hr. Chandler!“

Denne lille Tale af Datteren morede Faderen saa meget, at han blev i godt Humør igen. Bunting havde været meget stille og trykket hele Eftermiddagen.

„Det tager mig ikke ti Minutter at blive et ordentlig Menneske igen,“ sagde den unge Mand i en bedrøvelig Tone.

Hans Vært og Værtinde saa begge opmærksomt paa ham i al Hemmelighed, og begge kom til det Resultat, at han ikke havde haft Held med sig — at det ikke var lykkedes ham at faa noget af Betydning at vide. Og skønt de paa en Maade

havde det meget fornøjeligt sammen, mens de drak deres Te, var der dog en lidt trykket Stemning over det lille Selskab.

For Bunting var det forfærdelig haardt, at han ikke kunde komme frem med de Spørgsmaal, der brændte ham paa Tungen. Det vilde nu have været haardt for ham hele den sidste Maaned at skulle opgive at faa noget af det at vide, som Joe kunde fortælle ham, men nu var det næsten uudholdeligt, nu, da han gik i denne Spænding. Der var en vigtig Ting, han længtes efter at faa at vide, og langt om længe lykkedes det ham da at faa Lejlighed til det. For da Joe Chandler rejste sig for at gaa, var det Bunting, der fulgte ham ud i Entréen.

„Hvor skete det?“ hviskede han. „Sig mig bare den ene Ting, Joe.“

„Primrose Hill,“ sagde den anden kort. „Om et Par Minutter kan De faa det hele at vide, for det kommer i den sidste Udgave af Aftenbladene. Saadan er det blevet ordnet.“

„Ingen Arrestationer foretaget, vel?“

Chandler rystede nedslaaet paa Hovedet. „Næ,“ sagde han, „jeg er mest tilbøjelig til at tro, det var et helt galt Spor, Politiet forfulgte denne Gang. Men man kan jo ikke gøre mere end sit bedste. Jeg ved ikke, om Fru Bunting har fortalt Dem, at jeg skulde se at faa noget ud af en Beværtningsjomfru om en Mand, der havde været derinde lige før Lukketid. Ja, hun sagde alt, hvad hun vidste, og det er aldeles soleklart, at den eksentriske gamle Kavalier, hun snakkede om, ikke var andet end et skikkeligt, sindsforvirret Tossehoved. Han gav hende tyve Kroner, bare fordi hun fortalte ham, at hun var totalafholdende.“ Han lo mismodig.

Ogsaa Bunting fandt det komisk. „Det var nu ogsaa noget underligt noget for en Beværtningsjomfru at være!“ udbrød han.

„Hun er en Niece af de Folk, der har Beværtningen,“ forklarede Chandler; og saa gik han med et muntert: „Paa Gensyn.“

Da Bunting kom ind i Dagligstuen igen, var Daisy forsvundet. Hun var gaaet ned med Bakken. „Hvor er Pigebarnet henne?“ spurgte han utaalmodig.

„Hun er lige nede med Bakken.“

Han gik ud og raabte ned i Køkkenet: „Daisy, Daisy, er du der, Barn?“

„Ja, Far,“ lød hendes ivrige, glade Stemme.

„Skynd dig og kom op fra det kolde Køkken.“

Saa gik han ind igen i Stuen til sin Kone. „Ellen, er Pensionæren hjemme? Jeg har ikke hørt ham gaa deroppe. Jeg vil sige dig én Ting, Ellen, jeg vil ikke have, Daisy skal have noget at gøre med ham.“

„Hr. Sleuth lader ikke til at være rigtig rask i Dag,“ svarede Fru Bunting sagtnodig. „Jeg ved ikke, hvorfor jeg skulde lade Daisy have noget med ham at gøre. Hun har jo aldrig saa meget som set ham. Jeg ved ikke, hvorfor jeg pludselig skulde lade hende begynde at varte ham op.“

Men skønt hun var forbavset og lidt irriteret over den Tone, Bunting havde talt i, faldt det hende ikke et Øjeblik ind, hvad der var Grunden. Saa vant var hun bleven til at bære Byrden af den frygtelige Hemmelighed alene, at der skulde meget mere til end et vredt Ord, meget mere end den Kendsgerning, at Bunting saa syg og træt ud, til at lade hende ane, at hun havde en Medvinder til sin Hemmelighed, og at denne Medvinder var hendes Mand.

Atter og atter havde Staklen rystet og bævet ved Tanken om at se Politiet trænge ind i sit Hus. Men det var nærmest, fordi hun altid havde tillagt Politiet en overnaturlig Sporsans. At de kunde faa fat i den Hemmelighed, hun rugede over, forekom hende ganske naturligt, men at Bunting skulde faa den ringeste Mistanke, det laa efter hendes Mening udenfor Mulighedernes Grænse.

Og selv Daisy lagde dog Mærke til, at hendes Fader var anderledes, end han plejede. Han sad og krøb sammen henne ved Kaminen — uden at sige noget og uden at tage sig noget til. „Hvad er der i Vejen, Far? Har du det ikke godt?“ spurgte hun mere end én Gang.

Saa løftede han Hovedet og svarede: „Jo, jeg har det rigtig godt, min Pige, men jeg synes, det er saa forfærdelig koldt. Jeg synes aldrig, vi har haft Mage til Kulde.“

Kl. 8 begyndte de bekendte Raab og Skrig udenfor.

„Hævneren paa Færde igen.“ „En ny frygtelig Forbrydelse.“ „Ekstra Udgave!“ Saa den gennemtrængende Skraalen ud i den kolde, klare Luft. De faldt ligesom Bomber ind i det stille, fredelige Værelse.

Bunting rejste sig. „Det begynder at tage paa Humøret,“ sagde han, „de afskyelige Mord, der aldrig faar Ende. Men en Avis maa jeg alligevel have.“

Han gik langsomt ud og over paa den anden Side af Gaden, hvor Avisdrengene nu stod.

Henne ved Lygten lukkede han Avisen op. Det var bitterlig koldt; det var maaske derfor, hans Haand rystede, da han løb Overskrifterne igennem.

Først stod der med kæmpemæssige Typer i hele Bladets Brede Nyheden om Hævnerens niende Forbrydelse, og at han denne Gang havde valgt et helt nyt Sted, nemlig den ensomme, højtliggende Strækning, som Londonerne kender under Navn af Primrose Hill.

„Politiet,“ læste Bunting, „er meget forbeholdent angaaende de nærmere Omstændigheder ved Fundet af Hævnerens sidste Offer. Men vi har Grund til at tro, at de er i Besiddelse af Spor, der virkelig kan føre til noget, og at et af dem har noget at gøre med den slidte Gummisaal, som vi var de første til at give Omridset af i Dag.“

Og Bunting vendte Bladet og saa det samme uregelmæssige Omrids, som han allerede havde set en Gang i „Sun“s Morgenudgave, og som skulde være en Gengivelse af det Fodspor, som Hævnerens Gummisaal havde efterladt.

Den Lygte, han stod og læste ved, var ikke lige for Huset. Den var lidt til højre for det. Og da han var gaaet over Gaden og gik henad Fortovet langs sin egen Mur, hørte han en underlig, slæbende Lyd, der kom fra den indvendige Side af den lave Mur, der skilte det lille Stykke foran Huset fra Fortovet.

Under almindelige Omstændigheder vilde Bunting øjeblikkelig være styrtet derind for at jage Vedkommende ud. Han og hans Kone havde saa mange Gange haft Besvær med Vagabonder, der søgte Ly der, før Kulden var begyndt. Men i Aften blev han, hvor han var. Han stod stille udenfor og lyttede, syg af Spænding og Angst.

Var det muligt, at deres Hus allerede blev bevogtet? Ja, det var nok mere end sandsynligt! Det gik Bunting ligesom Fru Bunting, han tiltroede Politiet en næsten overnaturlig Magt, især efter at han havde været paa Politimuseet.

Men til Buntings Forbavselse og usigelige Lettelse var det hans Pensionær, der pludselig dukkede op i det flakkende Skær fra Lygten.

Hr. Sleuth maatte have bukket sig, for hans lange, tynde Skikkelse havde været fuldstændig skjult, lige til han kom frem fra Muren og ud paa den flisebelagte Sti, der førte op til Døren.

Pensionæren havde en brun Papirspakke under Armen, og da han gik, knirkede de nye Støvler, han havde paa, og de sømbeslaaede Hæle smækkede mod Fliserne paa den smalle Sti.

Bunting, der stadig stod udenfor Laagen, vidste lige paa én Gang, hvad hans Pensionær havde haft for paa den anden Side Muren. Hr. Sleuth havde øjensynlig været ude og købe sig et Par nye Støvler til, og saa var han gaaet ind ad Laagen og hen bag Muren og havde taget dem paa og pakket de gamle ind i det Papir, der havde været om de nye.

Den forhenværende Tjener ventede længe, ikke blot til Hr. Sleuth var kommet ind i Huset, men ogsaa til han var kommet vel af Vejen op ad Trappen og ind hos sig selv. Saa endelig gik han ogsaa selv op til Døren og stak sin Nøgle i Laasen. Han var saa længe om at hænge sin Hat og Frakke op, som han paa nogen Maade turde. Han trak det ud saa længe, at hans Kone kaldte paa ham. Saa gik han ind, kastede Avisen hen paa Bordet og sagde gnavent: „Værs'go', dér har du den! Nu kan du læse den selv — den Smule, der er i den.“ Saa gik han hen og satte sig ved Kaminen.

Hans Kone saa forskrækket paa ham. „Hvad er det dog, der er i Vejen med dig?“ udbrød hun. „Du er syg, Bunting, det er nok Sagen. Du har forkølet dig i Gaar Aftes.“

„Jeg sagde dig jo, jeg var blevet forkølet,“ mumlede han, „men det var nu ikke i Gaar. Det var i Morges, da jeg kørte hjem med Omnibussen. Margaret holder en Hede i sit Værelse som i et Drivhus. Og da jeg saa kom ud i den iskolde Blæst, saa fik jeg, hvad jeg trængte til. Det maa være skrækkeligt at skulle være ude i saadan et Vejr. Gud ved, hvordan den unge Fyr Joe Chandler kan holde Livet ud, naar han skal være ude i alt muligt Vejr, og det skal han jo.“

Bunting stod og snakkede ud i Luften. Det eneste, han brød sig om, var at slippe væk fra det, der stod i Avisen, som nu laa upaaagtet paa Bordet.

„De, der er ude hele Dagen, faar jo aldrig noget af den Slags,“ sagde hans Kone utaalmodigt. „Men naar du havde det saa daarligt, hvorfor i Himlens Navn blev du saa derude saa længe, Bunting? Jeg troede saamaend, du var gaaet et eller andet Sted hen. Du vil vel ikke bilde mig ind, du ikke gjorde andet end at købe en Avis?“

„Jeg stod et Øjeblik og kiggede i den ved Lygten,“ mumlede han undskyldende.

„Det er da ogsaa fjollet at gøre.“

„Ja, det var det maaske ogsaa,“ indrømmede han spagfærdigt.

Daisy havde taget Avisen.

„Der staar ikke meget i den,“ sagde hun skuffet. „Næsten ingen Ting. Men maaske Hr. Chandler snart kommer. Saa kan han fortælle os noget mere.“

„En ung Pige som du skulde ikke være saa forhippet paa at snakke om Mord,“ sagde hendes Stedmoder strengt. „Joe vil aldeles ikke synes bedre om dig for din Nysgerrighed i Retning af den Slags Ting. Hvis jeg var dig, Daisy, sagde jeg ikke et Ord om det, naar han kommer. I Joe's Sted skulde jeg ikke have noget af at komme ind paa den Slags, naar jeg sidder hos mine Venner og skal have det hyggeligt. Men i samme Øjeblik den stakkels unge Fyr viser sig, saa bliver han overfaldet — jeg indrømmer mest af din Far,“ Fru Bunting saa strengt paa sin Mand, „men ogsaa af dig, Daisy! Saa spørger du om dit, og saa spørger du om dat — han ved sommetider ikke sine levende Raad!“

Og maaske paa Grund af denne lille Tale af Fru Bunting blev der den Aften, da Chandler kom, talt meget lidt om Hævnerens sidste Mord. Bunting hentydede ikke engang til det, og Daisy kom nok med en lille Bemærkning, men mere var det da heller ikke. Og Joe Chandler syntes aldrig i sit Liv, han havde tilbragt en fornøjeligere Aften, for det var ham og Daisy, der snakkede hele Tiden, mens de to Gamle næsten ingen Ting sagde.

Daisy fortalte om alt, hvad hun havde oplevet hos Tante Margaret. Hun beskrev de lange, kedsommelige Timer og de underlige Ting, hendes Tante satte hende til.

Chandler sad der endnu, da Hr. Sleuths Klokke ringede. Lige straks var der ingen, der rørte sig. Saa saa Bunting spørgende paa sin Kone.

„Hørte du det ikke?“ sagde han. „Jeg tror, det var Pensionærens Klokke, Ellen.“

Hun rejste sig langsomt og gik derop.

„Jeg ringede,“ sagde Hr. Sleuth med svag Stemme, „for at sige Dem, at jeg ingen Aftensmad skal have i Aften, Fru Bunting. Bare et Glas Mælk med et Stykke Sukker i. Det er det hele. Jeg føler mig slet ikke rigtig rask —“ Han saa skræmt og forknyt ud. „Og saa tænkte jeg, at Deres Mand maaske vilde have sin Avis igen, Fru Bunting.“

Fru Bunting saa stift paa ham med et indtrængende, bekymret Blik, som hun ikke vidste noget af selv, og svarede: „Ok, nej, Bunting bryder sig ikke om den Avis nu. Han har læst den.“ Og saa fik hun pludselig Lyst til at ærgre ham: „Han har faaet en, der er kommet senere. De har vistnok hørt dem raabe udenfor. Vil De ikke have, jeg skal komme op med den til Dem?“

Hr. Sleuth rystede paa Hovedet. „Næ,“ sagde han arrigt. „Jeg er ked nok af, at jeg bad Dem om den anden. Det forstyrrede mig bare, Fru Bunting. Der stod ikke noget i den, det var Umagen værd at læse — det gør der aldrig i nogen af Bladene. Jeg har for mange Aar siden holdt op at læse Aviser, og jeg skulde ogsaa have holdt mig fra dem i Dag.“

Pensionæren gjorde nu, hvad han aldrig før havde gjort i sin Værtindes Nærværelse. Han gik hen til Kaminen og vendte demonstrativt Ryggen til hende som for at lade hende vide, at han ikke ønskede at fortsætte Samtalen.

Hun gik og kom op med Mælken og Sukkeret, han havde bedt om.

Nu sad han paa sin sædvanlige Plads ved Bordet med Biblen foran sig.

Da Fru Bunting kom ned igen til de andre, gik Passiaren livligt imellem dem, og hun lagde ikke Mærke til, at det kun var de to Unge, der var lystige.

„Naa,“ sagde Daisy lidt næsvist, „hvordan gaar det med den Logerende, Ellen? Har han det godt?“

„Ja,“ sagde hun kort, „naturligvis har han det.“

„Det maa da være rædsomt kedeligt for ham at sidde der oppe ganske alene hele Dagen. Hvad i Alverden tager han sig dog for?“

„I Øjeblikket læser han i Biblen,“ svarede Fru Bunting kort og tørt.

„Næ, nu har jeg aldrig kendt saa galt! Det var da en grinagtig Beskæftigelse for en Gentleman!“

Og Joe fik sig en ordentlig Latter — han alene lo, ingen af de tre andre.

„Det er ikke noget at le ad,“ sagde Fru Bunting skarpt. „Jeg vilde skamme mig over at sidde og le ad noget, der havde med Biblen at gøre.“

Og stakkels Joe skyndte sig at blive alvorlig. Det var første Gang, Fru Bunting nogen Sinde havde talt vredt til ham, og han svarede ydmygt og beskedent: „Jeg be'r undskyldte. Jeg

véd godt, jeg ikke skulde have let ad noget, der har med Biblen at gøre, men Frøken Daisy sagde det saa grinagtigt, ser De, og hvordan det nu er eller ikke, saa maa Deres Pensionær da være en højst aparte Kavalier, Fru Bunting.“

„Han er ikke mere aparte end mange, jeg kunde nævne Dem,“ sagde hun hurtig. Og med disse gaadefulde Ord rejste hun sig og gik ud af Stuen.

XXIV.

For Bunting var i den følgende Tid hver Time paa Dagen fuld af pinlig Angst og Spænding.

Den ulykkelige Mand overvejede uophørlig med sig selv, hvilken Vej han skulde slaa ind paa. Og efter det Humør og den Sindsstemning, han i hvert givet Øjeblik var i, svingede han snart til den ene snart til den anden Side.

Han sagde Gang paa Gang til sig selv, at det værste af det hele var, at han ikke var sikker. Havde han bare været sikker i sin Sag, saa kunde han maaske ogsaa være kommet paa det Rene med, hvad han burde gøre.

Men naar han sagde det til sig selv, saa havde han paa Fornemmelsen, at han narrede sig selv. Fra Buntings Synspunkt vilde nemlig omtrent enhver anden Udvej være at foretrække fremfor den, som nogle, ja, maaske alle Værter i hans Sted, vilde have anset for det eneste rette, nemlig at gaa til Politiet. Men London'erne af Buntings Klasse lider af en uforklarlig Angst for Løven. Efter hans Mening vilde det blive fuldstændig ødelæggende for ham og hans Ellen at blive blandet ind i saadan en skrækkelig Historie. Ikke én, der havde med den at gøre, vilde skænke dem og deres Fremtid en Tanke, men det vilde hænge ved dem til deres Dødsdag, og først og fremmest vilde det gøre det fuldstændig umuligt for dem nogen Sinde at opnaa at faa en god Plads sammen. Og det var det, Bunting nu i sit stille Sind mest af alt ønskede.

Nej, der maa findes en anden Vej end den at gaa til Politiet — og hans langsomme, tunge Hjerne baksede med det Problem Dag og Nat.

Det værste var, at for hver Time, der gik, blev Vanskelighederne større og Samvittighedsnaget værre.

Hvis han bare virkelig var sikker i sin Sag! Hvis bare han vidste det! Og saa gik han over til at overbevise sig selv om,

at han, naar alt kom til alt, ikke havde noget videre at holde sig til. Det var jo ikke andet end Mistanke — Mistanke og en hemmelig, forfærdelig Vished om, at Mistanken var begrundet.

Og saadan gik det til, at Bunting tilsidst begyndte at længes efter den Løsning, som han fra ethvert Synspunkt vidste var uforsvarlig. Han begyndte at haabe, det vil sige i sit Hjertes Inderste, at Pensionæren vilde gaa ud en Aften til paa Haandteringens Vegne og blive grebet — paa fersk Ger-ning.

Men det var et forgæves Haab. Hr. Sleuth gik slet ikke ud mere, hverken paa Haandteringens Vegne eller i en mindre skummel Hensigt. Han blev oppe i sine Værelser og tilbragte ofte en betydelig Del af Dagen i Sengen. Han følte sig, som han sagde til Fru Bunting, langt fra rask. Han var endnu ikke blevet af med den Forkølelse, han havde erhvervet sig den bitterlig kolde Nat, da han og hans Vært traf hinanden paa Hjemvejen.

Joe Chandler var ogsaa begyndt at blive en slem Plage for Daisys Fader. Opdageren tilbragte hvert eneste Minut af sin Fritid hos Buntings. Og Bunting, som tidligere havde holdt saa meget af ham, gik nu om i en dødelig Angst for ham.

Men skønt den unge Mand næsten ikke talte om andet end Hævneren, og skønt han en Aften kom med en endeløs Beskrivelse af den ekscentriske Herre, der havde givet Beværtningsjomfruen en Guldtyvekrone, og Beskrivelsen indtil de mindste Enkeltheder passede paa Hr. Sleuth, saa baade Bunting og Fru Bunting hver for sig i al Hemmelighed fik Kvalme af at høre paa ham, viste han dog aldrig deres Pensionær den ringeste Interesse.

Men en Morgen hændte det dog, at Bunting og Chandler havde en ganske mærkelig Samtale om Hævneren. Den unge Mand var kommet lidt tidligere end sædvanlig, og lige idet han kom, skulde Fru Bunting og Daisy ud og købe ind. Den unge Pige vilde hellere end gerne være blevet hjemme, men hendes Stedmoder sendte hende et Blik, der tydelig nok sagde, at det passede sig bedre for en ung Pige ikke at vise sig saa ivrig, og Daisy var gaaet, rød i Hovedet og med et forbitret Udtryk i sit kønne Ansigt.

Da saa unge Chandler gik ind i Dagligstuen, slog det pludselig Bunting, at den unge Mand slet ikke lignede sig selv — ja, den forhenværende Tjener syntes ligefrem, der var noget truende i Chandlers Holdning.

„Jeg vil gerne tale et Par Ord med Dem, Hr. Bunting,“ begyndte han stammende. „Og jeg er glad, jeg faar Lejlighed til det nu, mens Fru Bunting og Frøken Daisy er ude.“

Bunting beredte sig paa at høre de Ord, han havde været bange for saa længe, Anklagen for at have huset en Morder, et Uhyre, som hele Verden var paa Jagt efter. Og saa huskede han det juridiske Udtryk, „Meddelagtig i det efterfølgende“, som hans Forbrydelse maatte falde ind under. Ja, det var der ingen Tvivl om. Den Meddelagtighed kunde han ikke fralægge sig.

„Ja,“ sagde han, „hvad er det saa, Joe?“ Og saa satte den Ulykkelige sig ned i sin Lænestol. „Naa?“ sagde han igen, for unge Chandler var nu kommet hen til Bordet og saa stift — Bunting syntes truende — paa ham. „Naa, Joe, kom saa med det. Spænd mig nu ikke mere paa Pinebænken.“

Saa gled der et lille Smil over den unge Mands Ansigt.

„Jeg tror nu ikke, det kan komme Dem saa overraskende, Hr. Bunting.“

Og Bunting rokkede med Hovedet paa en Maade, der baade kunde betyde ja og nej.

De to Mænd saa paa hinanden, og den ældste af dem i alt Fald syntes, det varede en Evighed. Endelig tog Joe Chandler sig sammen og fik sagt, hvad han vilde.

„Jeg antager, De ved, hvad det er, jeg vil snakke med Dem om. Jeg er sikker paa, Fru Bunting ved det, det har jeg et Par Gange kunnet se paa hende. Det er Deres Datter — det er Frøken Daisy.“

Fra Bunting kom der en underlig Lyd, en Mellemting mellem et Suk og en Latter. „Min lille Pige,“ raabte han, „du gode Gud, Joe, er det det hele, De har paa Hjerter? Det var ogsaa noget — De gjorde mig ganske forskrækket.“

Og den øjeblikkelige Lettelse, han følte, var saa voldsom, at Stuen løb rundt for hans Øjne, da han saa over paa sin Datters Tilbeder, der ogsaa repræsenterede Loven, som nu indjog ham mere Angst end noget andet i Verden. Saa smilede han, et underlig fjollet Smil, der fik det til at koge af Forbitrelse og Utaalmodighed i den skikkelige Chandler. Daisys Fader var et gammelt Fæ!

Saa blev Bunting alvorlig igen, og Stuen holdt op at løbe rundt.

„Hvad mig angaar,“ sagde han med en ikke ringe Højtidelighed og et Anstrøg af Værdighed, „saa har De min Velsig-

nelse, Joe. De er en rigtig rar ung Fyr, og Deres Fader havde jeg megen Respekt for.“

„Ja,“ sagde Chandler, „det er meget venligt af Dem, Hr. Bunting, men hvordan er det med hende — med hende selv?“

Bunting stirrede paa ham. Han kunde godt lide, at Daisy ikke havde slaaet til paa egen Haand, som Ellen altid havde mistænkt hende for at ville.

„Ja, for Daisy kan jeg jo ikke svare,“ sagde han, „hende maa De selv spørge — det kan ingen anden Mand gøre for Dem, min Ven.“

„Ja, men jeg har jo aldrig Lejlighed til det, jeg ser hende jo aldrig alene,“ sagde Chandler ivrig. „Jeg er aldrig alene sammen med Frøken Daisy, Hr. Bunting, det ved De da nok. Og nu hører jeg, hun skal rejse paa Mandag, og jeg har kun en eneste Gang haft Lejlighed til at gaa en Tur med hende.“

„Kom De kun i Morgen,“ sagde han, „saa skal jeg nok sørge for, at De faar Deres Spadseretur med Daisy. Det er jo ikke mere end rimeligt, at De og hun en Gang imellem er sammen, uden at vi Gamle er til Stede. Hvordan skal Pigebarnet ellers bære sig ad med at faa sagt Dem, om hun kan lide Dem eller ej? Forresten kender De jo næsten ingenting til hende, Joe —“ Han saa eftertænksomt paa den unge Mand.

Chandler rystede paa Hovedet. „Jeg kender hende saa godt, jeg bryder mig om at kende hende,“ sagde han. „Jeg tog min Beslutning den allerførste Gang, jeg saa hende, Hr. Bunting.“

„Næ, gjorde De virkelig,“ sagde Bunting. „Er det ikke underligt, saadan gik det ogsaa mig med hendes Moder. Ja, og mange Aar efter med Ellen lige saadan. Men jeg haaber rigtig nok aldrig, De skal behøve nogen anden.“

„Næ, Vorherre bevares!“ sagde den unge Mand stille. Saa spurgte han i en længselsfuld Tone: „Tror De, det varer længe, inden de kommer, Hr. Bunting?“

Og Bunting saa paa en Gang, at hans Gæst stadig stod ret op og ned.

„Sid ned, sid ned!“ skyndte han sig at sige. „Jeg tror ikke, det varer længe, inden de er her. De havde ikke mange Ærinde at besørge.“

Saa spurgte han i en hel anden, nervøs, underdanig Tone: „Og hvordan gaar det med Deres Arbejde, Joe? Der er vel ikke noget nyt? De gaar vel alle og venter paa „næste Gang“?“

„Ja, saadan omtrent staar det til.“ Chandlers Stemme var

ogsaa anderledes. „Vi er kede og lede af det, og Gud ved, hvornaar det faar en Ende.“

„Har De nogen Sinde prøvet at forestille Dem, hvordan det Uhyre egentlig ser ud?“ spurgte Bunting. Han kunde ikke lade være at spørge om det.

„Ja,“ sagde Joe langsomt, „tænkt over det har jeg jo — en grusom og vild Djævel maa han da være. Det er den Beskrivelse, vi sendte ud, der satte os ind paa et galt Spor. Jeg tror ikke, det var den Mand, der løb paa det Kvindfolk i Taagen — næ, det skal ingen faa mig til at tro. Men jeg famler jo i Blinde. Somme Tider tror jeg, det er en Sømand — den Udlænding, de snakker om, der rejser otte—ni Dage imellem hver Gang, maaske til Holland eller til Frankrig. Saa siger jeg til mig selv, at det er nok en Slagter, en Mand fra Centraltorvet. Hvem det end er, saa er det én, der er vant til at slaa ihjel, det er sikkert.“

„Saa De tror altsaa ikke, det er muligt —.“ (Bunting rejste sig og gik hen til Vinduet.) „De har altsaa ingen Tiltro til den Antagelse, at Manden skulde være —“ han tøvede og fik endelig frem: „en Gentleman?“

Chandler saa forbavset paa ham.

„Næ,“ sagde han rolig, „jeg er kommet til det Resultat, at det er et helt forkert Spor, skønt jeg ved nok, at nogle af vore Folk — og nogle af de øverste ogsaa — er aldeles sikre paa, at den Fyr, der gav Pigen Guldtyvekronen, det er Manden. Ser De, Hr. Bunting, hvis det er rigtigt, saa er Manden en undsluppet Sindssyg. Og hvis han er det, saa har han ogsaa en Vogter, og der vilde have været et forfærdeligt Halløj for at faa fat i ham igen fra Vogterens Side eller Hospitalets Side. Ikke sandt? Det er da tydeligt.“

„Og De tror ikke,“ fortsatte Bunting og sænkede Stemmen, „at han kunde have slaaet sig ned et eller andet Sted, at han kunde have et Værelse —?“

„Mener De, at Hævneren skulde være en Levemand, der boede paa et af de store Hoteller i West-End? Ja, man har set saa galt før, Hr. Bunting.“ Han smilede, som om det ikke desto mindre var en vel dristig Tanke.

„Ja, noget i den Retning,“ mumlede Bunting.

„Ja, ja, hvis den Opfattelse er rigtig, saa bliver vort Arbejde mere besværligt end nogen Sinde. Det vilde være akkurat som at lede efter en Naal i en Høstak. Men jeg tror nu ikke, det

er saa usandsynligt som det. Jeg i det mindste tror det ikke.“ Han betænkte sig lidt. „Der er nogle af os —“ han sænkede Stemmen — „der haaber, han vil takke af — Hævneren mener jeg — til en anden stor By, til Manchester eller Edinburgh. Der vilde være fuldt op af Arbejde for ham dør ogsaa.“

Og Chandler lo ad sin egen uhyggelige Spøg.

Til begges store Lettelse hørte de nu Fru Buntings Nøgle i Laasen. Bunting havde været i den dødeligste Angst under hele denne Samtale om Hævneren, og Chandler havde ogsaa mere Lyst til at tænke paa noget andet.

Daisy blussede af Fornøjelse, da hun saa, at unge Chandler var der endnu. Hun havde været svært bange for, at han skulde være gaaet, naar de kom hjem, især da Ellen som paa Drill havde været en Evighed om at købe hver Smule.

„Det er Joe, der er her for at spørge, om han kan faa Daisy ud med paa en Tur,“ plumpede Bunting ud.

„Mor sagde, hun vilde gerne se Dem til Te en Dagovre ved Richmond,“ sagde Chandler kejtet. „Saa gik jeg lige indenfor for at se, om vi ikke kunde faa det ordnet, Frøken Daisy.“

Og Daisy saa bønfoldende paa sin Stedmoder.

„Mener De nu — lige i dette hellige Øjeblik?“ spurgte Fru Bunting skarpt.

„Nej, selvfølgelig ikke —“ skyndte Bunting sig at sige. „Men du behøver da ikke at tage saadan paa Vej for det.“

„Hvad Dag sagde Deres Moder, det vilde passe hende?“ spurgte Fru Bunting og saa ironisk paa den unge Mand.

Chandler betænkte sig lidt. Sandt at sige havde hans Moder ikke nævnt nogen bestemt Dag, hun havde i det hele taget ikke lagt nogen særlig Iver for Dagen i Retning af at se Daisy. Men han havde da faaet hende overtalt.

„Hvad siger De til paa Lørdag?“ foreslog Bunting. „Det er Daisys Fødselsdag. Det passede jo godt, at hun fik den Fornøjelse at tage til Richmond paa sin Fødselsdag, og paa Mandag skal hun jo tilbage til gamle Tante.“

„Jeg kan ikke paa Lørdag,“ sagde Chandler nedslaaet. „Jeg har Tjeneste om Lørdagen.“

„Ja saa lad os sige Søndag,“ sagde Bunting bestemt. Og hans Kone saa overrasket paa ham. Han plejede ellers ikke at være saa megen Karl for sin Hat i hendes Nærværelse.

„Hvad siger De, Frøken Daisy?“ spurgte Chandler.

„Ja, det kunde jo passe meget godt paa Søndag,“ sagde

Daisy spagfærdig. Og da saa den unge Mand tog sin Hat, og hendes Stedmoder ikke rørte sig, saa tog hun Mod til sig og gik ud i Entréen med ham et Øjeblik.

XXV.

Daisys attenaarige Fødselsdag oprandt uden store Begivenheder. Hendes Fader gav hende det, han altid havde lovet, hun skulde faa, naar hun fyldte atten Aar, nemlig et Ur. Det var et pænt lille Sølvur, som Bunting havde købt brugt den sidste Dag, han havde været glad og fornøjet — han syntes nu, det var underlig længe siden.

Paa Fødselsdagsmorgen gik Bunting ud og købte sig noget mere Tobak. Aldrig havde han røget saa meget som de sidste fire Dage, undtagen maaske den første Uge efter at han havde opgivet sin Tjenervirksomhed. En Pibe havde den Gang smagt ham saa herligt, som man kun siger, den forbudne Frugt kan smage.

Tobakken var nu blevet det eneste, der kunde skaffe ham lidt Ro. Den virkede paa hans Nerver som Opium, befriede ham for hans Angst og hjalp ham til at tænke. Men han havde overdrevet det, og det var det, der nu gjorde ham saa febrilsk, forklarede han sig selv, naar han for op ved den mindste Lyd udenfor, eller naar hans Kone pludselig sagde noget til ham.

Lige nu var Ellen og Daisy nede i Køkkenet, og Bunting holdt ikke rigtig af at tænke paa, at der kun var én Trappe imellem ham og Hr. Sleuth, saa han smuttede ganske stille ud af Huset uden at sige noget til Ellen om, at han gik.

De sidste fire Dage havde Bunting opgivet sine sædvanlige Smaature, og først og fremmest havde han holdt sig fra sine Bekendte og sine Naboer. Han var bange for, at de skulde snakke med ham om det Emne, han udelukkende var optaget af, og at han saa skulde komme til at røbe den Viden — næ, ikke Viden, men Mistanke, som han gik rundt med.

Men i Dag havde den ulykkelige Mand en uimodstaaelig instinktmæssig Trang til menneskeligt Selskab, det vil sige, han trængte til andet Selskab end sin Kones og Datters.

Denne Trang til at se andre Mennesker førte ham ind i en lille, befærdet Gade lige ved Edgware-Gaden. Netop nu var der flere paa Gaden end sædvanlig, for Konerne i Nabolaget var

ude og gøre deres Lørdags-Indkøb. Den forhenværende Tjener gik ind i en lille, gammeldags Butik, hvor han plejede at købe sin Tobak.

Bunting faldt i Snak med Tobakshandleren, og til Buntings Forbavselse og Lettelse snakkede de ikke om andet end løst og fast. Manden kom ikke med den ringeste Hentydning til det Emne, som hele Nabolaget endnu var optaget af.

Men lige paa én Gang, mens han stod der ved Disken og endnu ikke havde betalt sin Tobak, saa han gennem den aabne Dør Ellen staa ovre paa den anden Side af Gaden udenfor en Grønthandlerbutik.

Han mumlede et undskyldende Ord og styrtede forskrækket ud af Butiken og over Gaden.

„Ellen!“ raabte han hæst, „du er da ikke gaaet og har ladet min lille Pige være alene hjemme sammen med Pensionæren?“

Fru Buntings Ansigt blev helt gult af Angst. „Jeg troede jo, du var hjemme,“ udbrød hun. „Du var jo ogsaa hjemme. Hvad render du ud efter uden at sige det. Saa var jeg jo blevet hjemme?“

Bunting svarede ikke. Men da de stod der og saa ophidset paa hinanden, forstod de begge to, at de begge tænkte paa det samme.

De vendte om og skyndte sig ned ad den stærkt befærdede Gade.

„Lad være at løbe!“ sagde han pludselig. „Vi kommer lige saa tidlig, naar vi gaar hurtig. Folk lægger Mærke til dig, Ellen.“

Han var ganske aandeløs og stødte Ordene frem, men det var ikke af den hurtige Gang, men af Angst og Ophidselse.

Endelig naaede de deres egen Laage, og Bunting løb forbi sin Kone op til Døren.

Daisy var jo da hans Barn, og Ellen kunde ikke vide, hvordan han følte det.

Det saa ud, som han tog Trappen i ét Spring, saa famlede han et Øjeblik med Nøglen.

Døren fløj op paa vid Gab, og han raabte i en forskrækket, jamrende Tone: „Daisy! Daisy! Hvor er du, Barn?“

„Her er jeg, Far. Hvad er der?“

„Der er ingen Ting i Vejen med hende — —“ Bunting vendte sig graa i Ansigtet om til sin Kone. „Der er ingen Ting i Vejen med hende, Ellen.“

Han stod et Øjeblik og lænede sig op til Væggen ude i Entréen. „Det var en drøj Omgang,“ sagde han. „Gør nu ikke

Barnet forskrækket, Ellen," tilføjede han i en formanende Tone.

Daisy stod foran Spejlet i Dagligstuen og beundrede sig selv.

„Aa, Far," udbrød hun uden at vende sig om, „jeg har set Pensionæren! Det er da en rigtig pæn Herre, men en underlig Fyr alligevel at se til. Han ringede, men jeg kunde ikke lide at gaa op, og saa kom han ned for at bede Ellen om noget. Vi fik os en rigtig hyggelig, lille Passiar sammen. Jeg fortalte ham, at det var min Fødselsdag, og saa spurgte han, om jeg og Ellen ikke vilde gaa med ham i Panoptikon i Eftermiddag." Hun lo lidt selvbevidst. „Naturligvis kunde jeg godt se, han var ekscentrisk, og han snakkede ogsaa saa underligt lige straks. „Hvem er De?" spurgte han, som om han truede mig. Jeg sagde saa til ham: „Jeg er Buntings Datter." „Saa kan De sige, De har haft Lykken med Dem — det sagde han, Ellen — at De har faaet saadan en rar Stedmoder. Det er nok derfor," sagde han, „at De ser ud til at være saadan en god, uskyldig, ung Pige." Og saa citerede han noget af en Bønnebog. „Bevar dig ren og uskyldig," sagde han og rokkede med Hovedet ad mig. „Jeg havde en Fornemmelse, som om jeg var hjemme hos Tante igen."

„Jeg vil ikke have, I gaar ud med Pensionæren — hører I."

Bunting sagde det i en dæmpet, vred Tone. Han tørrede sig over Panden med den ene Haand, og i den anden krammede han mekanisk den lille Pakke Tobak, som han nu huskede, han havde glemt at betale.

Daisy surmulede. „Aa, Far, du kunde da gerne lade mig have den Fornøjelse paa min Fødselsdag! Jeg sagde til ham, at Lørdag var ikke nogen god Dag at gaa i Panoptikon, det havde jeg i hvert Fald hørt. Men saa sagde han, at vi kunde gaa tidlig, mens de fine Folk var ved Middagen." Hun vendte sig til sin Stedmoder og lo fornøjet: „Han sagde udtrykkelig, at du skulde med ogsaa. Den Pensionær er jo ganske forgabet i dig, Ellen. Hvis jeg var Far, saa tror jeg nok, jeg vilde blive skinsyg!"

Hendes sidste Ord blev afbrudt af en Banken paa Døren.

Bunting og hans Kone saa bebrejdende paa hinanden. Var det muligt, at de i deres Ophidselse havde ladet Yderdøren staa, og at der var listet nogen ind bag efter dem, en af disse Sporhunde fra Politiet.

Begge to pustede de ud af Lettelse, da de saa, det var ikke

andre end Hr. Sleuth — Hr. Sleuth klædt paa til at gaa ud. Den høje Hat, han havde haft paa, da han først kom til dem, stod han med i Haanden, men Havelocken havde han ombyttet med en Frakke.

„Jeg hørte, da De kom,“ sagde han til Fru Bunting med sin høje, pibende Stemme, „og saa kom jeg ned for at spørge Dem, om De og Frøken Bunting vil gaa med i Panoptikon nu. Jeg har aldrig set de berømte Voksfigurer, skønt jeg har hørt om dem hele mit Liv.“

Da Bunting tvang sig selv til at se stift paa Hr. Sleuth, steg der en pludselig Tvivl op i ham, der gjorde ham utrolig let til Mode.

Det var jo utænkeligt, at den venlige, milde Herre kunde være det Uhyre af Grusomhed og Lumskhed, som Bunting nu i fire lange, skrækkelige Dage havde antaget ham for!

Det var ham, der svarede: „Det er meget venligt af Dem, Hr. Sleuth.“

Han prøvede at fange sin Kones Blik, men Fru Bunting stod og stirrede ud i Luften med tomme Øjne. Hun havde naturligvis endnu Kaabe og Hat paa, da hun lige var kommet ind fra Gaden, hvor hun havde besørget sine Ærinder, og Daisy var allerede i Færd med at tage sit Overtøj paa.

„Naa?“ sagde Hr. Sleuth. Saa vendte Fru Bunting sig om, og hun syntes, hendes Pensionær saa truende paa hende. „Naa?“

„Ja, nu kommer vi. Om et Øjeblik,“ sagde hun mat.

XXVI.

Panoptikon havde hidtil kun indeholdt behagelige Erindringer for Fru Bunting. I de Dage, hvor hun og Bunting var forelskede, havde de ofte tilbragt en Del af deres Eftermiddag der.

De gik tavse hen til Indgangen, som de havde gaaet forbi saa tit, og da det mærkelige Trekløver var kommet op ad den store Trappe og ind i det første Galleri, standsede Hr. Sleuth pludselig. De stillestaaende, ubevægelige Voksansigter, der saa underligt forener levende og dødt, lod til at overraske og forskrække ham.

Daisy var ikke sen til at benytte sig af Pensionærens Usikkerhed og Tøven.

„Aa, Ellen,“ udbrød hun, „lad os begynde med at gaa ind i Rædselskabinettet! Der har jeg aldrig været. Tante fik Far til

at love, at han ikke skulde tage mig derind den eneste Gang, jeg har været her. Men nu, da jeg er fyldt atten Aar, saa kan jeg jo gøre, hvad jeg vil. Det behøver Tante jo heller aldrig at faa at vide.“

Hr. Sleuth saa ned paa hende, og der gled et lille Smil over hans udtærede, forpinte Ansigt.

„Ja,“ sagde han, „lad os gaa ind i Rædselskabinettet; det var en god Idé, Frøken Bunting. Jeg har altid gerne villet se Rædselskabinettet.“

De drejede ind til højre i det store Rum, hvor Erindringerne fra Napoleonstiden opbevaredes, og som førte ind til det hvælvinglignende Værelse, hvor Voksfigurerne, der forestillede døde Forbrydere, stod opstillet i Grupper.

Fru Bunting blev paa en Gang forstyrret og lettet ved at se en gammel Bekendt, en Hr. Hopkins, staa ved det Tælleapparat, Publikum skulde igennem for at komme ind i Rædselskabinettet.

„De er rigtignok blevet en Fremmed her,“ bemærkede Manden gemytlig. „Jeg tror, det er første Gang, jeg ser Dem her, Fru Bunting, siden De er blevet gift.“

„Ja,“ sagde hun, „det er ganske rigtig. Det er min Mands Datter, Daisy, hende har De vist nok hørt om. Og det er —“ — hun tøvede et Øjeblik — „det er vor Pensionær, Hr. Sleuth!“

Men Hr. Sleuth rynkede Panden og gik sin Vej. Daisy forlod sin Stedmoder og fulgte med ham.

To er, som Alverden ved, et Par, og tre er en for mange.

Fru Bunting betalte en Krone og halvtreds.

„Vent et Øjeblik,“ sagde Hopkins. „De kan ikke komme ind i Rædselskabinettet lige nu. Men det varer nok ikke mere end fire, fem Minutter, Fru Bunting. Det er den Vej dør; det er vor Overordnede, der er derinde og viser nogle rundt.“ Han sænkede Stemmen. „Det er Lord Burney — De ved vist nok, hvem Lord Burney er?“

„Næ,“ svarede hun ligegyldig. „jeg ved ikke af, at jeg nogen Sinde har hørt hans Navn.“

Hun var en lille Smule — ganske lidt — urolig for Daisy. Hun havde foretrukket, at hendes Steddatter var blevet indenfor Hørevidde, men nu gik Hr. Sleuth med hende i den anden Ende af Værelset.

„Naa, ja, saa haaber jeg aldrig, De kommer til at kende ham — i alt Fald ikke personlig, Fru Bunting.“ Manden lo. „Han er Politidirektør, den' nye. En af de Herrer, han viste rundt, er Politidirektøren fra Paris. Han har sin Datter med,

og der er flere andre Damer. Damer sværmer altid for Rædsler, Fru Bunting, det er nu vores Erfaring heroppe. Aa, lad mig komme ind i Rædselskabinettet! det siger de allesammen, saa snart de kommer herind!”

Fru Bunting saa adspredt paa ham. Hr. Hopkins lagde Mærke til, hvor bleg og træet hun saa ud; hun saa rigtignok meget bedre ud i gamle Dage, da hun tjente endnu, før hun blev gift med Bunting.

„Ja,“ sagde hun, „det gjorde min Steddatter ogsaa lige nu, „aah, lad os gaa ind i Rædselskabinettet,“ det sagde hun allerede nede paa Trapperne.“

Der kom nu et leende og snakkende Selskab paa den anden Side Skranken henimod Tælleapparatet.

Fru Bunting stirrede nervøst paa dem. Hun spekulerede paa, hvem af dem der var den Herre, Hr. Hopkins haabede, hun ikke vilde faa noget nærmere med at gøre; hun maatte nok kunne kende ham imellem de andre. Det var sikkert den høje, kraftige, smukke Herre med det militæriske Udseende.

Lige nu stod han og smilede en ung Dame ind i Ansigtet.

„Hr. Barberoux har ganske Ret,“ sagde han med en høj, munter Stemme, „vor engelske Lov er altfor god mod Forbryderne, især mod Morderne. Hvis vi ledede vore Retshandling, som de bruger det i Frankrig, saa var det Sted, vi lige kommer fra, nok adskilligt fuldere. En Mand, som vi er absolut sikker paa er skyldig, bliver oftere frikendt end dømt, og saa haaner Publikum os for en uopdaget Forbrydelse til.“

„Mener De virkelig, Hr. Burney, at Mordere sommetider slipper helt fri? Se nu den Mand, der har begaaet alle disse frygtelige Mord den sidste Maaned. Der er dog vist ingen Tvivl om, at han bliver hængt — hvis han da nogen Sinde bliver fanget.“

Hendes Ungpige-Stemme lød saa højt, at Fru Bunting kunde høre hvert Ord, hun sagde.

Hele Selskabet sluttede sig til dem og lyttede.

„Nej,“ sagde han og tilføjede langsomt, „jeg tvivler stærkt paa, at netop den Morder nogen Sinde bliver hængt —“

„De mener, de faar aldrig fat i ham?“ sagde den unge Pige med et Anstrøg af Næsvished i sin klare Stemme.

„Jo, jeg tænker nok, det skal lykkes os at faa fat i ham — fordi jeg tror nu, vi ved, hvem den omtalte Morder er —“

„Hvorfor faar De ham da ikke grebet,“ udbrød den unge Pige forarget.

„Jeg sagde ikke, vi vidste, hvor han var. Jeg sagde bare, vi vidste, hvem han var, eller rettere sagt, jeg personlig har en stærk Mistanke om hans Identitet.“

Hr. Burneys Kollega saa hurtig op. „Manden fra Leipzig og Liverpool?“ spurgte han.

„Ja, jeg antager, De har gaaet Tilfældet igennem.“

Saa fortsatte han hurtig, som om han helst i en Fart vilde være færdig med det samme Emne baade for sin egen og for Tilhørernes Skyld:

„Fire Mord af samme Slags blev begaaet for otte Aar siden — to i Leipzig, de andre kort efter i Liverpool — og der var visse Omstændigheder ved de Forbrydelser, der tydede paa, at de var begaaet af den samme Mand. Gerningsmanden blev grebet, heldigvis for os, paa fersk Gerning, ligesom han gik ud af sit sidste Offers Bolig, for i Liverpool blev Mordet begaaet i et Hus. Jeg saa selv den stakkels Mand — jeg siger stakkels, for der er ingen som helst Tvivl om, at Manden var sindssyg —“ han betænkte sig lidt, saa tilføjede han med sagte Stemme: „han led af et akut religiøst Vanvid. Jeg saa ham som sagt selv i nogen Afstand. Men nu kommer det interessanteste Punkt. Jeg har lige faaet at vide, at den forbryderiske Sindssyge, for det maa vi jo kalde ham, for en Maaned siden er sluppet bort fra den Anstalt, hvor han holdtes indespærret. Han havde ordnet det hele med den største Indsigt og Snedighed, og vi havde sandsynligvis grebet ham for længe siden, hvis det ikke var lykkedes ham paa Vejen fra Anstalten at sætte sig i Besiddelse af en betydelig Sum Penge, der skulde have været udbetalt som Løn til Anstaltens Funktionærer. Denne Kendsgerning skyldes det, at hans Flugt, i høj Grad urigtigt, blev holdt skjult — —“

Han standsede pludselig, som om han fortrød, at han havde sagt saa meget, og et Øjeblik efter gik hele Selskabet, en efter en, igennem Tælleapparatet med Hr. Burney i Spidsen.

Fru Bunting stod og saa lige ud i Luften. Hun havde en Følelse, sagde hun senere til sin Mand, som om hun var blevet til Sten.

Selv om hun gerne havde villet det, havde hun hverken Tid eller Lejlighed til at advare sin Pensionær mod den Fare, der truede ham, for Daisy og hendes Ledsager var nu paa Vejen lige hen imod Politidirektøren.

I næste Øjeblik stod Fru Buntings Logerende og Hr. John Burney Ansigt til Ansigt.

Hr. Sleuth bøjede af til den ene Side. Hans blege, smalle Ansigt undergik en frygtelig Forandring. Forvredent og ligblegt af Raseri og Skræk var det.

Men til Fru Buntings Lettelse — ja, til hendes uudsigelige Lettelse — gik Hr. John Burney og hans Venner rolig deres Vej. Forbi Hr. Sleuth og den unge Pige ved hans Side, tilsyneladende uden en Gang at lægge Mærke til, at der fandtes andre derinde end dem selv.

„Skynd Dem lidt, Fru Bunting,“ sagde hendes Ven ved Tælleapparatet, „saa kan De og Deres Venner faa det hele for Dem selv.“ Hr. Hopkins var ikke mere Funktionær, overfor den kønne Daisy var han blevet den galante Kavalier. „Er det ikke underligt, at en ung Dame som De har Lyst til at gaa ind og se paa alle de Rædsler,“ sagde han spøgende.

„Fru Bunting, maa jeg ulejlige Dem med at komme lidt herhen et Øjeblik?“

Hr. Sleuth hvæsedede Ordene ud.

Hans Værtinde traadte tvivlraadig et Skridt nærmere hen til ham.

„Et sidste Ord til Dem, Fru Bunting.“ Pensionærens Ansigt var endnu ganske forvredent af Skræk og Lidenskab. „Tro endelig ikke, De kan undgaa Følgerne af Deres gemene Forræderi. Jeg havde Tillid til Dem, Fru Bunting, og De forraadte mig! Men jeg staar i højere Magters Varetægt, for jeg har meget at gøre endnu.“ Saa sænkede han Stemmen og hviskede hvæsende: „Bitter som Malurt skal Deres Endeligt blive, og skarpt som et tveægget Sværd. Deres Fødder skal træde Dødens Sti, og Deres Skridt skal føre Dem til Helvedes Afgrund.“

Selv mens Hr. Sleuth stod og mumlede disse besynderlige Forbandelser, saa han sig bestandig om, kiggede snart til den ene, snart til den anden Side efter en Vej, hvor han kunde slippe ud.

Til sidst faldt hans Blik paa en lille Plakat, der var anbragt over en Portière. „Reserve-Udgang“ stod der, og Hr. Sleuths Øjne veg ikke fra den. Fru Bunting troede, han belavede sig til at løbe Storm imod Døren bag Portiøren. Men Hr. Sleuth var klogere end som saa. Han gjorde noget helt andet. Han forlod sin Værtinde og gik hen til Tælleapparatet. Han famlede et Øjeblik efter noget i sin Lomme og lagde saa Haanden paa Mandens Arm. „Jeg føler mig syg,“ sagde han, „meget syg! Det er den Atmosfære, der er her inde. De maa se at faa mig ud hur-

tigst muligt. Det vilde være mig meget ubehageligt at besvime her — især da her er Damer med.“

Han rakte sin venstre Haand ud og lagde det, han havde ledt efter i Lommen, i den andens aabne Haand. „Jeg ser, der er en Reserve-Udgang der. Var det ikke muligt, jeg kunde komme den Vej ud?“

„Jo, det tænker jeg nok.“

Manden tøvede; han havde en svag, meget svag Mistanke om, at der var noget galt paa Færde. Han saa paa Daisy, der var rød i Hovedet og smilende, glad og intet anende, og saa paa Fru Bunting. Hun var meget bleg; men hendes Pensionærs pludselige Ildebefindende kunde jo nok gøre hende bekymret. Hopkins følte Guldtkronen, der paa en behagelig Maade kildede ham i Haanden. Den parisiske Politidirektør havde ikke givet ham mere end en Tokrone — den ækle, fedtede Udlænding!

„Jo, jeg kan nok lukke Dem ud den Vej,“ sagde han langt om længe. „Og maaske bliver De bedre, naar De staar lidt ude i den friske Luft paa Jernbalkonen.“

Manden gik hen og trak Portieren til Side og satte Skulderen mod Døren, saa sprang den op, og et Øjeblik stod Hr. Sleuth stille, blændet af Lyset.

Han førte Haanden over Øjnene. „Tak,“ mumlede han, „Tak, herude skal det nok hjælpe paa mig.“

En Jerntrappe førte ned til en lille Gaard med Stalde, og en Dør gik ud til en Sidegade.

Hr. Sleuth saa sig om. Han var virkelig syg — syg og forstumlet. Hvor det vilde være herligt, om man kunde gøre Springet ud over Balkonens Rækværk og finde Hvile — evig Hvile neden under!

Men nej — han viste energisk Fristelsen fra sig. Et Udtryk af Raseri gled igen over hans Ansigt. Han var kommet til at tænke paa sin Værtinde. Hvor kunde dog den Kvinde, han havde behandlet saa hensynsfuldt, forraade ham til hans værste Fjende? Til den Embedsmand, der for Aar og Dag siden havde været med i en Sammensværgelse, der gik ud paa at faa ham — et fuldstændig sundt, fornuftigt Menneske med et stort Hævnens Værk at udføre — indespærret i en Galeanstalt.

Han gik ud i den friske Luft, og Portiøren faldt til bag ham og skjulte den høje, tynde Skikkelse for de tre Menneskers Øjne, der havde staaet og set efter ham.

Selv Daisy var lidt ilde til Mode. „Han saa rigtignok daarlig ud, ikke sandt?“ sagde hun til Hopkins.

„Jo, det er baade vist og sandt, den Stakkel — det var Deres Pensionær, ikke?“ Han saa deltagende paa Fru Bunting.

Hun vædede Læberne og gentog tonløst: „Jo, min Pensionær.“

XXVII.

Forgæves opfordrede Hr. Hopkins Fru Bunting og hendes kønne Steddatter til at gaa ind i Rædselskabinettet.

„Jeg tror, det er bedst, vi gaar lige hjem,“ sagde Hr. Sleuths Værtinde bestemt. Og Daisy gjorde ingen Indvendinger. Hun var lidt forvirret og lidt forskrækket over Pensionærens pludselige Forsvinden. Maaske det ogsaa var hendes Stedmoders overraskede og bedrøvelige Udtryk, der gjorde Indtryk paa hende.

De gik langsomt ud af Panoptikon, og da de kom hjem, var det Daisy, der beskrev, hvor underligt det var gaaet med Hr. Sleuth.

„Aa, det varer nok ikke længe, inden han kommer hjem,“ sagde Bunting tungt og kastede et stjaalent Blik paa sin Kone. Hun saa ud, som om der var overgaaet hende noget frygteligt, og han kunde se paa hendes Ansigt, at der var noget i Vejen, noget alvorligt i Vejen.

Den ene Time gik efter den anden. Alle tre var i daarligt Humør, Daisy vidste, der var ikke Tale om, at unge Chandler vilde komme i Dag.

Henad seks gik Fru Bunting ovenpaa. Hun tændte Gassen i Hr. Sleuths Dagligstue og saa sig ængsteligt om. Alt talte til hende om Pensionæren. Der laa hendes egen Bibel og hans Konkordans ved Siden af hinanden paa Bordet, nøjagtigt som han havde forladt dem, da han gik ned og foreslog sin Værts Datter den ulykkelige Udflugt.

Hun gik længere ind i Stuen, mens hun ængsteligt lyttede efter den kendte Lyd af Nøglen i Laasen, der sagde hende, at Pensionæren kom hjem, saa gik hun hen til Vinduet og saa ud. Det var koldt at gaa om paa Gaderne saadan en Aften hjemløs og venneløs og maaske uden ret mange Penge i Lommen, tænkte hun bekymret.

Hun skyndte sig ind i Pensionærens Sovekammer og aabnede Spejlskuffen.

Ja, der laa den stærkt formindskede Bunke Guldstykker. Havde han dog bare taget sine Penge med, da han gik ud. Gud ved, om han havde nok til et ordentligt Nattelogi, tænkte hun fuld af Deltagelse. Saa kom hun i Tanker om, at hun havde set ham give Hopkins henne i Panoptikon enten en Tikrone eller en Tyvekroner, og det betød da, at han ikke var helt uden Penge, sagde hun lettet til sig selv.

Erindringen om Hr. Sleuths Forbandelser og Trusler plagede hende ikke videre. Det var jo en Misforstaaelse — en fuldstændig Misforstaaelse. Hun havde ikke forraadt ham, hun havde tværtimod beskyttet ham — bevaret hans frygtelige Hemmelighed, som hun aldrig havde kunnet tie med, hvis hun havde haft den fjerneste Anelse om den rette Sammenhæng, som John Burneys Ord havde oplyst hende om, nemlig at Hr. Sleuth ikke var Offer for et midlertidigt Anfald af Sindsforvirring, men at han var og i Aarevis havde været en gal Mand, en pervers, sindssyg Morder.

Endelig gik Fru Bunting ned og lod Biblen ligge opslaaet. Da hun aabnede Døren ind til deres Dagligstue, kom Daisy hen til hende.

„Jeg gaar ned og gør i Stand til Pensionærens Aftensmad for dig,“ sagde den unge Pige venligt. „Han kommer nok, naar han bliver sulten. Men han saa rigtignok oprevet og daarlig ud, ikke Ellen?“

Fru Bunting svarede ikke. Hun gav Plads for Daisy og lod hende gaa ned.

„Hr. Sleuth kommer aldrig mere tilbage,“ sagde hun trist og træt og blev baade glad og vred over den pludselige Forandring, der foregik med hendes Mand. Det Udtryk af Lettelse, af ligefrem Glæde, der gled over hans Ansigt, irriterede hende i den Grad, at hun ikke kunde lade være at tilføje: „Det vil sige, det antager jeg da ikke, han gør.“

Op Buntings Glæde forsvandt igen. Det gamle, forknytte, ængstelige Udtryk, som han havde haft de sidste Par Dage, vendte tilbage.

„Hvorfor tror du ikke, han kommer igen?“ mumlede han.

„Det er altfor langt at fortælle nu,“ sagde hun. „Vent, til Barnet er kommet i Seng.“

Op Bunting maatte styre sin Nysgerrighed.

Da Daisy endelig var gaaet ind i Sovekammeret, bad Fru Bunting sin Mand om at gaa med ovenpaa.

Deroppe i Pensionærens Dagligstue fortalte saa Fru Bunting sin Mand alt, hvad der var sket.

Han sad tung og tavs og hørte til.

„Der kan du altsaa se,“ sluttede hun, „dér kan du se, Bunting, det var mig, der havde Ret. Han var ikke ansvarlig for sine Handlinger. Og det har jeg for mit Vedkommende heller aldrig troet.“

Bunting saa grundende paa hende. „Det kommer da an paa, hvad du kalder ansvarlig — —“ begyndte han at indvende.

Men det vilde hun ikke høre noget om. „Jeg hørte jo selv den Herre sige, at han var sindssyg,“ sagde hun helt ude af sig selv. Og saa tilføjede hun sagtere: „En, der led af religiøst Vanvid, sagde han.“

„Det synes jeg nu slet ikke, han gjorde Indtryk af,“ sagde Bunting, der ikke vilde give sig. „Jeg syntes bare, han var ekscentrisk. Ikke en Smule mere gal end saa mange andre.“ Han gik urolig op og ned i Stuen, men standsede pludselig. „Og hvad synes du nu, vi skal gøre?“

Fru Bunting rystede utaalmodig paa Hovedet. „Jeg synes ikke, vi skulde gøre det allermindste,“ sagde hun. „Hvad skulde vi gøre noget for?“

Saa begyndte han igen at irritere hende med sin stundesløse Vandring op og ned ad Gulvet.

„Bare jeg kunde stille lidt Aftensmad ud til ham et eller andet Sted, hvor han kunde faa fat i det! Og hans Penge med. Jeg kan ikke udstaa at vide, de er her i Huset.“

Du behøver vist ikke at være bange — han kommer nok tilbage efter dem,“ sagde Bunting med Overbevisning.

Men Fru Bunting rystede paa Hovedet. Hun vidste det bedre.

„Gaa du nu op i Seng,“ sagde hun, „det er ingen Nytte til, vi sidder oppe længere.“

Og Bunting var enig med hende.

Hun løb ned og hentede ham et Sovekammerlys; der var ingen Gas i det lille Bagværelse ovenpaa. Saa stod hun og saa efter ham, mens han langsomt gik op ad Trappen.

Pludselig vendte han om og kom ned igen. „Ellen,“ sagde han sagte og indtrængende, „hvis jeg var dig, tog jeg Kæden fra og laasede min egen Dør — det har jeg i Sinde at gøre. Saa kan han jo liste ind og hente sine beskidte Penge.“

Fru Bunting hverken nikkede eller rystede paa Hovedet. Hun gik langsomt ned, og saa gjorde hun den ene af de Ting, Bun-

ting havde raadet hende til: hun tog Sikkerhedskæden fra. Men hun gik ikke i Seng, og hun laasede heller ikke sin egen Dør af. Hun sad oppe hele Natten og ventede.

Kl. 7½ lavede hun sig en Kop Te og gik saa ind i Sovekammeret.

Daisy slog Øjnene op.

„Er det dig, Ellen,“ sagde hun, „jeg har nok været saa træt og sovet saa fast, at jeg hverken har hørt dig gaa i Seng eller staa op — er det ikke underligt?“

„Aa, naar man er ung, sover man ikke saa let som de gamle,“ sagde Fru Bunting.

„Kom saa Pensionæren hjem? Han er vel ovenpaa?“

Fru Bunting rystede paa Hovedet.

„Det ser ud, som du skulde faa godt Vejr til din Tur til Richmond,“ sagde hun venligt.

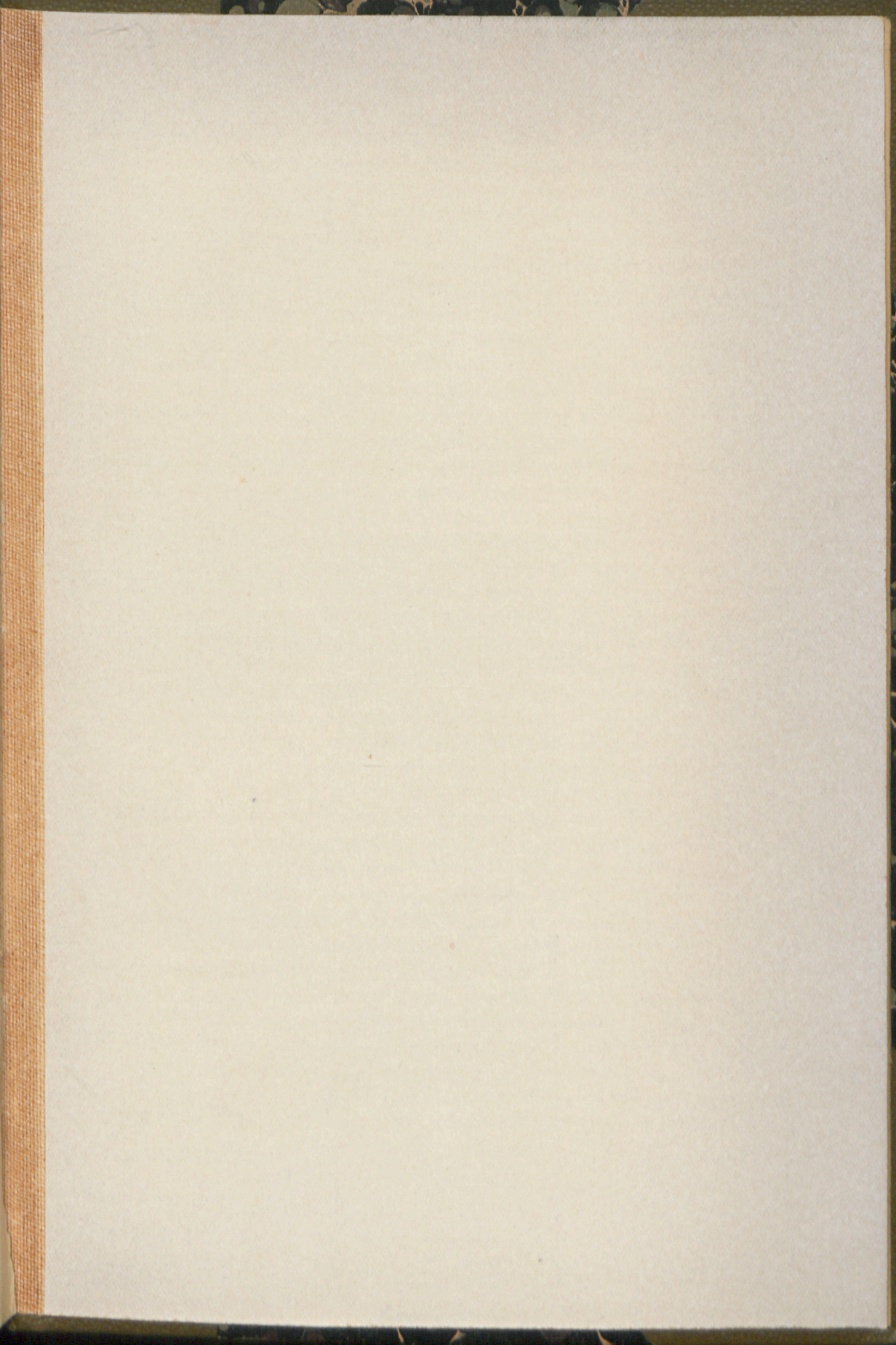
Og Daisy smilede, et glad, forventningsfuldt lille Smil.

Hr. Sleuth kom aldrig tilbage, men først efter mange Dage og Nætters Forløb holdt Fru Bunting op at lytte efter den kendte Lyd af Laasen, der smækkede og meldte hende, hvad hun paa en Gang haabede og frygtede, at hendes Pensionær var kommet hjem igen.

Lige saa pludselig og hemmelighedsfuldt som Hævnerens Mord var begyndt, holdt de op. Men tidlig paa Foraaret fandt en Gartner en Morgen i Regents Park en Avis, hvori der var indsvøbt et Par slidte Sko med Gummisaaler og en lang Kniv af en ejendommelig Form. Dette Fund kom ikke i Aviserne, skønt det var af stor Interesse for Politiet, men omtrent samtidig stod der en Notits i alle Bladene om en lille Æske fuld af Guldstykker, som anonymt var blevet sendt til Hittebørns-hospitalet.

Imidlertid havde Fru Bunting holdt, hvad hun lovede, med Hensyn til den gamle Tante, og samme Dame havde taget Nyheden om Daisy mere filosofisk, end hendes Næstsøskendebarn havde ventet. Hun havde bare bemærket noget om, hvor besynderligt det var, at naar et Herskab overlod Huset i Politiets Varetægt, skulde det aldrig fejle, at der blev begaaet Indbrud i det Hus — en Bemærkning, Daisy følte sig adskilligt mere fornærmet over end hendes Joe.

Hr. Bunting og hans Ellen tjener nu hos en gammel Dame, der nærer ligesaa megen Respekt som Frygt for dem.

HASSELBALCHS

NR. 10

ROMAN

MAGASIN

Magasinet udkommer den 1. og den 15. i hver Maaned fra Februar til Oktober og indeholder ialt 18 Romaner, der alle fremtræder i smukt Udstyr.

Pris: Kr. 1.50

15. Juli

1. August

1. September

Foruden Bøger af de bedste engelske og amerikanske Forfattere bringer vi i Aar et Par danske Romaner af Palle Rosenkrantz og Jørgen Bast.

Pris: Kr. 1.50

UDVALGET
BEDST

UDSTYRET
SMUKKEST

PRISEN
BILLIGST

UDVALGET
BEDST

UDSTYRET
SMUKKEST

PRISEN
BILLIGST

